

စိုးမိုး စာပေ

BURMESE
CLASSIC

ရဲဘော်တော်
မြသုန္ဒရီ

အသည်းကွဲကြသူများနေ့

L ၈၆

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နောင်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအားဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်အဖြစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်ယူမှုနှင့် ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်အိမ်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး

မြပုလဲသွယ်

ဘည်းကွဲကြသူများနေ့

စပျစ်ပျဉ်အမှတ်
မုက်နာနံပျဉ်အမှတ်
အပုံအစုံ
ထုတ်ဝေသူ

- ၅၀၀၅၅၀၅၀၀
- ၅၀၀၅၅၀၅၀၀
- L လင်း
- အိမ်ထောင် (မိမိအောင်)
- (မြ-ဝေ-၅၀)
- အမှတ် ၁၃ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်သန်း (မြ-ဝေ-၅၀၅)
- စံပယ်အောင်အိမ်
- ၆၈၊ စကားဝါလမ်း

အတွင်းစာလင်
စာအုပ်ချုပ်
ပုံနှိပ်ခြင်း

- အိမ်ထောင် မုက်နာ
- ဦးကျော်စိုး
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
- ပထမအကြိမ်

အုပ်စု
တန်ဖိုး

- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

မြပုလဲသွယ်

အသည်းကွဲကြသူများနေ့/ မြပုလဲသွယ် ။ - ရန်ကုန်
စိုးစိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁
၂၈၇ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) အသည်းကွဲကြသူများနေ့

အခန်း (၁)

အဖြစ်အပျက်များ၏ အစကတော့ ဒီနေ့မှ ထူးခြားစွာ
ထွက်လုပ်မရှိအောင် နေရာပြည့်နေသော ဆိုင်၏အခြေအနေကြောင့်
ထိုအဖြစ်အပျက်များက လျင်မြန်စွာ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
နေနေ လူပြည့်နေသော စားပွဲဝိုင်းများကို အကဲခတ်သလို
စာချက်ကြည့်ပြီး ပန်းနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်၏။ သည်နေ့အတွက်
နေနေ နေရာမရနိုင်တော့ဘူးဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် အရာရာကို
နုရှုထက်မြက်စွာ မြင်တတ်သော မျက်လုံးများက ထောင့်သက်စွန်း
ရှိ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ အမှတ်မထင် ရောက်သွားသည်နှင့် ချက်ချင်း
ထင် နေနေ ခြေလှမ်းတွေက ထိုစားပွဲဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်
သွားသည်။

နေနေ ဦးတည်လျှောက်သွားသော စားပွဲတွင် အနက်
ရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသည့် လှပချောမွေ့သော အမျိုးသမီး
တစ်ဦး ထိုင်နေ၏။ ထိုစားပွဲ၌ နေနေထိုင်ဖို့ ခွင့်တောင်းရန် သွားခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့သော် နေနေ အနားသို့ရောက်သည့်တိုင် သူမက
သတိထားမိပုံမရ။ သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရော နေနေကိုပါ လုံးဝ
ဂရုမစိုက်။

“ဒီမှာခင်ဗျာ”

နေနေအသံကြောင့် အမျိုးသမီးထံမှ အေးစက်စက်အကြည့်
တွေက သူ့ထံရောက်လာ၏။

သူမ၏ အေးခဲခဲမျက်ဝန်းတွေက စိမ်းတောက်လျက်
ဘာခံစားချက်မှ မရှိသည့်ဟန်။ နေနေဘဝမှာ အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်၏ အေးခဲလွန်းသော မျက်လုံးများကို ဒါပထမဆုံး
အကြိမ် မြင်ဘူးခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုထက်ပို၍ ထူးဆန်းတာကတော့ ထိုအမျိုးသမီး၏
အေးခဲသော အကြည့်များအောက်တွင် အမြဲတမ်း သွက်လက်စွာ
ပြောတတ်သော နေနေနှုတ်ခမ်းအစုံ ရုတ်တရက် စေးထန်းသွားခြင်း
ပင်။ နေနေ အတော်လေး အားယူပြီး သူမကို မိတ်ဖွဲ့လိုသော

သဘောဖြင့် နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေကာ ပြုံးပြလိုက်၏။ သူမ၏
တုံ့ပြန်မှုကတော့ နေနေအတွက် အတော်ဆိုးရွား၏။

အကြောင်းကတော့ ပြုံးပြနေသော နေနေကို အေးခဲသော
မျက်ဝန်းများဖြင့် သူမက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ မျက်နှာလှဲသွား
ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ အပြုအမူကြောင့် ရုတ်တရက် နေနေမျက်နှာ
တစ်ခုလုံး ထူပူသွားပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား
သည်။ သို့သော် နေနေက ကိစ္စတစ်ခုကို အလွယ်နှင့် နောက်ပြန်
ခံဆုတ်တတ်။ ကိုယ်လာသည့် ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း...

“ဒီမှာ...ခင်ဗျားအတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင်
ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီစားပွဲမှာ ကျွန်တော်ထိုင်ပါရစေ၊ ထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

သည်တစ်ခါတော့ သူမက နေနေမျက်နှာကို တည့်တည့်
ကြည့်၏။

“ဆောရီး...ဒီတစ်ဝိုင်းစာလုံး ကိုယ်ယူထားတာမို့ မင်းရဲ့
တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျောနိုင်ပါဘူး”

တိုးသက်ညင်သာစွာ ပြောပြီး အမျိုးသမီးက တစ်ဖက်ကို
ပြန်လှည့်သွားသဖြင့် နေနေ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။
ကြည့်စမ်း သူမက နေနေရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို တိတိကျကျ ငြင်းဖယ်

လိုက်တာပဲ။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက နေနေဘဝမှာ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ ငြင်းဆန်ခံရတာဟာ ပထမဆုံးဖြစ်သည်။ များသော အားဖြင့် နေနေကသာ မိန်းမတွေကို ငြင်းဆန်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ယခုလို မိန်းမတစ်ယောက် ငြင်းပယ်လိုက်တော့ နေနေရင်ထဲ ဖျင်းခနဲ ကြမ်းရှသွားကာ ဖြူသောမျက်နှာတစ်ခုလုံး ပန်းရင့်ရောင် ဖြစ်သွား၏။ ရှက်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းတို့ တစ်လှည့်စီ ရင်ထဲနေရာယူ နေချိန်မှာ သူမကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို အေးဆေးစွာ စားသောက် နေတာကတော့ တဆိတ်လွန်ပါ၏။ သည်လောက် သွေးအေးလွန်း တဲ့ မိန်းမကို ဆန်းကြယ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် သေချာစွာ ပြန်ကြည့်မိချိန်မှာတော့ ရုတ်ခြည်း နေနေနှလုံးသားတို့ ဓာတ်လိုက် ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ တုန်လှုပ်သွား၏။

နေနေက သူမကို အဝေးကကြည့်ရုံနှင့် သာမန်လှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အဖြစ် သိထား၏။ ယခုလို အနီးကပ် တွေ့မြင်ချိန်မှာ သာမန်ထက်ပိုသော သူမ၏အလှတွေက နေနေ အတွက် ရင်ခုန်ချင်စရာ။ မြင်သူတကာ ငေးယူရလောက်အောင် လှတဲ့ သူမပုံစံက လောကကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ကင်းကွာသလိုဖြစ်နေ တာကတော့ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ပါ။

တကယ်ကိုပါပဲ။

နေနေရင်ထဲမှာ သူမကိုကြည့်ရင်း ဘာကိုမှန်းမသိအောင် တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။ သာမန်အချိန်မှာဆိုလျှင်တော့ သူမ၏ ကြီးကျယ် စွာကို နည်းနည်းလေးမှ အာရုံစိုက်မှာ မဟုတ်ပေမယ့် အခုလို အခြေအနေမှာတော့ ထူးဆန်းစွာ နေနေခြေထောက်တွေက ထိုနေရာ မြဲမြံနေသည်။

ထိုထက်ပို၍ အံ့ဩစရာကောင်းတာကတော့ သူမက သူမ၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရွယ်တူအမျိုးသား ခပ်ချောချောလေး တစ်ယောက်လုံး ငေးစိုက်ကြည့်နေတာကို တစ်ချက်အရေးစိုက်ဟန် မပြဘဲ သွေးအေးနေတာ ဘယ်လောက်မခံချင်စရာကောင်းလိုက် သလဲ။ ငြိမ်သက်နေသည့် မိန်းမလှလှလေးကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားစေရန် သူနောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးစားလိုက်၏။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်က ဒီတစ်ဝိုင်းစာရဲ့ တစ်ဝက်ကို တာဝန်ယူပြီး ထိုင်ပါရစေဆိုရင်ကောဗျာ၊ ခင်ဗျားခွင့်ပြုနိုင်သလား”

သူမ နေနေ ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လာရင်း ခေါင်းခါ၏။

“ဟင့်အင်း...ကိုယ်က ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု အပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ ခွဲဝေယူတာ လက်မခံဘူး၊ ကိုယ့်ကိစ္စကို

ကိုယ်ပဲ တာဝန်ယူတယ်”

ဒါဟာ သူမရဲ့အတ္တတစ်ခုလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ္ဆတ်ထိုးဆန်မှုလားဟု နေနေ ဝေခွဲမရဖြစ်သွား၏။ သေချာတာကတော့ သူမရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို နေနေ လက်မခံချင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

လူခြောက်ယောက်စာ ထိုင်နိုင်တဲ့ စားပွဲဝိုင်းမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ၏။ တကယ်လို့ နေနေ ဝင်ထိုင်ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင်ပင် ထိုစားပွဲသည် သူမအတွက် ဘယ်လိုမှ ကျဉ်းမြောင်းသွားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဒါပေမဲ့ သူမက ဒီတစ်ဝိုင်းစာလုံးကို တာဝန်ယူထားပြီတဲ့။

ကဲ...နေနေ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ မတတ်သာသည့်အဆုံး နောက်ဆုတ်ရန်သာရှိ၏။

“ကောင်းပြီလေ...ဒီညမှာ ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် ကံဆိုးတာပဲ”

ဆန်းကြယ်လှသော မိန်းမလှလေးကို နေနေ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ သူမ အဖြူအမူအတွက် တော်တော်ခံပြင်းနေတာ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေနေအတွက် သူမက လှပဆန်းကြယ်နေတာ အမှန်ပင်။ လူခြောက်ယောက်စာဝိုင်းကို တစ်ယောက်တည်း တာဝန်ယူနိုင်တာဟာ သူမရဲ့ မနိမ့်သော အဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒါဟာ သူမရဲ့ သီးသန့်ဆန်လွန်းတာကို ဖော်ပြနေတာလား။ နေနေ အတွေးရခက်သွား၏။

စိတ်ထဲက သူမကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည့်တိုင် ဒေါသတော့ မဖြစ်မိ။ ထူးခြားလှပတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအဖြစ် တိတ်တဆိတ် တွေးနေချိန်မှာပဲ နေနေနောက်ပါးဆီမှ ခပ်တိုးတိုးအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဒီမှာ”

ခေါ်သံကြောင့် နေနေ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းလွှာကို အနည်းငယ်တွန့်ကာ ပြီးသည်ဆိုရုံလေး (သေချာဂရုတစိုက်ကြည့်မှ မြင်နိုင်သည့်အပြုံးမျိုး) ကွေးညွတ်ထားပြီး အေးစက်နက်ဖို့င်းသော မျက်ဝန်းများနှင့် ဒိန်းခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့်အတွက် ထူထဲသော နေနေ၏ မျက်ခုံးများ ထိဆက်လှမတတ် ဖြစ်သွား၏။

နှစ်ယောက်စလုံး အကြည့်ကို မလွဲမိ။ သူမမျက်လုံးတွေက တစ်စုံတစ်ခု စွမ်းအားပါဝင်နေသလိုလို။ လူတစ်ယောက်ရဲ့

အတွင်းစိတ်ကိုပဲ ထိုးဖောက်သိမြင်နေသလိုလိုမို့ နေနေ သက်ပြင်း
တစ်ချက်မျှက်ကာ သူမအနား ပြန်လျှောက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာကိစ္စခေါ်တာလဲ၊ ကျွန်တော်
ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအတွက် မကျေနပ်လို့လား။”

နေနေ စကားအဆုံးမှာ သူမ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ကာ...

“မင်းပြောတဲ့စကားတွေကို ကိုယ်က ဂရုစိုက်မယ်ထင်နေ
လို့လား၊ မင်းမှမဟုတ်ပါဘူး တခြားဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော
ကိုယ်ဂရုစိုက်ဘူး၊ ကိုယ် အခု မင်းကိုခေါ်တာ ဒီစားပွဲမှာ ကိုယ်နဲ့
အတူထိုင်ဖို့”

“ဗျာ”

အံ့ဩမယုံကြည်နိုင်သလို သူမကို ကြည့်နေခိုက်မှာပင်...

“ဘာလဲ ကိုယ့်ရဲ့ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို မင်းက လက်မခံနိုင်
ဘူးလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေလို့”

“ဘာကိုထူးဆန်းတာလဲ”

“ခင်ဗျားကို”

“ဒါဘာဆန်းလဲ၊ မင်းခွင့်တောင်းတုန်းက လက်မခံတာ

ကိုယ့်အတွက် မလိုအပ်လို့၊ အခု ကိုယ့်အတွက် အဖော်လိုတာနဲ့
မင်းကိုခေါ်တာ”

သူမစကားအဆုံးမှာ နေနေ ချက်ချင်းငြင်းပစ်လိုက်ဖို့
စိတ်ကူး၏။ နေနေလို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဘယ်သူဘယ်ဝါ
မှန်းမသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လိုအပ်တဲ့အချိန်မှ အဖော်ဖြစ်ရ
မှာတဲ့လား။ ဒီမိန်းမရဲ့စကားက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မာနကို
ဘယ်လောက်ထိခိုက်စေလဲ။

သို့သော် နေနေကို စိုက်ကြည့်နေသည့် သူမ၏ အေးစက်
နက်ရှိုင်းသော မျက်လုံးများအောက်မှာ နေနေစိတ်ကူးတို့ အလိုလို
ဖွက်ပြယ်ကာ ထိုနေရာတွင်ပင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိတာကလည်း
အံ့ဩစရာဖြစ်၏။

နေနေဘဝမှာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးပေါင်းများ
စွာ တွေ့ဘူးခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိခဲ့။
ယခုတော့ အေးစက်စက်မျက်နှာဖြင့် လှပသော သူမလို မိန်းကလေး
ကြာမှ နေနေစိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေတာကလည်း မယုံချင်စရာ။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ်ဖိတ်ခေါ်တာကို လက်မခံနိုင်
ဘူးဆိုရင် ဒီနေရာက မင်းသွားနိုင်ပါပြီ”

အနှင်ခံလိုက်ရတာကြောင့် နေနေမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ”

ဟန်ဆောင်မငြင်းနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားတာမို့ သူမ၏ အရောင်ရင့်ရင့်ဆိုးထားသော နှုတ်ခမ်းအစုံက လှပစွာ ကွေးညွတ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်မှာပဲ နေနေဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အရုံးပေးလိုက်ရပြီဟု နားလည်လိုက်၏။ ထိုအတွက် နေနေ ထူးခြားစွာ နောင်တမရ၊ သူမက သွယ်ပျောင်းလှပသော လက်ချောင်းလေးများကို တစ်ချက် ရှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး တိုးသက်ညင်သာသော အသံဖြင့်...

“ဟောဒီစားပွဲရဲ့ ဘယ်နေရာမဆို မင်းထိုင်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ မင်းအကြိုက် အစားအသောက်တွေကို ကြိုက်သလောက် မှာပါ။ အဲဒီအတွက် ကိုယ်တာဝန်ယူပါတယ်”

သူမအပြောကြောင့် နေနေရင်ထဲ ယောက်ျားမာနဖြင့် တင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မာနကို တော်တော်လေး ထိပါးပုတ်ခတ်ချင်ပုံရ၏။

မိန်းမတစ်ယောက်က အခွင့်အရေးပေးတိုင်း ထိုအခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝယူတတ်တဲ့ ခပ်ညှည့်ယောက်ျားတွေထဲမှာ နေနေ မပါဘူးဆိုတာ ဒီအမျိုးသမီး မရိပ်မိဘူးထင်ရဲ့။ ထို့ကြောင့် နေနေ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ...

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားဖိတ်ခေါ်တာကို လက်ခံနိုင်တာကလွဲပြီး တခြားတာဝန်ယူမယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“မင်းမေ့နေလား၊ ကိုယ်ဖိတ်တာကို လက်ခံပြီးထဲက မင်းက ကိုယ့်ရဲ့ဧည့်သည်ဖြစ်သွားပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ခင်ဗျား ဘာတာဝန်ယူစရာ မလိုဘူး၊ ဒါကို သဘောတူမှ ဒီစားပွဲမှာ ကျွန်တော်ထိုင်နိုင်မယ်”

နေနေ ပြတ်သားစွာပြောတော့ သူမ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားကာ နေနေမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၏။

သူမမျက်လုံးတွေရဲ့ အေးစက်မှုက သာမန်မတူ။ တကယ်ဆို သူမလို လှပချောမွေ့တဲ့ မိန်းမလှလေးရဲ့ မျက်နှာလေးသာ နွေးထွေးသက်ဝင်နေခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

ယခုတော့ သူမရဲ့ အေးစက်စက်မျက်လုံးတွေက တစ်ဖက်လူကို အနေခက်စရာ။ ဒါပေမဲ့ ထိုမျက်လုံးတွေကပဲ ယောက်ျား

တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ကို ရူးသွပ်ယစ်မှူးစေတာကလည်း ထူးခြား၏။

“ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီလိုမျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်စမ်းပါနဲ့၊ ကြာရင် ခင်ဗျားမျက်လုံးတွေအောက်မှာ ကျွန်တော် ရူးသွပ်သွားနိုင်တယ်” ဟု နေနေ အသံမဲ့စွာပြောမိ၏။ နေနေမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေသလောက် သူမကတော့ နေနေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အေးစက်စက်တစ်ချက်ရယ်ကာ...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတောင်းဆိုချက်ကို ကိုယ်သဘောတူတယ်၊ သေချာတာကတော့ မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် ထူးခြားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ”

သူမအပြောကြောင့် နေနေ ပြုံးလိုက်၏။ တကယ်ဆို သူမကသာ နေနေအတွက် ထူးဆန်းနေတာ မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ခင်ဗျားဟာ ဆန်းကြယ်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ”

နေနေ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူမက နေနေစကားကို ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး...ကိုယ်က မင်းအတွက် ဘာများထူးဆန်းနေလို့လဲ”

“ဥပမာပြောရရင် ခင်ဗျားကတော့ ဒီလူခြောက်ယောက် စာပိုင်းကြီးကို တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတယ်၊ ဒါဟာ သာမန် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုယ်သဘောပေါက်ပြီ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့ အပြုအမူဟာ မင်းအတွက် ဆန်းကြယ်နေတယ်ပေါ့၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ ဘာမှမဆန်းကြယ်ပါဘူးကွာ၊ စိတ်ရဲ့လွတ်လပ်မှုအတိုင်းပဲ ကိုယ်နေချင်တယ်၊ အခုချိန်မှာ ကိုယ့်စိတ်ထဲ ဘာကိုမှ ထိန်းချုပ်ထားချင်ဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ...ဆောရီး၊ ကိုယ်ပြောတာတွေ မင်း ဘယ်နားလည်မှာလဲ၊ ကဲ...ကဲ မင်းအတွက် စားသောက်စရာတွေ မှာပါ”

သူမ စကားစဖြတ်လိုက်တာကြောင့် နေနေ နောက်ထပ် ဘာမှမမေးဖြစ်ပါ။ နေနေ စားသောက်စရာအချို့မှာတာကို သူမ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေပြီးမှ...

“မင်းကြည့်ရတာ အရက်ပြင်းပြင်း မသောက်တတ်ရင် တောင်မှ အနည်းဆုံး ဘီယာလောက်တော့ သောက်တတ်မယ့်ပုံ

ပါ။ ဘာလဲ ကိုယ့်ရှိနေလို့ မမှာတာလား။”

လုံးဝထင်မှတ်မထားသည့် စကားကြောင့် နေနေ လှပသော အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို အံ့သြစွာကြည့်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အရက်အကြောင်း စမပြောခြင်း ခံရတာ ဒါ နေနေဘဝမှာ ပထမဆုံးဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားထင်တာမဆိုးဘူး၊ ကျွန်တော်လိုအပ်ရင် အရက်ကော ဘီယာပါ သောက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မျိုးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က မြန်မာအမျိုးသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လေးစားရမယ်”

“နီး...နီး၊ မင်းအယူအဆ မှားနေပြီ၊ မင်းရဲ့ မြန်မာပီသတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကိုယ်လေးစားပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ နားလည်မှုရှိတယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါး လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးတာကို ကိုယ်လက်မခံဘူး၊ ဒီတော့ မင်းကြိုက်တဲ့ အယ်ကိုဟောလ်တစ်မျိုးမျိုး မှာပါ”

လှပသော အမျိုးသမီးကို အံ့သြသွား၏။ သူမဟာ ဘယ်လိုအမျိုးသမီးပါလိမ့်၊ သူမရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေဟာ ပွင့်လင်း လွတ်လပ်တာလား။ ခေတ်မီရဲတင်းတာလား။

ယခုလိုညမျိုးမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ဒီလို Restaurant မျိုးကို ရောက်လာတတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း တစ်ဝိုင်းထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ထိုင်ရုံမက အတွေးအခေါ်တွေကလည်း ဆန်းကြယ်နေတာက တကယ့်ကို ကစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မသောက်တော့ဘူး”

အေးစက်စူးရှသော မျက်လုံးလှလှတွေက သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာပြီး ပခုံးတစ်ချက် တွန့်၏။

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲ”

စကားဝိုင်းက တိတ်ဆိတ်သွားချိန်မှာ နေနေမှာထားသော ဓားစရာများ ရောက်လာသည်။

နေနေ စားသောက်ရင်း သူမကို တိတ်တဆိတ် အကဲခတ်မိသည်။ ဇွန်း၊ ခက်ရင်းကိုင်ပုံက သိပ်လှသလို စားသောက်ပုံကလည်း အထက်တန်းကျကျ။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ ခေတ်ဆန်ဆန်နေတတ်သော အမျိုးသမီး ဖြစ်ပုံရ၏။ မီးရောင်ခပ်ပိန်ပိန်အောက်တွင် အနက်ရောင် ပိုးသားဝတ်စုံဖြင့် သူမအလှက သိပ်ပြီး ထင်ရှားလွန်းနေ၏။

မြင်သူတိုင်း ထိုင်ငေးကြည့်ချင်လောက်သော အလှမီးရှင်။

၂၀

မြတ်ဗုဒ္ဓ

နေနေ ရောက်မလာခင်အထိ အမျိုးသားတော်တော်များများရဲ့ ချက်လုံးတွေက သူမထံမှာသာ စုပြုံကျရောက်ခဲ့တာ တကယ်တမ်း အပြစ်မဆိုသာ။ နေနေ သူမစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ချိန်အထိ အကြည့် မလွှဲတဲ့သူတွေက အများကြီး။

သူမကတော့ ထိုအချက်ကို သတိပြုရကောင်းမှန်းမသိ။ တစ်လောကလုံးမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိလေဟန်ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေခြင်းဖြစ်၏။ ယခုလည်း နေနေကို ရှေ့ထားကာ သူမက တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ၏။

သူမဟာ ဘယ်လိုအမျိုးသမီးပါလိမ့်။ နေနေ အဖော်မရှိ လို့ ခေါ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်လုံး သူမရှေ့ရောက်နေတော့လည်း ဂရုမစိုက်။ ကြာတော့ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကိုပဲ နေနေ သည်းမခံနိုင်ဖြစ် ၍ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းများကို လိုအပ်သည်ထက် အသံပိုမိုကျယ်စေ ပြီး...

“ဒီမှာဗျာ”

နေနေထံမှ ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သံကြောင့် သူမ သတိဝင် လာဟန်ဖြင့် နေနေကို လှည့်ကြည့်၏။

“မင်း ကိုယ့်ကိုခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီစားပွဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက် တည်းရှိတာ၊ ခင်ဗျားကိုမခေါ်လို့ ကျွန်တော်က ဘယ်သူခေါ်ရမှာ လဲ”

အကြောင်းမဲ့ ဒေါသဖြစ်နေသော နေနေကို သူမက ခပ်အေးအေးကြည့်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ဘာပြောချင်လို့လဲ”

တကယ်တမ်း နေနေမှာ ဘာမှပြောစရာမရှိ။

သူမက နေနေအမူအရာကို ကြည့်ပြီး ပြန်ငြိမ်သွား၏။ ထူပသော သူမမျက်နှာကို နေနေ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့် သူမကို နေနေစိတ်ထဲ အလိုမကျဖြစ်နေရသနည်း။ အပြေကတော့ ရှင်းပါသည်။ နေနေ သည်းမခံနိုင်တာ သူမ၏ ဥပက္ခာနိုင်မှုကြောင့်ပဲ။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ခေါ်တုန်းက ခင်ဗျားမှာ အဖော်မရှိလို့ဆို၊ အခု ခင်ဗျားမှာ အဖော်ရနေပြီ”

“အဲဒီတော့ ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“စကားလေးဘာလေး ပြောရမှာပေါ့ဗျာ”

“ဪ...ဆောရီး၊ ကိုယ် မင်းရှိနေတာကို မေ့သွား

တယ်။

“ဘာဗျ”

နေနေလက်ထဲက ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ယန်းကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်၏။ ကြည့်စမ်း...ဒါ နေနေကို တမင်ဖိတ်ခေါ်ပြီး မထိမဲ့မြင် ခန့်စစ်ခေါ်တဲ့သဘောလား။ လူတစ်ယောက်လုံးကို မေ့နေရအောင် သူမစိတ်က ဘယ်ဆီရောက်နေလဲ။

“မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောလေ”

“မင်းပြောတာ ကိုယ်နားထောင်မယ်”

“ပထမဆုံး ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော့်လို လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား ရှေ့မှာထားပြီး မေ့သွားတယ်ဆိုတဲ့ စကား”

“ကိုယ် မင်းကို မေ့သွားဆို မင်းက တိတ်နေတာကိုး”

“ကိုယ့်စိတ်တွေက ဒီလိုပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ လွင့်ချင်ရာ လွင့်၊ မျောချင်ရာ မျောနေတာမျိုး၊ ကဲ မင်းကို အဖော်အဖြစ် ကိုယ်က ဖိတ်ခေါ်ထားတာဆိုတော့ မင်းကပဲ ကိုယ့်စိတ်ဝင်စားမယ့် စကားတွေကို စပြောပေါ့ ဟုတ်လား”

ဒါကတော့ သူမရဲ့ မှားယွင်းမှုပဲထင်သည်။ နေနေဆိုတာ

မိန်းမဟန်ယောက်ကို ပျော်တော်ဆက်လုပ်ကတ်တဲ့ ကောင်မျိုး မဟုတ်။ ဒီတော့ လှပအေးစက်သော သူမကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ခေါ်တာ ခင်ဗျား၊ ဒီတော့ ပြောချင်း ပြော ခင်ဗျားကပဲ ပြောရမှာပေါ့”

“ကိုယ်ကလား”

“ဟုတ်တယ်”

လှပသော သူမက ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါယမ်း လိုက်၏။

“ကိုယ်က ကိုယ်တိုင်စကားပြောရတာထက် သူတစ်ပါး ပြောတာကိုပဲ နားထောင်ချင်တယ်”

“ကဲ...ဒီတော့ မင်းပဲပြောရမယ်၊ ဟုတ်လား”

သူမထံမှ အမိန့်ဆန်ဆန်စကားကြောင့် နေနေ အရွဲ့တိုက် ချင်လာသည်။ သည်လိုညမျိုးမှာ လှပတဲ့ ဒီအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကို ရှေ့ထားပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြောမယ့်စကားဟာ ဘယ်လိုမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သူမ နည်းနည်းတော့ ရိပ်မိသင့် သည်။

“ကောင်မလေး...ဒါဆို ကျွန်တော်ပြောမယ်၊ ဟောဒီလောကကြီးကို သက်သေထားပြီး ပြောလိုက်မယ်၊ ဒီညမှာ အလှဆုံးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ပြပါဆိုရင် အဲဒါ ခင်ဗျားပဲ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို ခင်ဗျားသဘောကျရဲ့လား”

“ဟင့်အင်း...မင်းစကားက ကိုယ့်အတွက် စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ”

“ဗျာ”

နေဓန အံ့သြလွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းအစုံ ပွင့်ဟသွား၏။ သူ့မျက်စိရှေ့က လှပသည့် အမျိုးသမီးမျက်နှာကတော့ တကယ့်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ ခံစားချက်မရှိသည့် မျက်နှာ။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်အလှကို ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်က စာဖွဲ့တင်စားတဲ့အပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲသွားသင့်ပါလျက် ဘာမှထူးခြားမလာတာကိုက မယုံချင်စရာ။

တကယ်လည်း နေဓနမျက်စိရှေ့က အမျိုးသမီးက သိပ်ကို လှသည်။ ရိုးရိုးသာမန်အလှမျိုးတော့ မဟုတ်။ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ဖြင့် ကြည့်မဝချင်စရာ အလှပိုင်ရှင်။

နေဓန ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာဗျာ”

“ကိုယ်ကလည်း မင်းညာပြောတယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားမျိုးကိုပဲ ကိုယ်စိတ်ပျက်တာ”

“စိတ်ပျက်တယ် ဟုတ်လား”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို သိပ်လှတယ်လို့ အပြောခံလိုက်ရတာကို ဘယ်မိန်းမမှ စိတ်ပျက်စရာလို့ မထင်ဘူးဗျာ”

“ကိုယ်မငြင်းပါဘူး၊ ဒီလောကမှာရှိတဲ့ မိန်းမအတော်များများဟာ မင်းပြောလိုက်တဲ့စကားမျိုးကို တော်တော်များများ ကြိုက်နှစ်သက်မယ်ဆိုတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အပြောခံလိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ သိပ်ကိုသနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေပဲ”

“ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နေဓန အံ့သြစွာမေးတော့ သူမပြုံး၏။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် မိန်းမတစ်ယောက် သိပ်လှတာပဲဆိုတဲ့ စကားမျိုး ပြောပြီဆိုရင် အဲဒီအပြောခံရတဲ့ မိန်းမအတွက် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အန္တရာယ်

တစ်ခု ကျရောက်တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိဖို့ကောင်းတယ်”

“အမှန်တော့ အဲဒီလိုပြောတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ အဲဒီ မိန်းမဆီက တစ်ခုခုလိုချင်လို့ပဲ”

ပြင်းထန်လွန်းသည့် သူမ၏ စွပ်စွဲချက်ကြောင့် နေဓန မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။ ဒါ နေဓနကို ရှေ့မှထားပြီး ယောက်ျားအားလုံးကို ဒီလိုလူမျိုးတွေချည်းပဲလို့ စော်ကားလိုက်တာ ပဲ။ ပြီးတော့ လောလောဆယ် ထိုစကားကို ပြောထားတာက နေဓနကိုယ်တိုင်။ ထို့ကြောင့် နေဓန ချက်ချင်းငြင်းပယ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားအထင်တွေ မှားနေပြီဗျာ”

“အဲဒါက မင်းအပိုင်းလေ။ ကိုယ်ထင်ခဲ့သမျှ အခုချိန်ထိ ဘာတစ်ခုမှ အမှားမရှိသေးဘူး”

“လောကကြီးမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို ဘာဆန္ဒမှမပါဘဲ ရိုးရိုးသားသား သဘော ကျလို့ ချီးကျူးတာရော မရှိတော့ဘူးလား”

“ကိုယ့်အယူအဆပြောရရင်တော့ ယောက်ျားအများစုဟာ သိပ်ပြီး အတ္တကြီးလူတွေပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက် လှနေရင် အဲဒီအလှ မှာ သူ့ကို ယစ်မှူးချင်ကြတယ်၊ သာယာချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့

အဲဒီမိန်းမမှာ အလှဆိုတာ မရှိတော့ဘူးဆို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ သိပ်မြတ်နိုးပါတယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း သူတို့အလိုဆန္ဒ မပြည့်တဲ့အခါ ပျောက်ကွယ်ကုန်ကြတာပဲ။ ကဲ ကိုယ်ပြောတာ လွန်သလား”

“ခင်ဗျားပြောတာ တချို့ယောက်ျားတွေအတွက် ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်လို လူမျိုးကတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲ အသည်းထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိပြီဆိုရင် အဲဒီမိန်းမမျိုးကိုပဲ ဘယ်အခြေအနေရောက်ရောက် တစ်သက်လုံးချစ်မယ်၊ လက်တွဲ မယ်”

နေဓနက သူ့ခံယူချက်၊ သူ့သဘောထားကို ယုံကြည် လေးနက်ခိုင်မာစွာ ပြောလိုက်တော့ သူမက ဘာမှမပြော။ တိတ်ဆိတ်စွာ နေဓနကို စူးရှလင်းလက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ အတော်ကြာမှ ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ကာ...

“မင်းသဘောထားကို သိရတာ ကိုယ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခင်းလိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်သူဖြစ်ရမယ့် မိန်းကလေးဟာ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ကံအကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါပဲ”

“ကဲ...ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

သူမ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သဖြင့် နေနေပါ သူမနှင့်အတူ ထရပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ ပေးပါရစေ”

“ဆောရီး”

“ကိုယ့်က တစ်ယောက်တည်း နေရတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်”

သူမက ပေါ့ပါးညင်သာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် နေနေ အနားမှ ထွက်သွား၏။ နေနေ သူမနောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့် ရင်း တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်နေသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

နေနေ သူမထံမှ ဘာလိုအပ်နေသနည်း။ ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည့် တစ်ခဏ အဖြေက ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပေါ်လာ၏။

ကြည့်စမ်း...တစ်ချိန်လုံး အတူထိုင်နေရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို နေနေ မသိလိုက်တာပဲ။ နေနေ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် နေနေ သူမနောက် လိုက်သွား သည်။ နေနေရောက်တော့ သူမက ကားပေါ်မှာ။

“ဒီမှာ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားနာမည်လေး ပြောခဲ့ပါလား”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုမှာ တစ်ယောက်နာမည် တစ်ယောက်သိဖို့ မလိုဘူးထင်တယ်”

“ကဲ...ဌတ်နိုက်”

သူမ လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ကားကို တရှိန်ထိုးမောင်းထွက်သွား၏။ နေနေ အံတစ်ချက်ကြိတ်ကာ အနီးရှိ ခဲလုံးကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ပစ်လိုက်သည်။

○ ○ ○

၁၁

အခန်း (၂)

“ဒါဆို မင်း ကောင်းကောင်းခံလိုက်ရတာပေါ့ နေနေ”

“တကယ်တော့ ဒါ မင်းဝဋ်လိုက်တာပဲကွ၊ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ငါတို့စက်မှုတက္ကသိုလ်ရဲ့ ကင်း
ဆစ်ယောက်ပီသစွာ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အထင်မကြီးခဲ့လို့ပဲ”

အကွက်ကောင်းရတုန်း နိုင်ကြီးက နေနေကို အပြတ်
သတ် နှိပ်ကွပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တခြားအချိန်မှာဆိုရင်တော့
နိုင်ကြီး၏စကားကို ‘မိန်းမတွေမှာ အထင်ကြီးစရာ ဘာမှကိုမရှိ
ဘူး’ဟု ပြန်လည်ချေပမှာဖြစ်ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ နေနေ
နှုတ်ခမ်းတွေက ငြိမ်သက်နေ၏။

နိုင်ကြီးပြောတာ တကယ်များ ဖြစ်နေသလား။ နေနေ

သူ့ဘဝမှာ မာမိတစ်ယောက်ကလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းမကိုမှ အထင်မကြီး။ မိန်းမတွေအားလုံး သူ့အမြင်မှာ အတူတူချည်းဖြစ်သည်။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်ခန္ဓာကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ဖြင့် ချောမောသန့်စင်သော နေနေကို စက်မှုတက္ကသိုလ် 'ကင်း' အဖြစ် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားစေသလို မိဘများ၏ ချမ်းသာမှုနှင့် တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတာတွေကလည်း မိန်းကလေးများအလယ် ရေပန်းစားစေပါသည်။ သို့သော် နေနေက အခုအချိန်ထိ ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်ဝင်စားစရာလို့လည်း မထင်ခဲ့။ အားလုံးက နေနေ မမြေ့ခင်ထဲက ကြွေချင်နေသူတွေ။

သည်လို မိန်းကလေးတွေနှင့် ကင်းကင်းနေခဲ့၍လည်း နေနေ ပို၍နာမည်ကြီးနေ၏။ နေနေဆိုလျှင် မိန်းကလေးတော်တော်များများက စိတ်ဝင်စားကြသည်။ နေနေကသာ စိတ်ဝင်စားမည်ဆိုလျှင် အခုချိန်မှာ ရည်းစားဆိုတာ သက်စေ့မက။ သို့သော် နေနေ နှလုံးသားက မည်သည့်မိန်းကလေးကိုမှ ရင်မခုန်ခဲ့။

ထိုသို့သောအချိန်မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အမျိုးသမီးကို စိတ်ဝင်စားစရာအဖြစ် နေမန တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် ပထမဆုံး နေနေ၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းဖြစ်သည်။

သည်။ ဘယ်လောက်များလဲဆိုရင် ထိုညက သူမကြောင့် နေနေကောင်းစွာအိပ်မပျော်ခဲ့။ လောကမှာ နေနေလို လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာအတွက်ကြောင့် ခပ်လွယ်လွယ် မေ့မပစ်နိုင်တာလဲ။

ပို၍ထူးခြားတာက သူမကို နောက်တစ်ကြိမ် နေနေထပ်တွေ့ချင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ခက်တာက သူမလို အမည်မသိ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထပ်မံတွေ့ဆုံဖို့ဆိုတာ မလွယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုံကြွမှာဆိုတာရှိသေး၏။ ကံကသာ ဖန်တီးပေးလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်နေ့မှာ အသေအချာ ပြန်တွေ့ကြမည်ဟု ယုံကြည်နေ၏။

ယခုတော့ နိုင်ကြီးပြောသမျှ နေနေ ငြိမ်နေ၏။ စိတ်ထဲမှာ လှပသောမျက်နှာကို မမေ့။

"မင်းပြောလည်း ခံရမှာပဲ၊ ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးထိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သမျှ သူမကြံမှ ရေရေလည်လည် ခံရတာပဲ"

နိုင်ကြီးဆိုတာ နေနေနှင့် အခင်မင်းဆုံးသူငယ်ချင်း။ ပြီးတော့ နေနေလို တစ်ဦးတည်းသောသား၊ ရုပ်ရည်ကလည်း နေနေလောက်အချောပေမယ့် သာမန်အမျိုးသားတွေလို ကြည့်ကောင်းသူဖြစ်၏။

နေနေနဲ့နိုင်ကြီးက ဘဝတူပေမယ့် အကျင့်စာရိတ္တကြတော့ ဆန့်ကျင်ကွာခြားသည်။ နေနေက မိန်းကလေးတွေနှင့် ရှင်းသလောက် နိုင်ကြီးကျတော့ မိန်းမချော၊ မိန်းမလှဟူသမျှ အကုန်စိတ်ဝင်စား၏။ ချစ်သူတွေ မှီလိုပေါက်သူ။ သူ့ကို အခွင့်အရေးပေးလာသည့် မိန်းကလေးမှန်သမျှ အကုန်တွဲသလို ပြဿနာတွေကလည်း အများကြီး။ နိုင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကြားထဲက နေနေမှာ စိတ်မောသည်။

“ရည်းစားတစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက် အတိအကျထားစမ်းပါ နိုင်ကြီးရာ၊ မင်းဟာက ခုတော့ ဟိုနေရာက ပြဿနာဖြစ်လိုက်၊ ဒီနေရာကဖြစ်လိုက်”

နေနေစကားကို နိုင်ကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးပင်...

“မင်းမသိပါဘူး နေနေရာ၊ ရည်းစားဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းထားရင် ပျင်းစရာကွ၊ အခုလို ထည်လဲထားတော့ အတွေ့အကြုံမျိုးစုံရတာပေါ့”

နိုင်ကြီးအယူအဆကို နေနေ မကြိုက်နှစ်သက်ပါ။

“ဒီမှာ နိုင်ကြီး၊ မင်းတို့ ငါတို့မှာ အစ်မတွေ၊ ညီမတွေဆိုတာ မရှိပေမယ့် တခြားအမျိုးသမီးလေးတွေအပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်

ဇာနစ်စိတ်ရှိရမယ်၊ မင်း ရည်းစားထည်လဲထားတာ အပျော်သဘောလောက်ပဲ ဖြစ်ပါစေကွာ၊ အဲဒီမိန်းကလေးတွေဘဝ နစ်မွန်းသည်အထိတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါကွာ၊ ငါက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ၊ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာကိုတော့ ငါ အမြဲစောင့်စည်းပါတယ် နေနေရာ”

ဒါနဲ့ပဲ နေနေ ကျေနပ်လိုက်ရသည်။ နိုင်ကြီးသဘောက ထုတာလေးမြင်ရင် စိတ်ဝင်စားသည်။ တွဲသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်တာမို့ နေနေ အပြစ်မဆိုသာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် နေနေက မိန်းကလေးတွေကို သတိပေးချင်၏။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံအရည်အချင်းတွေကို ကြည့်ပြီး မယုံစားလိုက်ပါနဲ့။ အဲဒီယောက်ျားနဲ့ ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းနဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို လေ့လာပါဦးလို့။ အခုခေတ်မိန်းကလေးတွေကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပေါ်ယံအမြင်ကြည့်ကာ အထင်ကြီးပစ်တတ်ကြသည်။

နေနေ တွေ့ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ မိန်းကလေးတိုင်း အသည်းကျော် နေနေကို ရှိတယ်လို့ ထင်တာမဟုတ်။ နိုင်ကြီးက နေနေကို သနားစရာသတ္တဝါလို ကြည့်၏။

“မင်း ဒီလောက်ကြွနေပုံထောက်တော့ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ တော်တော်လှလို့လား”

“အင်း...လှတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ စိတ်ဝင်စားတာထက် သူ့ရဲ့ လှပချောမောမှုထက် သူ့ရဲ့ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ကာရိုက်တာကို ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

နိုင်ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း...မင်းပြောပုံအရဆိုရင် အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာအမှန်ပဲ”

“မင်းကလည်း တစ်စားပွဲတည်း အတူထိုင်ပြီး နာမည်လေးတောင် ရအောင်မမေးလိုက်ဘူး”

နိုင်ကြီးပြောတော့ နေနေမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသလို တကယ်တော့ နိုင်ကြီး အပြစ်တင်တာလည်း မလွန်။ သူမနဲ့ အတော်တော်ကြာကြာ အတူထိုင်ခဲ့ရတာတောင်မှ နာမည်လေး မမေးရတာ နေနေ၏ ညံ့ဖျင်းမှုပါပဲ။ သေချာတယ် မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နေနေလောက် ညံ့ဖျင်းတဲ့ယောက်ျား ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိတော့မှ မဟုတ်။

“မင်းအပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ နိုင်ကြီး၊ အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ

တုန်းက ငါ သူ့နာမည်လေးကို မေးဖို့ တစ်စွန်းတစ်စတောင် သတိမရလိုက်ဘူး၊ အဲ သူပြန်ခါနီးကြမှ”

“သူပြန်ကာနီးကြမှ သတိလည်းရရော မင်းကို တစ်ခါစည်း ထားသွားတာပဲ မဟုတ်လား”

“မင်းပဲပြောတော့”

နေနေ ဝန်ခံလိုက်၏။ နိုင်ကြီး နေနေပခုံးကို ပုတ်ကာ...

“ဟိတ်ကောင်...ငါတမင်နောက်တာ၊ ဒီမှာ နေနေ မင်းနဲ့ သူ အတူတူထိုင်နေချိန်မှာ အဲဒီအမျိုးသမီးနာမည်ကို မင်း မေးလို့ ရယ်ထင်လား၊ လုံးဝပဲမောင်ရင်၊ မင်းပြောတဲ့ပုံစံအရဆိုရင် အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ သူ့စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း ဘယ်တော့မှ ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေက သိပ်လှသလောက် ဘယ်အရာကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံမျိုး”

“ငါ မင်းကို အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးချင်တာကလေး အဲဒီအမျိုးသမီးကို မေ့ပစ်လိုက်တော့ နေနေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နေနေ နားမလည်သလိုမေးတော့ နိုင်ကြီးက...

“နာမည်လေးတောင် မသိလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို မမေ့မိလို့ မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

ဘာမှမလုပ်တတ်။

မေ့မိလိုက်တဲ့။ ပြောတော့ လွယ်၏။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ နေဓနရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်။ နေဓနဘဝမှာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် စိတ်ဝင်စားတာဆိုလို့ ဒီတစ်ကြိမ် ပဲရှိသည်။ နိုင်ကြီးပြောသလို မေ့မိလိုက်ဖို့ဆိုတာ အပြောလွယ် သလောက် လက်တွေ့မှာ ခက်သည်။ မေ့ချင်တိုင်းလည်း မေ့လို့ ရတာ မဟုတ်သလို မတွေးဘဲနဲ့ ခေါင်းထဲရောက်လာတဲ့ အကြောင်း အရာတွေက အများကြီး။

“နာမည်လေးတောင် မသိလိုက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မှ စိတ်ဝင်စားချင်တဲ့ မင်း မရူးရင် ဘယ်သူမှ ရူးမှာမဟုတ်တော့ ဘူး နေဓန”

နိုင်ကြီးက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်ဆို တာ ခပ်ပေါ့ပေါ့၊ အရာတစ်ခုအဖြစ် သဘောထားပေမယ့် နေဓန အတွက်တော့ ဒီတစ်ကြိမ်သာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားရ၍လားမသိ။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲရှိလှ၏။

ထိုအချိန်ကသာ နိုင်ကြီး ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သူမကို မေ့နိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် နောင်တစ်ချိန်မှာ သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး နေဓန ဘဝမှာ နာကြည်းထိခိုက်ကြေကွဲစရာများ ကြုံဆုံလာခဲ့ရမှာ မဟုတ်။ သို့သော် ကံဆိုးစွာပင် သူမကို နေဓန မမေ့ခဲ့ပေ။ သည့်အတွက် နေဓနကတော့ နေဓနဘဝမှာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်၍ နှလုံးသားတစ်ခု ထုံး ကြေမွအက်ကွဲခဲ့ရခြင်းပင်။ ဒါဟာ အချစ်ကပေးတဲ့ဆုဆိုရင် တော့ ထိုဆုကို နေဓနကလည်း အပြုံးမပျက် ခံယူရုံသာ။

“သူ့ကိုမမေ့နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး နိုင်ကြီး၊ ငါ မတွေးဘဲ သူ့အကြောင်းက ငါ့ခေါင်းထဲရောက်နေတာ”

“ဒါဆို မင်းဘာလုပ်မလဲ နေဓန”

“သူ့ကိုရှာချင်တယ်”

နိုင်ကြီး သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းခါ၏။

“မင်းရူးပြီ နေဓန”

“နာမည်မသိ၊ လိပ်စာမသိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို နှင်းဘယ်ရှာမလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်နေ့ သူနဲ့ငါ ပြန်တွေ့မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်”

“မင်းထင်သလို ပြန်တွေ့ပါစေလို့ပဲ ငါ့ဆုတောင်းတယ်။
ဒါနဲ့ မင်း အခုငါနဲ့လိုက်မလား”
“ဘယ်ကိုလဲ”
“ဆေးက တေးဆီကိုကွ”
“တေး...ဟုတ်လား”
“တေးသံသာဆိုတဲ့ ကောင်မလေး”
“မင်းရည်းစားလား”
နေဓန အမေးကို နိုင်ကြီး ရယ်၏။
“တေးက ငါ့ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူးကွ”
“ဒါဆို မင်းက ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”
“မင်း အဲဒါတွေည့်တာ နေဓန”
“တေးက အခုတလော တို့အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ အရမ်း
နာမည်ကြီးနေတာ၊ မင်းမသိဘူးလား”
နေဓန ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
“ငါ ဘယ်တုန်းက ဒါမျိုးတွေ စိတ်ဝင်စားဖူးလို့လဲ”
“တကယ်လည်း နေဓန ဒါမျိုးတွေကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိ
ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်၏ ကွင်းတစ်ယောက်ကြီး

သော တေးကို နေဓန သိမနေတာ မဆန်း။

“မင်းစိတ်ဝင်စားတာ စိတ်မဝင်စားတာ အရေးမကြီးဘူး၊

အခု ငါနဲ့လိုက်နဲ့၊ သွားမယ်”

နိုင်ကြီး ဇွတ်ခေါ်၍ တေးသံသာရှိသည့် ဆေးတက္ကသိုလ်
သို့ နေဓန ရောက်ခဲ့သည်။

○ ○ ○

အခန်း (၃)

“ပန်းနုရောင်လေးကို ကြည့်ထား နေနေ၊ အဲဒါ
တေးသံသာဆိုတာပဲ”

နိုင်ကြီး ညွှန်ပြသည့် ပန်းနုရောင်အရိပ်လေး ရှိရာသို့
အခု အကြည့်က ဖျတ်ခနဲရောက်သွားသည်။ ပန်းနုဖျော့ လက်ပြတ်
တံဆိပ်နှင့် ရှည်လျားသော ဆံနွယ်တွေက လေတွင်လွန်လူးလျက်။
အနက်ရောင် စလင်းဘတ်အိတ်ခပ်ကြီးကြီးကို လွယ်ထားပြီး
လက်တွင် စာအုပ်အချို့ကို ပွေ့ပိုက်ထားသော တေးပုံစံက လူအများ
ကြားမှာ ထင်ရှားစွာ ထူးထူးခြားခြား လှပပေါ်လွင်နေ၏။

နက်မှောင်သော မျက်ဝန်းတွေက ထက်မြက်ခြင်းဖြင့်
အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်လျက်။ နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို တင်းတင်း

ထားပုံက ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးစိတ်၊ ယုံကြည်စိတ်တို့ဖြင့်
မာန်တစ်မျိုး ဝင့်နေတာကို ဖော်ပြနေသလိုပင်။

ဒါပေမဲ့ နေနေအကြည့်က တေးထဲ တစ်ခဏသာ။ တေး
ဘယ်လောက်ပဲလှလှ၊ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းကောင်း နေနေ
တွေ့ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးလောက် စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်း။ နိုင်ကြီး
ကတော့ တေးအလှကို မျက်ဝန်းခပ်လက်လက်များဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်
ပြီး နေနေဘက်ကို လှည့်ကာ...

“ဘယ်လိုလဲ နေနေ၊ တေး မလှဘူးလား”

“အင်း...လှပါတယ်”

နေနေထဲမှ စိတ်မပါသလို ဖြေသံကြောင့် နိုင်ကြီးက
လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းအသံကြားရတာ စိတ်မသက်သာစရာကြီးပါလား
ကွာ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ့အတွက်တော့ ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးလောက်
ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းဘူးလို့ထင်တယ်”

“ရောဂါပဲ”

နိုင်ကြီး ပခုံးတွန့်ပြောရင်း ကားပေါ်မှ ဆင်း၏။

“မင်း ဒီမှာစောင့်ဦး နေဓန၊ ငါ တေးဆီ သွားလိုက်ဦး
ဇယ်”

နေနေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ နိုင်ကြီး ထွက်သွားတော့
နေနေ ကားကို မှီရပ်နေ၏။ သူ့အတွေးအာရုံကို သူတွေ့ခဲ့တဲ့
အမျိုးသမီးက စိုးမိုးတာကလည်း အံ့သြစရာ။

ဘာလဲကွာ။ နာမည်လေးတောင် မသိလိုက်ရတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘာကိစ္စ ဒီအာရုံတွေက ရောက်ရောက်နေရ
တာလဲ။ နေနေကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်။

တကယ်ဆို သူနဲ့ကိုယ် ဘာမှဆိုင်ကြတာလဲမဟုတ်။
နေနေကသာ သူမကြောင့် လိုက်မမီနိုင်တဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာတွေဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းမသိ။ နေနေ
အကြောင်းတွေသာ သူမသိရင် နေနေကို ခံစားချက်မဲ့ အကြည့်တွေ
နဲ့ အေးစက်စက်ကြည့်ပြီး ခပ်လှောင်လှောင် ရယ်မည်ထင်သည်။
ဒါကိုပဲ နေနေ မကျေနပ်။

သည်နေ့တော့ နိုင်ကြီး၏ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည့်
အနေနှင့် ဒီလိုလိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်နေ့ကစပြီး နေနေ
ရှာဖွေရမှာက သူ့စိတ်ကို ထူးဆန်းစွာ ညှို့ဝင်သွားသည့် မိန်းမလှ

ကို ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ ဒါ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။

ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာနှင့် နေနေစိတ်တွေ ကြည်လင် ပေါ့ပါးသွားပြီး နိုင်ကြီးရှိရာသို့ လှမ်းအကြည့်...

“ဟင်”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် နေနေထံ လျှောက်လာနေသော နိုင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ တေးကတော့ သူမကိုလာကြိုသည့် လင်ခရူဆာ အဖြူရောင်ကားနှင့် ပါသွားပြီ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ နိုင်ကြီး”

အနားရောက်လာသော နိုင်ကြီးကို နေနေ မေးလိုက်တော့ နိုင်ကြီးက ခေါင်းခါသည်။

“မလွယ်ဘူး နေနေ၊ တေးက ငါတွေ့ဘူးတဲ့ မိန်းကလေး တွေ့နဲ့ လုံးဝမတူဘူး”

သူ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

“အခုပြန်မှာမဟုတ်လား”

နေနေအမေးကို မဖြေဘဲ နိုင်ကြီးက တေးကားကို လှမ်း

ကြည့်၏။

“အဲဒီကားနောက်က လိုက်ကွာ နေနေ”

နေနေ ငြင်းမယ်လုပ်ပြီးမှ နိုင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာစေရန် တေးစက်နှိုးလိုက်သည်။ နိုင်ကြီးက တစ်ချိန်လုံး တေးကားကိုသာ ကြည့်နေ၏။ နေနေကားက တေးကားကို မှီလာ၏။

နေနေက သူကားကို တေးကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လိုက် ၏။ တေးကားက သူတို့ကို နည်းနည်းမှ ဂရုစိုက်မိပုံမရဘဲ နောက်ခန်း မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် လိုက်လာသည်။

တေးပုံစံက လောကမှာ သူမအတွက် စာထက် ဘာမှ စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ နေနေ အကဲခတ်မိသလောက် တေးဆိုတာက ထည်း သာမန်အမျိုးသမီးတွေထက် ပိုထူးခြားတဲ့ပုံပါပဲ။ နေနေ ဇုတ်တရက် အကြံတစ်ခု လက်ခံရလိုက်သည်။ ထိုအကြံကတော့ သူတို့ကို နည်းနည်းမှ ဂရုစိုက်ဖော်မရသော တေးကို ပညာပေး နေဖြစ်သည်။ ထိုအကြံဖြင့် သူ၏ကားကို အဆက်မပြတ် ဟွန်းတီး ငြီး တေး၏ကားကို ကျော်တက်လိုက်၏။

နေနေအကြံ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုရမည်။ ဟွန်းသံ အညံ့စွာဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ကျော်တက်သွားသော သူတို့ကားကို

တေး စာဖတ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည့်အချိန် နေနေ
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ချိန်၌ ဆုံနေတာမို့ တေးကို ခေါင်းဆတ်ခနဲ
ညှိတ်ကာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ နေနေအပြုအမူကြောင့် တေး မျက်နှာ
လေး တွန့်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ တေးသံသာရယ်။ ယောက်ျားတွေကို
ဘယ်လောက်ပဲ ဂရုမစိုက်ဘူးပြောပြော နေနေဆိုတဲ့ ကိုယ်နဲ့တွေ့ရင်
တော့ အနည်းနဲ့အများ ဂရုစိုက်ရမည်။ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်သွား
စေရမည်။

ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် နေနေကြောင့် တေးစိတ်ထဲ အနည်း
ငယ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်စရာ။ နိုင်ငံကြီး
ကတော့ နေနေအပြုအမူကို နားလည်သည့်ဟန်ဖြင့်...

“ဟိတ်ကောင် နေနေ၊ တေးကားနောက်က လိုက်ပါ။
တာ ဘာလို့ကျော်တက်လာရတာလဲ”

နေနေ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“တော်ပြီလေကွာ၊ ဒီနေ့အတွက် ဒီလောက်ပဲကောင်း
တယ်၊ တေးပုံစံက မာနခဲပဲ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း တေးကို အခု

ဆီ ဘယ်သူမှ လိုက်လို့မှမရဘဲ”

နေနေ ပန်းတွန့်သည်။ ကားကို စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်

ရပ်လိုက်ရင်း...

“နေနေနဲ့ မတွေ့သေးလို့ပါကွာ”

“မင်းနဲ့ဆိုရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး၊ တော်ရုံလောက်တော့

စားက နိုးပဲ”

“မင်းလို့ပေါ့”

နေနေ စားသောက်စရာတွေ မှာလိုက်သည်။ နိုင်ကြီးက

နေနေကို သေချာကြည့်သည်။ နေနေဆိုတာ တော်ရုံမိန်းမကို

ခေါင်းထဲထည့်သူမဟုတ်။ တိုက်ဆိုင်တာကတော့ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း

မှာပဲ နေနေအတွက် ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို

ဆန်ချိန်ထဲ တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့နေရသည်။

“မင်း တေးကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား နေနေ”

အသားကင်တစ်ခုကို ကောက်ဝါးရင်း နေနေက နိုင်ကြီး

ဆို ကြည့်သည်။

“စိတ်ဝင်စားတယ်၊ လူကိုတော့မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့မာန

ဆို”

“ဘာလဲ...မင်းက သူမာနကို ချိုးမလို့လား”

“ငါ အဲဒီလောက် အောက်တန်းမကျဘူး နိုင်ကြီး၊
ယောက်ျားမှန်သမျှ သူနဲ့ မတူဘူး၊ မတန်ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့
စိတ်လေးကို နည်းနည်းပါးပါး သင်ခန်းစာ ပေးရုံ၊ ဒီလောက်ပဲ”

“ငါကတော့ တေးသံသာကို မင်းနဲ့သဘောတူတယ်
နေခန”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဘာမှမဆိုလို့ ဆိုင်ပေးချင်တာ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ၊ တေးကို မင်းလိုက်နေတာမဟုတ်
လား”

နေခနအမေးကြောင့် နိုင်ကြီးက ပြုံးသည်။

“ငါက ဘယ်အရာမဆို သိပ်ခက်ခဲတာ မကြိုက်ဘူး
ပြီးတော့ တေး နာမည်ကြီးတယ်ဆိုလို့သာ သွားကြည့်တာ၊ သူနဲ့
နဲ့ ငါ ကီးမကိုက်ဘူးကွ”

“ကျစ်”

နေခနကတော့ နိုင်ကြီးနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။ ခက်ခဲသည့်
အရာမှန်သမျှ အကုန်စိတ်ဝင်စား၏။ ခက်ခဲတဲ့အရာကိုမှ ပိုတန်

ထားသည်။ ရအောင်ယူချင်သည်။

“ငါက ခက်ခက်ကိုမှ ပိုပြီးလိုချင်တာကွ”

“ဒါဆို တေးကိုရအောင်လိုက်တော့”

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းနဲ့တေးက အလိုက်ဖက်ဆုံးပဲ”
နေခန တေးသံသာမျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်
မိ၏။ တေးပုံစံလေးက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပေမယ့် နေခန
ရင်ခုန်လို့မရ။ သူတွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးလောက် နေခနစိတ်ကို
လွှမ်းမိုးနိုင်။ နေခနနှလုံးသားမှာ ထိုအမျိုးသမီးသာ မရှိခဲ့ရင်တော့
တေးသံသာကို စိတ်ဝင်စားမိမည်လား မပြောတတ်။ သေချာတာက
တေးသံသာကို နေခန ရင်ခုန်၍မရခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး နိုင်ကြီး”

“မင်းစိတ်ဝင်စားလည်း တေးပုံစံက သိပ်တော့မလွယ်ဘူး

ဓမ္မ”

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူက ဘာသာနဲ့ထုထားတာ

နို့လဲ”

“ငါတော့ မထင်ဘူး၊ တေးက”

“မင်းမယုံရင် တစ်လအတွင်း လိုက်ပြမယ်”

တေးဘက်က သိပ်မာနကြီးပြနေတာကို နေနေ မခံချင်
စိတ်နှင့် ပြောလိုက်မိ၏။

“မင်းတကယ်ပြောတာလား နေနေ”

“မင်းပြောသလို တေးကို တစ်လအတွင်း ခြေနိုင်ရင်
မင်းကြိုက်တာ ငါပေးမယ်”

“စိန်လိုက်”

လူငယ်တစ်ယောက်၏စိတ်ဖြင့် နေနေ လက်ခံလိုက်
သည်။ ထိုကဲ့သို့ လက်ခံလိုက်ခြင်းကပင် တစ်ချိန်တွင် နေနေဘဝ
အတွက် ပြောင်းလဲသွားမည့် ကံကြမ္မာတစ်ခု ဖန်တီးလိုက်ခြင်းကို
ကြိုမသိလိုက်ခြင်းက နေနေ၏ အမှားဖြစ်သည်။

○ ○ ○

အခန်း (၄)

သည်နေ့ပါဆို နေနေ တေးကို လာစောင့်ကြည့်တာ
တစ်ပတ်မကရှိပြီ။ ထိုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ယောက်ျားတွေနဲ့
တော်သက်ပြီး တေးသံသာ ဘယ်လောက် ကင်းရှင်းကြောင်း၊ မာန
ကြီးကြောင်း နေနေ လက်တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။

နေနေက တေး၏ပြန်ချိန်ကို အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်
ခြေအောက်မှာ အမြဲစောင့်ကြည့်သည်။ ပထမအကြိမ်မှာပဲ တေးက
အမျိုးသားတစ်ယောက်ပေးသွားသော စာကို ချက်ချင်း ဆွဲဆုတ်ပစ်
သလို ဒုတိယအကြိမ်မှာလည်း အမျိုးသားတစ်ယောက်ပေးသော
စာကို ခြေဖြင့်နင်းချေပစ်လိုက်၏။ တတိယအကြိမ်ကတော့ သူမကို
တေးလာပြောသည့် အမျိုးသားကို လူပုံအလယ်တွင် ပါးရိုက်လွှတ်လိုက်

လိုက်ခြင်းပင်။

ယောက်ျားတွေအပေါ် တေး၏ လက်ဟုံပြန်ပုံက အညာ တာနဲ့ ရက်စက်သည်။ ထိုသုံးကြိမ်စလုံး မြင်ကွင်းများကို နေနေက သူကားကို ခပ်လျော့လျော့မှီလျက် မျက်လုံးများကို ခပ်စင်းစင်းမှေး လက်မိုက်ကာ ခပ်တည်တည် စူးစိုက်ကြည့်နေတာကို တေးကိုယ် တိုင် လုံးဝသတိမပြုမိ။

နိုင်ကြီးပြောသလို တေးဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးပုံစံက သိပ်မလွယ်။ ဒါကို နေနေ သူမကို တွေ့စေ့စေ့က ရိပ်မိလိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ နေနေ နောက်ဆုတ်ဖို့ မစဉ်းစား။ ခက်တာကိုမှ ပိုတန်ဖို့ ထားတတ်တဲ့ နေနေ ခံယူချက်အတိုင်း တေး နောက်ကို ဇွဲကောင်း ကောင်းဖြင့် လိုက်ရုံသာ။

ဆယ်ရက်မြောက်သောနေ့မှာတော့ တေးက နေနေကို သတိပြုမိလာဟန်ဖြင့် ကားအဆင်းအတက်တွေမှာ တစ်ချပ် တစ်ချက် ကြည့်လာ၏။ တေးမျက်စိထဲမှာ နေနေက သူပုံစံ ထူးခြားနေစေချင်သည်။ အမှတ်တရ ရှိနေစေချင်သည်။

နေနေက တေးကို စာလည်းမပေး၊ စကားလည်းလိုက် မပြော၊ မနှောင့်ယှက်ဘဲ ဒီအတိုင်း တမင်သက်သက် စောင့်ကြည့်

နေတာကိုပဲ တေးအတွက် အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေဟန်တူ၏။ တေးဘက်က ဒီလို နေနေကို သတိပြုမိလာတာကိုက နေနေ အတွက် အလားအလာကောင်းသော အခြေအနေဖြစ်သည်။

ဆယ့်ငါးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ နေနေနဲ့ တေးအတွက် အဆုတ်စရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၏။ ထိုနေ့က နေနေက သည်းသည်းမိမိရွာနေသည်။ တေးဆီ နေနေရောက်တော့ အကြိမ်အတော်လေး နောက်ကျနေပြီ။ သို့သော် တေးသံသာ အိမ်မပြန် သေး။ လာကြိုသည့်ကား နောက်ကျ၍ စောင့်နေပုံရ၏။

မိုးသည်းလေထန်ထဲမှာ အင်္ကျီလက်ပြတ်လေးနှင့် တေးပုံစံ အချမ်းနေဟန်။ မျက်နှာကလည်း ပြူလျော်လျော်မို့ နေမကောင်း သည်အသွင် ဖြစ်နေ၏။ နေနေ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် တေးမျက်နှာ ဆေး ဂွံမဲ့သွားကာ နားထင်ကို လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ဖိလိုက် ကြည့်ရ၏။ နေနေ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ တေးအနားသို့ လျှောက် သွား၏။

“နေမကောင်းဘူးလား တေးသံသာ”

နေနေအသံကြောင့် တေးက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ သူမမျက်လုံးတွေက အရင်လို လင်းလက်မနေဘဲ မှိန်ပျော့နေ၏။

“ကျွန်တော် ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ တေးကို ကြည့်ရတာ နေမကောင်းချင်သလိုပဲ”

တေးက နေနေမျက်နှာကို သေချာကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဖျားချင်နေတယ်”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ရမလား”

“အိမ်ကကားကို စောင့်နေတာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကား စောင့် လိုက်မသွားဘူး၊ ဒီနေ့ကြမှ အိမ်ကကားကလည်း နောက်က လိုက်တာ”

တေးအသံက နူးနူးညံ့ညံ့၊ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့။

တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောလိုက်သော တေးဟန်လေးက အခုလိုကြတော့ အပြစ်ကင်းစင်သော ချစ်စရာကလေးမလေးဖြစ်နေ၏။ နေနေကို အခုလို စကားကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ပြောလို့ မည်ဟု မထင်ခဲ့။ နေနေစိတ်ထဲ တေးအပေါ် သူ့အလိုလို ခင်မင်သွားမိကာ နေနေကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားသော ဂျာကင်ကိုချွတ်၍ တေးကို ပေးလိုက်၏။

“ရှေ့...ဒါကိုဝတ်ထား၊ တေးချမ်းနေတာ ကိုယ်အတတ်တယ်”

“အို...မဟုတ်တာ”

နေနေက သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီကို လှမ်းပေးပေမဲ့ တေးက လက်မခံ။ နေနေကို ထူးဆန်းသောသတ္တဝါလို ကြည့်နေသည့် တေးကိုကြည့်ကာ နေနေ ပြုံးလိုက်သည်။

“မာနကြီးတယ်ဆိုတာ နေရာတိုင်းကောင်းတာမဟုတ်ဘူး တေး”

“ဒီအချိန်မှာ တေးရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်လို သဘောထားပါ”

“ရှင်က တေးမိတ်ဆွေမှ မဟုတ်ပဲ”

“ကိုယ်က တေးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင်ရော”

နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

“ရှင်ကို တေးမသိဘူး”

“ကိုယ့်နာမည် နေနေ၊ စက်မှုက၊ ဒီလောက်ဆိုဖြစ်ပြီ

တေး”

“ဟင့်အင်း”

တေးက ခေါင်းခါလိုက်တော့ နေနေ တေးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“တေးဆိုလိုတာက ဘာလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ လွယ်လွယ်မခင်တတ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

တေးစကားအဆုံးမှာ သူတစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။

“ကိုယ့်ကို ခင်လို့ပဲ တေး စကားတွေပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“အို...အဲဒါက”

“ကိုယ့်ကို တေး သိပါတယ်၊ တေးသွားရာနောက်မှာ အရိပ်လေးလို ရှိနေခဲ့တာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ မငြင်းနဲ့နော် ကလေးမ”

“ဒါ ဘာဆန်းလဲရှင်၊ တေးနောက်ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ ယောက်ျားတွေအများကြီး လိုက်နေပြီပဲ”

“ကိုယ့်လိုပုံစံနဲ့လို့ တေးက ဆိုချင်တာလား”

“အဲဒါတော့ တေး မသိဘူး”

“တေး သိပါတယ်၊ ကိုယ် တေးအနားမှာ ဘာဖြစ်လို့ အချိန်တွေ အကုန်ခံပြီး အတူရှိနေရတာလဲဆိုတာ”

“အို”

တေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ နေနေ ပြောလိုက်တော့ တေးမျက်လွှာလေးချသွားကာ ငြိမ်သက်သွားစဉ်မှာပဲ တေးအိမ်ထဲ

တေး ရောက်လာ၏။

“အိမ်ကကားလာပြီ၊ တေး သွားတော့မယ်”

“တေး...နေဦး”

“အို”

နေနေက တေးကိုယ်လေးပေါ် သူ့ရှာကင်ကို တင်ပေး ထိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား သဖြင့် တေး ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

နေနေရှာကင်လေးက တေးနှင့်အတူ ပါသွား၏။ မိုးရေထဲ ဖြေးထွက်သွားသည့် တေး၏ကားလေးကို ကြည့်ပြီး နေနေ ဖြူလိုက်သည်။

အခုချိန်ကစပြီး တေးသံသာဘဝထဲကို နေနေရောက်သွား ပြီး ဒါ လုံးဝသေချာတယ်။

ထိုနေ့မှစ၍ တေးထံသို့ နေနေ မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။ အကြောင်းကတော့ မိုးသည်းထန်ထဲ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်လေးဖြင့် ခြုံခဲ့သော နေနေကိုယ်တိုင် အအေးမိပြီး ဖျားနေသောကြောင့်ဖြစ် သည်။

ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ တေးထံသို့ နေနေ ရောက်ဖြစ်၏။

“တေး”

“ဪ”

နေနေကိုမြင်တော့ တေးထံမှ အသိအမှတ်ပြုသံလေး ထွက်လာ၏။

“နေကောင်းတယ်နော် တေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော် အရင်နေ့တွေကတည်းက တေးဆီကို လာချင်နေတာ”

“တေးလည်း ရှင်ဣာကင်လေးကို ပြန်ပေးမလို့စောင့်ရှောက်တာ၊ ရှင်ရောက်မလာတာနဲ့ ကျွန်မ မယူဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ အခုလည်း ပါမလာဘူးနော်”

“ကိုယ် တေးဆီလာတာ အင်္ကျီလာတောင်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

နေနေ စကားအဆုံးမှာ တေး ပြုံး၏။

“မသိပါဘူး၊ တေးက ရှင်အင်္ကျီများ လာတောင်းတာ လားလို့”

“ပေးရင်တော့ ယူချင်ပါတယ်ဗျာ”

“ဘာကိုလဲ”

“တေးဆီက ခင်မင်မှု”

“အခုရနေပြီပဲ”

“တေး”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“ရှင်ကို တေးခင်တယ်”

“ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်ပြီနော် တေး”

“ရှင်သဘောပါ”

“အားလုံးကိုလား”

သူစကားကြောင့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ တင်းတင်းစေ့

သော တေးကိုကြည့်ပြီး နေနေ ပြုံးလိုက်သည်။

“တေးက ကလေးလေးလိုပဲ”

“တေးက ကလေးမဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဒါဆို လူကြီးမလေးပေါ့”

တေးမျက်နှာမှ အပြုံးစလေး ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။

“ရှင် နေကောင်းသွားပြီလား”

“တေးက ကိုယ်များတာကို သိတယ်”

သူ အံ့သြစွာမေးတော့ တေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရှင့်သူငယ်ချင်း လာပြောတယ်၊ ခေးကြောင့်ဖြစ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တေးကိုယ်စား ဝင်ခံပေးသလိုဖြစ်သွားတာ မဟုတ်လား”

စူးရှတောက်ပသော နေနေအကြည့်က တေးထံ ဖျတ်ခတ် ရောက်သွားသည်။ ဒီလိုကြတော့လည်း တေးက ဘာမာနမှမရှိတဲ့ ကလေးမတစ်ယောက်လိုပါပဲလား။

“တေးကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်ချင်တန်လို့ ဖြစ်သွားတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအတွက် တေးမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“လူနာသတင်းမေးချင်ပေမယ့် တေးအတွက် ဒါဟာ အတော်လေးမလွယ်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ”

“တေးပြောတာကို ကိုယ်နားလည်ပါတယ်၊ တေးဘက်က ကိုယ့်အပေါ် စေတနာထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တေးလို မာနခဲက နေနေအပေါ် ဒီလောက် အထောက်အကူထားတယ်ဆိုထဲက သူ့အပေါ်ထားသည့် တေး၏သဘောထားကို နေနေ နားလည်လိုက်၏။

နေနေပဲလေ။

ဒီလိုဖြစ်ရမှာပေါ့။ တေးသံသာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အခြားသူတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ တင်းမာခက်ထန်ပါစေ နေနေအပေါ်မှာတော့ တေးဘက်က သဘောထားတွေ ပြောင်းလွှဲသောတာ နေနေကိုယ်တွေ့။

“သူ အခု တေးဆီကိုလာတာ ဘာကိစ္စလဲ”

“လွမ်းလို့”

“ရှင်”

“ဪ...တေးကို သတိရလို့လို့ပြောတာ”

ပြောပြီး တေးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ တေးက ဖန်းနုရောင်မျက်စောင်းဖြင့် တစ်ဖက်ကိုလှည့်၏။ တေးက သွားပုံက လှသည်။ ဒါကို သူသဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“တေး”

“ဟင်”

“တေးကို ကိုယ် တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးပါရစေဆိုရင် တေး ချီးမြှားလား”

လှပသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက နေနေရှိရာ ဖျတ်ခတ်

ရောက်လာ၏။ တေးသံသာဆိုတာက သူမပတ်ဝန်းကျင်၊ သူမအသိုက်အဝန်းမှာ အကောင်းဆုံး၊ အမှန်ဆုံးဖြစ်အောင် နေခဲ့သူ။

တေးသံသာ၏ဘဝမှာ သူမရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကို အင်မတန် လေးစားတန်ဖိုးထားသူဆိုလည်း မမှား။ နေနေပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူတွေ့ခဲ့ရသည့် အမျိုးသမီးကို ဖျတ်ဆဲ သတိရလိုက်၏။

ထိုအမျိုးသမီးကြတော့လည်း တေးသံသာနဲ့ စရိုက်ဆန်ဆန်ကျင်ဘက် အရှေ့နဲ့အနောက်ပမာ။

သူတွေ့ခဲ့ရသော အမျိုးသမီးက သူမ၏ စိတ်လွတ်လပ်မှုနဲ့ မှန်သမျှကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိဘဲ လုပ်ဆောင်သွားသလောက် တေးသံသာကတော့ အရာရာကို ချုပ်ကာ သူမ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဦးထိပ်ထားသည်။

“လူတွေက တေးတို့ကို ဘယ်လိုထင်ကြမလဲ”

“မိတ်ဆွေတွေလို ထင်ကြမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ယူသဘောပဲ”

တေးက သူနဲ့အတူ လိုက်လာ၏။

နောင်တစ်ချိန်မှာ ထိုအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်စလုံးက

အဝတ်စုံလုံးနှင့် ပတ်သက်နေမည်ဆိုတာကို ကြိုသိလိမ့်မည်ဆိုအောင် ဖြင့်။

○ ○ ○

အခန်း (၅)

တေးသံသာက တခြားအမျိုးသားတွေအပေါ်မှာ တင်းမာ
ပြတ်သားစွာ ဆက်ဆံခဲ့သလောက် နေနေကိုတော့ နွေးထွေးလိုက်လို့
စွာ ဆက်ဆံသည်။ ဤသည်မှာ နေနေ၏ ကံတရားဖြစ်သလို
တခြားဘယ်သူနဲ့မှ မတူသော နေနေ၏ တည်ကြည်ခန့်သားမှုကြောင့်
လည်း ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့တော့ ယူကို တေးက ကော်ဖီလိုက်တိုက်မယ်”

“ဘာလဲ... အင်္ကျီငှားခလား”

နေနေမေးတော့ တေးက ပြုံးသည်။

“နေနေက တေးဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်လေ၊ ဒါကြောင့်
တစ်ခါတလေ အိမ်ရှင်ဝတ္တရားကျေကြည့်မလားလို့”

“အဟုန်း...ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

နေနေတို့နှစ်ယောက် ကင်နီတင်းထွက်ခဲ့၏။

တေးနှင့်နေနေ ထိုကဲ့သို့ နှစ်ယောက်တွဲလာခြင်းကို ကင်
တင်းကလူတွေက အထူးအဆန်းအဖြစ် ကြည့်ကြသည်။ ဝေဖန်
တွေလည်း အမျိုးမျိုးထွက်လာ၏။

“ဘယ်သူမှ လိုက်လို့မရတဲ့ တေးသံသာက စက်မှုက
နောက် ပါသွားပြီကွ”

“ပါသွားမှာပေါ့၊ ဟိုက ကင်း၊ ဒီက ကွင်း မဟုတ်လား
ပြီးတော့ နေနေကိုယ်တိုင်ကလည်း တေးသံသာနဲ့မှ ကြွေသွားတာ

“သူတို့နှစ်ယောက် တကယ်လိုက်တယ်ကွ”

“ဒါလည်းအမှန်ပဲ”

အတွဲထူးအဖြစ် နေနေနဲ့ တေးကို မှတ်ချက်တစ်မျိုး
ပေးကြ၏။ နေနေနှင့်တေးက သူတို့ထင်သလိုမဟုတ်။ ဒါတေး
အားလုံးအကြည့်အောက်မှာ နေရထိုင်ရတာ တစ်မျိုးတော့တစ်
ပင်။ အထူးသဖြင့် တေးက မိန်းကလေးဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။

“လူတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
အတူတွဲသွားတာ မြင်လိုက်တာနဲ့ သူတို့မျက်စိထဲမှာ တစ်မျိုးထင်

ထင်ကြတာပဲနော်၊ သူတို့ထင်ချင်ရာ ထင်ရအောင်လည်း ကာယကံ
နဲ့တွေ့က တကယ်မဟုတ်တော့ တစ်ဖက်သားကို ဘယ်လောက်
နှိပ်နှိပ်နာမေလဲဆိုတာ မစဉ်းစားကြဘူး၊ တေးကတော့ ပါးစပ်
နဲ့မရှိတဲ့ လူတွေကို သိပ်မုန်းတာပဲ”

တေးသံသာမျက်နှာက တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်ဟန်။ နေနေ
တော့ တေး၏ ပါးစပ်စည်းမရှိတဲ့လူတွေကို သိပ်မုန်းတာပဲဟူ
သောစကားကြောင့် ဖျတ်ခနဲ နိုင်ကြီးကို သူပြောခဲ့သော စကားများ
ကို ပြန်၍အမှတ်ရလိုက်၏။

“တေးကို တစ်လအတွင်း ကြွေသွားအောင် လုပ်ပြမယ်”
သော နေနေစကားကို တေးသိရင် နေနေကို ဒီလိုဆက်ဆံပါဦး
လည်း။ ထိုစကားကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် နေနေ ပြောခဲ့ပေမယ့်
တယ်တမ်းမှာ တေးကို စိတ်ဝင်စား၍မဟုတ်။ ထို့အတူ တေးရဲ့
တစ်သိက္ခာကိုလည်း ထိခိုက်စော်ကားဖို့ မရည်ရွယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မေတ္တာကို ရင်ထဲက အချစ်
အဝါဘဲ လောင်းကစားသဘောမျိုး မလုပ်သင့်ကြောင်း နေနေ
သိပါသည်။ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှမဟုတ်ဟုထင်ခဲ့သော ကိစ္စ
အတန်ခက် တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ တစ်ဖက်လူအတွက် ဘာမှ

ရင်းရတဲ့အထိ အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေ ဖြစ်သွားတတ်
သည်။ ယခုလို အချိန်မနှောင်းခင် နေနေ အသိတရားရလိုက်တာကို
ပဲ တေးကို ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

တော်ပါပြီ။ ဒီကိစ္စကို ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်တော့မည်။

တေးအပေါ်မှာလည်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို
ရိုးသားစွာ ဆက်ဆံသွားဖို့ ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နေနေ
တကယ်စိတ်ဝင်စားမိတာက တခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ထို့ကြောင့် တေးကို အားနာစကားဆိုမိသည်။

“ကိုယ့်ကြောင့် တေးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်သွားတယ်
ဆိုရင် ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ”

“အို...တေး ဒီလိုသဘောမျိုးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး
နေနေလိုလူမျိုးကြောင့် တေးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ဘာမှထိခိုက်စရာမရှိဘဲ
ဘူး”

“ဗျာ”

အံ့ဩသွားသော နေနေကို တေး ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“တေး သိရသလောက်တော့ နေနေဟာ ဘယ်မိန်းမ
လေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မရှုပ်ထွေးဘူး၊ အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့ တွဲသွား

တေးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်စရာမရှိဘူးလို့ တေးထင်တယ်”

“တေးက ကိုယ့်အကြောင်း တော်တော်သိထားတာပဲ”

“အနည်းဆုံး တေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူဟာ ဘယ်လိုလူမျိုး

ဆိုတာ တေးဘက်က သိထားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

“တေး မမှားပါဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ကြောင့်

နစ်နာမှု မနစ်နာစေချင်ဘူး”

“သင့်နဲ့ယူ၊ ယူစိတ်ကို တေး လေးစားပါတယ်ရှင်”

“ကိုယ်ကလည်း တေးကို လေးစားပါတယ်ဗျာ”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့”

“ဪ...ကိုယ်ကလည်း တေးစိတ်ကို သဘောကျလို့

ကိုယ်နဲ့တေး သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီနော်”

“အင်း”

လှပသောမျက်နှာမှာ အပြုံးကိုမြင်ရ၏။ ကင်နီတင်းရောက်

တော့ တေး စားသောက်စရာအချို့ကို မှာသည်။ စားစရာတွေ

အပြီးမှ တေး နေနေဘက်လှည့်ကာ...

“ဪ...တေး မှာတာတွေကို ယူကြိုက်ပါတယ်နော်”

အခုမှတော့ နေနေ ဘာပြောရမလဲ။ အလိုက်သင့် ခေါင်း

ညိတ်ရုံသာ။ တကယ်ဆို ထိုမေးခွန်းကို စားစရာတွေမမှာခင်က
မေးသင့်သည်ဟု နေနေ ထင်၏။ ဒါမှ နေနေအကြိုက်ကို ပြောနိုင်
မည်မဟုတ်လား။ ယခုလို နေနေကို ဘာမှမမေးဘဲ မှာလိုက်ခြင်း
သည် တေး၏ ကိုယ့်အတွက်သာ ကြည့်တတ်သော အတ္တစိတ်
လှစ်ခနဲ ဖော်ပြလိုက်သလိုလိုပါပဲ။

စားသောက်ကြတော့လည်း တေးက နေနေကို ဂရုမစိုက်
သူမဘာသာ ကြိုက်တာယူစားရင်း နေနေအတွက် ဘာလိုအပ်သေး
လဲဟု တစ်ချက်မမေး။ တေးရဲ့ သီးသန့်ဆန်သော အပြုအမူက
နေနေစိတ်ထဲ တစ်မျိုးပေမယ့် ဒါဟာ တေးရဲ့ အကျင့်တစ်ခုအဖြစ်
ခွင့်လွှတ်လိုက်၏။ စားသောက်ပြီးလို့ နေနေ ပါးစပ်ချဉ်၍ စီးကရက်
သောက်မိတော့ တေးမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

“ယူ ဆေးလိပ်ကြိုက်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တေး”

စီးကရက်ကို မီးညှိရန်ပြင်နေသော နေနေက တေးအသံ
ကို နားမလည်စွာ ပြန်မေးမိ၏။ သည်တော့ တေးက မျက်နှာလှုပ်
လေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့်...

“တေးကို တစ်မျိုးတော့မထင်ပါနဲ့”

“တေးနဲ့အတူရှိနေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ယူကို ဆေးလိပ်
သောက်စေချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါဟာ တစ်ဖက်
သဘာလေးကို မလေးစားတဲ့ အပြုအမူလို့ တေး ယူဆလို့ပဲ”

“တေးက တေးကြောင့် ဘယ်သူ့ဂုဏ်သိက္ခာမှ မထိခိုက်
ချင်သလို တေးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုလည်း ဘာအတွက်နဲ့မှ ထိခိုက်
အားနည်း လက်မခံနိုင်လို့ပါ”

တေးသံသာဟာ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတဲ့စကားကို အတော်လေး
ကြောက်စရာ အမျိုးသမီးပါလား။ နေနေ စီးကရက်သောက်ရုံနဲ့ သူမရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေသတဲ့သလား။ နေနေကတော့ ယောက်ျား
ဆန်ယောက် စီးကရက်သောက်တာဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်သွားနိုင်တယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့
ပါ။

တေးပြောမှ နေနေစိတ်တွေ သူတွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကို
ဇာတ်ခနဲ သတိရသွား၏။ သူမကြတော့လည်း နေနေနဲ့ တစ်စားပွဲ
အသင်း အတူထိုင်ပြီး အရက်ကော၊ ဘီယာပါ သောက်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။
ဘာတယ်လို့ ထိုအမျိုးသမီးနေရာမှာ တေးဆိုရင်တော့ ဘယ်လောက်
တိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်လိုက်မလဲ။

နေနေအတွက်တော့ သူတွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကပဲ
အောက်တိုင်းဆန်စွာ ပွင့်လင်းလွတ်လပ်လွန်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်
တေးကပဲ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုထိန်းချုပ်ကာ
တစ်ဖက်လူ၏ အခွင့်အရေးကို ပိတ်ပင်တာမျိုးလားဆိုတာ စဉ်းစား
မရ။

သို့သော်လည်း လက်ရှိအခြေအနေမှာ နေနေအတွက်တော့
က တေးမို့ နေနေလက်ထဲက စီးကရက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

“ဆောရီး တေး၊ ကိုယ် ဆေးလိပ်သောက်တာ တေး
မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့အချက်ကို ကြိုမသိလိုက်ဘူး”

“ရပါတယ် နေနေ၊ တကယ်တော့ တေးကသာ
သူတစ်ပါးအခွင့်အရေးကို ပိတ်ပင်သလိုဖြစ်သွားတဲ့အတွက်
တောင်းပန်ရမှာပါ”

“အာ...ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

နေနေ ပေါ့ပါးစွာပြောတော့ တေး ကျေနပ်စွာပြုံး၏။

“တေးကို နားလည်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲ”

ထိုနေ့က တေးဆီမှအပြန် နိုင်ကြီးနှင့်တွေ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ နေနေ၊ မင်းနဲ့တေး အိုကေသွားပြီလား”

နေနေ ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြလိုက်၏။

“အဲဒီအကြောင်း မင်းကိုပြောမလို့ နိုင်ကြီး၊ ငါပြောခဲ့တဲ့

အရာကို ဖျက်လိုက်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း တေးက မလွယ်လို့

မလုပ်တာ”

နေနေ ခေါင်းခါလိုက်၏။

“တေးက မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်တော့

တေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ သူ့ဘာသာ

အရာကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငါတို့က တစ်မျိုးထင်ပြီး မာန

ပြောတာမလို့ ထင်နေကြတာပဲ”

“အခု တေးနဲ့ငါ ခင်သွားပြီ”

“ဟာ...တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တေးက ဘယ်ယောက်ျား

လွယ်လွယ်နဲ့ခင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း

သူ မင်းကို ကြွေးသွားပြီ”

“မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ငါတကယ်ပြောတာ”

နေနေက တေးကို လျှော့မတွက်ပါ။

“တေးက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့

ကြွေးသွားတာမဟုတ်ဘူး နိုင်ကြီး၊ တေးရဲ့ခင်မင်မှုကို ငါတန်ဖိုးထားတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းဘာပြောပြော တေးက မင်းခင်မင်မှုကို လက်ခံတယ်ဆိုထဲက နောက်တော့ ခင်ရာကနေ”

“တော်ကွာ၊ လျှောက်မပြောနဲ့၊ ကဲ သွားရအောင်”

မဟုတ်တာတွေ ရှေ့ဆက်ပြောမည့် နိုင်ကြီးပါးစပ်ကို ကြိုတင်၍ နေဓန တားလိုက်၏။ သို့မဟုတ်လျှင် ဒီကောင်က မလွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နေဓနနဲ့ တေးကတော့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီ။

○ ○ ○

အင်း (၆)

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ နေဓန အထူးသတိရတာကတော့ သူတွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကိုပါပဲ။ မြို့ထဲမှာ သူမနဲ့တူတဲ့ အမျိုးသမီးတို့တွေလျှင် သူမလေလားဟု ကြည့်ရတာအမော။ မိန်းမလှပေပေတွေ စည်ကားတတ်တဲ့ နေရာမျိုးလည်း သူမကို ရှာတတ်ပေမယ့် မတွေ့ရပါ။

နေဓနအတွက်တော့ သူမကို မတွေ့ရလေ ပို၍တွေ့ချင်လာပြန်၏။ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မကျမိပါ။ တစ်နေ့ သူမကို အချာပြန်တွေ့ရမည်ဟု နေဓနစိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေ၏။

လောလောဆယ်တော့ နေဓနခြေလှမ်းတွေက တေးဆီသို့ ရောက်နေ၏။ ဒါကလည်း နေဓနသွားချင်၍မဟုတ်။ နိုင်ကြီး

ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါ နိုင်ကြီးနောက်ဆုံးတွဲလိုက်
တေးတို့ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်
ပြီးတော့ ထိုကောင်မလေး မိဘတွေနှင့် နိုင်ကြီးမိဘတွေ
စိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ နိုင်ကြီး ကျောင်းပြီးတာနှင့် လက်ထပ်
အထိ စီစဉ်ပြီးဖြစ်၏။

“ဒီကောင်မလေးကို မင်းတကယ်လက်ထပ်မှာ
နိုင်ကြီး”

နေနေ မယုံသလိုမေးတော့ နိုင်ကြီး ပြုံး၏။

“ဘာလဲ...မင်းက ငါ့ကိုမယုံဘူးလား”

“စိတ်ချ...သူ့ကို ငါတကယ်လက်ထပ်မှာ၊ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ သူ့ကို ငါတကယ်ချစ်သွားလို့ပဲ”

“ဒါဆို မင်းရဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေကော”

“အားလုံးမေ့သွားပြီ”

“မင်းကွာ”

နိုင်ကြီးကိုတော့ နေနေ မနိုင်။ နိုင်ကြီးက လူတစ်
စိတ်တစ်မျိုးဆိုတာမျိုးဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးနဲ့ကြုံမှ
ခြေငြိမ်သွား၏။ အမှန်ဆို အခုမှ ကောင်မလေးသည်

ကောင်းတာကလွဲလို့ အရင်တဲ့နေသော နိုင်ကြီးကောင်မလေးတွေ
လောက် မလှ။ သို့သော် နိုင်ကြီးကတော့ ထိုကောင်မလေးကိုမှ
တန်းတန်းစွဲနေ၏။

“ငါတော့ တကယ်ယုံသွားပြီ နိုင်ကြီး၊ အချစ်မှာ မျက်စိ
ခေါ်တူးဆိုတာ၊ မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို တကယ်ချစ်သွားတာပဲ”

နိုင်ကြီးကလည်း ရိုးသားစွာ ဝန်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ် နေနေ၊ သူဟာ ငါအရင်တဲ့ခွဲတဲ့ ကောင်မ
လေးတွေလောက် မလှတာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါအရမ်းချစ်
သွားတာ အံ့သြစရာပဲ”

“အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ငါ့ကိုယ်ငါတောင်
မသေမလည်ဘူး”

အပြွဲပွဲနဲ့လာသမျှ ဒီတစ်ခါ နိုင်ကြီး ရှုံးပွဲဖြစ်သည်။
သူ့ကောင်မလေးထံ တစ်နေ့မသွားဘဲ မနေနိုင်သလို ထိုကောင်မ
လေးက နိုင်ကြီးကို စိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်မပြောပဲဖြစ်ထားလျှင်
နိုင်ကြီးမှာ ဖျတ်ဖျတ်လူးကာ ထိုင်မရ ထမရ။ တကယ်ကို
အသည်းအသန်။

အချစ်က အတော်ဆန်းကြယ်သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓ

နိုင်ကြီးလို ခြေရှုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မျိုးက အချစ်ကြောင့်
တစ်ခါထဲ ငြိမ်ကျသွား၏။ နေနေကိုယ်တိုင် ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်ခါ
မချစ်ဖူးပေမယ့် နိုင်ကြီးဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေမိသည်။

ကိုယ့်အလှည့်ကြရင်တော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ နိုင်ကြီး
အဖြစ်ကတော့ ဘေးလူတွေအမြင်မှာ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ်နေ
ဆိုတော့ နေနေစိတ်ထဲ သိပ်ကြည့်မရ။

“ငါတကယ်ခံစားနေရတာကွ နေနေ”

“လာပါ...လိုက်ခဲ့စမ်းပါ နေနေရာ၊ ဟိုမှာ တေးလူ
ရှိတာပဲ၊ ယုက တေးသူငယ်ချင်းကွ၊ အရင်က တေးဆီ ငါ
ဖူးတာ သူသိရင် မိုးမီးလောင်မှာသေချာတယ်”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“အဲဒီထက်ကို ပိုတယ်၊ ငါဆက်မပြောတတ်တော့
နိုင်ကြီးဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး နေနေ ရယ်သည်။

“မင်းအတွက်ပါ ပါတယ် နေနေရယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ ဟိတ်ကောင်၊ ငါနဲ့တေးက ရိုးရိုးသာ
သူငယ်ချင်း”

“အေးပါကွာ၊ ငါကလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြားလို့

အေးပါဘူး”

“အာ...ဒီကောင်”

နေနေ မျက်နှာရဲရဲဖြင့် လက်သီးနှင့် ထိုးဟန်ပြပင်တော့
နိုင်ကြီး ရယ်၏။ နောက်ဆုံးတော့လည်း နိုင်ကြီးအလိုကျ နေနေ
ဆိုက်ခဲ့ရ၏။ ဟိုရောက်တော့ နိုင်ကြီးက သူ့ကောင်မလေးနှင့်
ခွဲထွက်သွား၍ နေနေသာ တေးနှင့်ကျန်ခဲ့၏။ တေးက နေနေ
အောက်လာတာကို အပြုံးဖြင့်ဆီးကြိုသည်။

“ဆောရီးပဲ နေနေရယ်၊ ယူအင်္ကျီလေး တေး မေ့ကျန်

ခဲ့ပြီ”

တေး အားနာဟန်ဖြင့် တောင်းပန်၏။

“တေးက ကိုယ်လာတိုင်း ဂျာကင်တောင်းဖို့ချည်း
ဆင်နေရင်တော့ နောက်ဆို တေးဆီလာဖို့ ကိုယ်စဉ်းစားရမယ်”

“အဟင်း...တေးလည်း ယူအင်္ကျီကို မမေ့အောင်
ကြိုးစားမယ်လေ”

“ယူ ဘယ်နေ့လာဦးမလဲ”

တေးမျက်နှာလေးကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ တေးလို
မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသော ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက် နေနေရ

ဂျာကင်လေးကြမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် မေ့နေသည့်အတွက်

“တေးကရော ကိုယ့်ကို ဘယ်နေ့လာစေချင်လဲ”

“ယူသဘောပါ”

“ကိုယ့်သဘောဆိုရင်တော့ ကိုယ့်အင်္ကျီလေးကို တေးမှာပဲ အပိုင်သိမ်းထားလိုက်တော့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဂျာကင်လေးက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်မှုမှတ်တိုင်လေးဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ်ပြောတာ တေး သဘောတူရဲ့လား”

“ယူသိမ်းထားစေချင်ရင် တေး သိမ်းထားပေးမယ်လို့ ယူလိုတဲ့အခါကြတော့ ပြောပေါ့”

“ကိုယ်လိုအပ်တဲ့အခါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန် ယူစိတ်ထဲ မရှိမနေ ပြန်လိုချင်လာတဲ့ အခါမျိုးပေါ့”

“အဲဒီလိုအချိန်မျိုး ရှိလာမယ်မထင်ပါဘူးဗျာ”

နေနေ ထိုစကားကို အမှတ်တမဲ့ပဲ ထားလိုက်၏။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုဂျာကင်လေးအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ စမမြင်တော့။ သူပြောသလို ထိုဂျာကင်လေးကို တကယ်ပဲ တေး အသိမ်းထားလိုက်ပြီဆိုတာ တစ်နေ့မှာ သိလိုက်ရ၏။

“နေနေ...ယူ အချိန်ရရင် တေးနဲ့ တော်ဝင်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား”

ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်သည့် အမျိုးသားတစ်ယောက် နှင့် အတူတွဲသွားရမှာကို အမြဲတမ်း ‘ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းမှာ’ ကြောက်တတ်သည့် တေးက အခုလို စိတ်လိုလက်ရခေါ်တော့ ချနေ အနည်းငယ် အံ့သြသွား၏။ ဒါပေမဲ့ နေနေ ငြင်းဖို့ မစဉ်းစားပါ။

“သွားလေ၊ ကိုယ်အချိန်ရပါတယ်”

နေနေစကားကြောင့် တေးမျက်နှာလေး ကျေနပ်သွားဟန် ဖြင့် ကြည်လင်သွား၏။

“ကိုယ့်မှာ ကားပါတယ် တေး၊ တေးရဲ့ကားက ညနေမှ ထောက်ကြိုမှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နေနေ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကားနဲ့သွားကြမလား”

“အင်း...သွားတာပေါ့”

“အိုခေ”

နှစ်ယောက်အတူ နေနေကားပေါ်အတက်...

“ဒါကဘယ်လဲ တေးသံသာ”

ရုတ်တရက် နေနေကားဘေးကို ရောက်လာသည့် လူတစ်ယောက်က တေးအမည်ကိုခေါ်၍ ရဲတင်းစွာ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုလူမျက်နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တေးမျက်နှာ သိပ်စွာ တင်းမာသွား၏။

“တေးသံသာ ဘယ်သွားသွား၊ ရှင့်အပူ တစ်ပြားသာ မပါဘူး ရစ်ချက်၊ ယူ အခု တေးနားက သွားပါ”

“စကားကို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့လေ တေးသံသာ၊ ထိုတေးကို လူကြီးတွေ ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ မအသိပါ”

ရစ်ချက်ဆိုသည့်လူကလည်း မခေ။ တေးမျက်နှာ ဒေါသနှင့် အမုန်းကို မြင်နေရသည်။ သို့သော် ဘာမှတော့မပြော

“မောင်းတော့ နေနေ”

နေနေကား ဝေါခနဲပြေးထွက်သွားသည်အထိ ရစ်ချက် သည့်လူက နေရာမှာ ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။ တေးကို ဘယ်လိုနားထောင် ရမှာလဲမသိ။

“တောက်...ဒီလူ တမင်သက်သက် ညစ်တာ”

“လူယုတ်မာ”

“ကိုယ်နဲ့တေးကို ဒီလူ တစ်မျိုးထင်သွားပြီထင်တယ်

အား”

“အို...သူဘာထင်ထင် တေး ဂရုမစိုက်ဘူး၊ လူကြားထဲ အသံထွက်သိက္ခာကို တမင်ထိခိုက်စေချင်လို့ တေးနားကို သူရောက် အတော တေးသိတယ်”

တေးမျက်နှာက ဒေါသဖြစ်တာရော မခံချင်တာရော၊ သူမ ညစ်သိက္ခာ အထိခိုက်ခံရတာရောပေါင်းကာ ရဲနီနေ၏။

တော်ဝင်ရောက်တော့ နေနေ အလိုက်တသိ မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် နေခဲ့ရမလား တေး”

“ဟင့်အင်း...ယူပါလိုက်နဲ့”

“ကောင်းပြီ”

တေး လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်၍ နေနေ ဈေးထဲလိုက်ဖြစ်ခဲ့၏။

တော်ဝင်ကို အခါတိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း၊ ဒါမှမဟုတ် သူငယ် ချင်းတွေဖြင့်သာ ရောက်တတ်တာမို့ ယခုလို မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွဲသွားရတာကိုတော့ စိတ်ထဲမလုံသလိုပင်။

လူအတော်များများ၏ မျက်လုံးတွေကလည်း သူတို့

နှစ်ယောက်ဆီသို့သာ ကျရောက်နေသည်ဟု ထင်၏။ သည်တစ်ခါ
တော့ တေး ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်။ နေနေနှင့် ရယ်မောကာ
စကားတွေပြောရင်း နေရာအနှံ့ လျှောက်၏။

“လူတစ်ယောက်ကို တေး လက်ဆောင်ပေးချင်လို့
ဂျာကင်တစ်ထည်လောက် ကုရွေးပေးဦးနော် နေနေ”

“ဪ...ရပါတယ်”

လူတစ်ယောက်ကို လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ဆိုတဲ့စကား
ကြောင့် နေနေစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ တေးတို့
ဘာမှမပြောဖြစ်ပါ။ ဂျာကင်အင်္ကျီတွေထဲမှ အကောင်းဆုံးတစ်ထည်
ကိုသာ ရွေးချယ်ပေးလိုက်၏။

တေးက နေနေရွေးပေးတဲ့ ဂျာကင်ကိုပဲ သဘောကျသွား
တာမို့ ငွေချေ၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာ
ခဲ့ကြသည်။

“တေးတို့ အအေးတစ်ခုခုသောက်ရအောင်လား နေနေ”

“သောက်လေ”

ဒုတိယထပ်ရှိ အနီးဆုံးအအေးဆိုင်သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။
ဒီတစ်ခါလည်း တေးကပဲ ဦးဆောင်ကာ အအေးမှာ၏။ ဒါဟာ

နေအတွက် မထူးခြားတော့တာမို့ တေး၏အပြုအမူကို ဘာမှ
မပြောတော့။

“စောစောက ဝယ်လိုက်တဲ့ဂျာကင်ကို တေး ဘယ်သူ့ကို

ထင်လဲဟင်”

နေနေ ခေါင်းခါပြရင်း...

“ကိုယ်ဘယ်သိမှာလဲ တေးရဲ့”

နေနေအဖြေကို တေး သဘောကျသလို ပြုံးသည်။

နေနေကို တောက်ပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခပ်စူးစူး
ကြည့်၏။

“ယူ နည်းနည်းလေးမှ မရိပ်မိဘူးလားဟင်၊ ဒီဂျာကင်ကို

အတွက်ဆိုတာလေ”

“ဗျာ”

နေနေ အံ့သြစွာ တေးကိုကြည့်မိသည်။ တေး ပြုံး၍

ဂျာကင်အိတ်ကို လှမ်းပေး၏။

“နေနေ ဂျာကင်လေးကို တေး အပိုင်သိမ်းထားလိုက်ပြီ

တော့ အဲဒီအစား ပြန်ဝယ်ပေးတာ”

“ဟာ...မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်အတွက်ဆို မလိုပါဘူး”

“ယူအတွက် မလိုပေမယ့် တေးအတွက်တော့ လိုတယ်
နေနေ”

“ယူဂျာကင်လေးကို ပေးတာ တေး အေးမှာစိုးတဲ့
စေတနာနဲ့မဟုတ်လား၊ အခုလည်း ဒီဂျာကင်လေးကို တေးက
စေတနာနဲ့ပေးတာမို့ ယူ လက်ခံပါ”

တေးထံမှ စေတနာဆိုသည့်စကားကြောင့် နေနေ မငြိမ်
သာတော့ပါ။ တေးမျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်
တေး၏ အပြုအမူကို နေနေ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိ။ ပြီးတော့
တေးနားကို ရောက်လာသည့် ရစ်ချက်ဆိုသည့်လူ။ ထိုလူနဲ့
တေးတို့ရဲ့ ပတ်သက်မှု။

“ကောင်းပြီလေ...တေးက စေတနာနဲ့ပေးမှတော့
ကိုယ်က လက်ခံရမှာပေါ့၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီလောက်အ
တန်တာကို မလိုချင်ဘူး တေး”

“တေး နားလည်ပါတယ်၊ တန်ဖိုးဆိုတာ ပေးတဲ့လူ
စေတနာအပေါ် မူတည်တာပါ၊ တကယ်တော့ ဒီဂျာကင်လေး
တန်ဖိုးဟာ နေနေ စေတနာထက်စာရင် သိပ်ကိုနည်းပါသေးတာ
ရှင်”

သြော်...တေးရယ်။

သူ ဘာမှမပြောနိုင်တော့။

သေချာတာကတော့ တေးနဲ့နေနေကြားက ရင်းနှီး
ဇော်သက်မှု ပိုခိုင်မာသွားသလို ထင်မိသည်။

o o o

အခန်း (၇)

“ဘာ...ဒါ တေးဝယ်ပေးတဲ့ ဂျာကင် ဟုတ်လား နေဓန၊

...မင်း စွဲလှချည်လားကွာ”

သည်နေ့မှ ရာသီဥတုက အတော်အေး၍ တေးသံသာ

တယ်ပေးသော ဂျာကင်ကို နေဓန ဝတ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီခိုင်း

အခန်းအနီးနှင့် တန်ဖိုးကြီးလှသော နေဓနဂျာကင်အင်္ကျီက မြင်သူ

အတာ ငေးချင်စရာ။ ခိုင်ကြီးက နေဓနကို တွေ့တာနှင့်...

“အဲမယ်...ဂျာကင်အင်္ကျီအသစ်တွေ ဘာတွေနဲ့၊ အတော်

ပြေးပွားနေပါလား နေဓန”

သည်တော့ နေဓန မလုံမလဲဟန်ဖြင့် ပြုံးမိ၏။

“အဲဒါ တေး ဝယ်ပေးတာကွ”

ဘယ်သူမှ ရိုက်မစစ်ဘဲ နေနေ ဝန်ခံတော့ နိုင်ကြီး
အံ့သြစွာ ထအော်ခြင်းဖြစ်၏။ နေနေကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်နေ
သော နိုင်ကြီးပုံစံကြောင့် အလိုလိုဖြေရှင်းမိသွားသည်။

“မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူးနော် နိုင်ကြီး၊ သူက
ငါ့ဂျာကင်အတွက် အစားပြန်ဝယ်ပေးတာ”

“နေပါဦး...နေနေ၊ တေးက ဘာဖြစ်လို့ မင်းဂျာကင်ကို
ပြန်မပေးတာလဲ”

“မပေးတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မေ့နေတာ”

“သူမေ့နေတာနဲ့ ငါလည်း မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး
ပေးမနေနဲ့လို့ ပြောလိုက်တာ၊ ဒါကို တေးက အစားပြန်ဝယ်ပေး
တာ”

နိုင်ကြီးက လက်မခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါ၏။

“မင်းထင်လား နေနေ၊ တေးဟာ အင်မတန်မှတ်ဉာဏ်
ကောင်းတဲ့ ဆေးကျောင်းသူတစ်ဦးဆိုတာလေ၊ အဲဒီလို မိန်းကလေး
က မင်းဂျာကင်ကို ပြန်ပေးဖို့ ခဏခဏမှနေတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်
ပါ့မလား”

နေနေ မျက်မှောင်တွန့်သွားကာ...

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

နိုင်ကြီး ပြုံး၍ နေနေကိုကြည့်သည်။

“သေချာတယ် နေနေ၊ တေးက မင်းကို သာမန်ထက်
နီးစပ်စားနေပြီ”

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်တာ”

နေနေ အလန့်တကြားငြင်းတော့ နိုင်ကြီးက ရယ်၏။
“အိုအောက် နေနေပန်းကိုပုတ်ကာ...”

“သိပ်လည်း မလန့်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါပြောတာသာ မှန်ရင်
မင်းက ဝမ်းသာရမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး နိုင်ကြီး”

“မင်းက ဘာမဟုတ်တာလဲ”

နေနေ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။ တေးနား
ရောက်လာသည့် ရစ်ချက်ဆိုသည့် လူအကြောင်း စဉ်းစားမိပေမယ့်
သူ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်၏။ သူကရော တေးအပေါ် သာမန်ထက်
နီးစပ်လို့လား။ ဘယ်လိုမှ မပိုနိုင်ပါ။ နေနေအတွက် ရင်ခုန်ရမည့်
အမျိုးသမီးက အသင့်ရှိနေပြီလေ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကို အသာ
ခါယမ်းလိုက်ရင်း...

“သူနဲ့ငါ မင်းထင်သလို ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး နိုင်ကြီး
အဲဒါကို ငါသိတယ်”

နေနေစကားကြောင့် နိုင်ကြီး မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဘာလဲ...မင်းက အမည်မသိ ချစ်သူကို စွဲလမ်းနေ
တုန်းပဲလား”

“ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် တေ
ဘယ်လောက်မာနကြီးတယ်၊ ကင်းရှင်းတယ်ဆိုတာ မင်းအသိ
နေနေ၊ ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မင်းအပေါ် အရေးတစွာ
ရှိနေတယ်ဆိုတာဟာ တော်ရုံတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒီတော့ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ မင်းရဲ့ဂျာနယ်
အဟောင်းကို သူ့အပိုင်သိမ်းထားလိုက်တယ်ဆိုတာကလည်း မင်း
ကိုယ်ပွားပစ္စည်းလေးကို အမှတ်တရသိမ်းထားလိုက်တဲ့ သဘောပဲ။

နိုင်ကြီး အတိအကျ စွပ်စွဲနေသလောက် နေနေက ဒါပေမယ့်
မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆ၏။ တစ်ဖက်မိန်းကလေးရဲ့ ခင်ခင်မှုကို ရှိသမျှ
သားသားပဲတွေး၏။ ထို့ကြောင့် နေနေကလည်း ပြတ်သားစွာ
ငြင်းသည်။

“ဒါဟာ သူ့ဘက်က သာမန်ရိုးသားမှုလို့ပဲ ငါယူဆတာ”

တောင့်နိုင်”

“အေးလေ...အဲဒီအဖြေကို အချိန်က ပေးလာပါလိမ့်မယ်၊
အဲ ငါ့ကောင်စလေးဆီ လစ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းလိုက်ဦးမလား”

“တော်ပြီကွာ၊ ဒီနေ့ ငါ အိမ်ပြန်အနားယူမယ်”

နိုင်ကြီး ခေါင်းညိတ်လျက် ထွက်သွား၏။ နေနေမလာ
၍ တေး မျှော်နေမလားဟု အောက်မေ့မိပေမယ့် ရစ်ချက်ဆိုသည့်
သူ့ကို သတိရသွားကာ အိမ်ပဲပြန်ခဲ့သည်။ ရစ်ချက်နဲ့တေးက
အာတွေလဲ။

အိမ်အပြန်ခရီးမှာ နေနေစိတ်တွေ အခါတိုင်းလို မကြည်
ထင်ဘဲ နောက်ကျိနေ၏။ နေနေကား မီးဖွင့်တစ်ခွက်အရောက်...

“ဟာ”

လုံးဝမထင်မှတ်ထားသော ကားလေးတစ်စီးကို တွေ့လိုက်
တာကြောင့် နေနေ အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။

နေနေနှင့် စားသောက်ဆိုင်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့
ထားပဲ။ သူမကားမှန်း သိလိုက်တာနှင့် စောစောက နောက်ကျိ
နေသော နေနေစိတ်တွေ ချက်ချင်းလို ကြည်လင်သွားသည်။ နေနေ
အာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုကားလေးမှောက်သို့ လိုက်ခဲ့၏။

သူမကတော့ ယခုလို သူမကားနောက်မှာ နေနေလို့ကလာတာကို သိမှာမဟုတ်။ နေနေရင်ထဲမှာ သူမကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အတွက် ပျော်ရွှင်နေသည်။ သူမတော့ ရှာလိုက်ရတာတွေမယ့်တွေတော့လည်း တကယ့်ကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲ။ ကြည့်တာ ကံကြမ္မာသည် နေနေအတွက် တမင်ဖန်တီးပေးထားသလိုပဲ။

သူမကားလေးက ဆိတ်ငြိမ်သောရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်း ဝင်ရောက်သွားပြီးနောက် ကျယ်ဝန်းသော မြိတ်ခုံထဲသို့ ချိုးဝင်သွားသည်။ ခြံထဲမှာတော့ ခေတ်မီလှပသော နှစ်ထပ်တိုက်ပြာတစ်ခု။

နေနေလည်း သူမကားနောက်မှ သူမကားကို လိုက်လာ၏။ သူမကားလေး ပေါ်တီကိုအောက် ရပ်သွားချိန်မှာတော့ နေကားလည်း သူမကားနောက်မှာ တုန်ခန်ရပ်သွားသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းလာတဲ့ သူမက ယခုမှ နေနေတဲ့သွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးလေး တွန့်ကြည့်၏။ သည်တစ်ခါ နေနေက နွေးထွေးစွာ သူမကို ပြုံးပြလိုက်၏။

“ခင်ဗျား...ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော်”

သည်တော့မှ သူမ၏ မျက်မှောင်လေး ပြေသွား

သော မျက်ဝန်းများဖြင့် နေနေကို စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ညှိပ်ငြိမ်အေးစက်သော လေသံဖြင့်...

“ဆောရီးပဲ၊ မင်းကို ကိုယ်မသိဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

နေနေ ပြုံးလိုက်၏။ သူမလို ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်၊ စိတ်မဝင်အတတ်တုံလူက နေနေလို ခေတ္တခဏလေး ဆုံစည်းလိုက်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မမှတ်မိတာ ဘာမှမဆန်း။

“မင်း ကိုယ့်ကိုသိလား”

“သိတယ်”

သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးသလို နေနေကလည်း ခပ်ပြတ် ဖြတ်ဖြေသည်။

“မင်းက ကိုယ့်ခြံထဲ ရောက်နေပြီဆိုတော့ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဆိုယ်ကဖိတ်ခေါ်ရမှာပေါ့၊ ဝင်ပါ”

“သင့်ယူ”

နေနေရှေ့က ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော မိန်းမလှလေး ဆိုကြည့်ကာ နေနေမျက်နှာပေါ်က အပြုံးစ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဘယ်လိုလဲ။

ဒီလိုပဲ သူမအိမ်ထဲကို ဝင်လာတဲ့လူစိမ်းတစ်ယောက်က ဘာတစ်ခုမှ မစူးစမ်းမေးမြန်းဘဲ သူမနဲ့အတူ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာဟာ သူမလို မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်အတွက် သိပ်မအန္တရာယ်ကြီးတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးလား။

“ကဲ...ထိုင်ဦး၊ ကိုယ် အဝတ်အစားသွားလဲလိုက်မယ်”

အခန်းထောင့်ချိုးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည့် သူမကိုကြည့်ကာ နေနေ သက်ပြင်းချလိုက်သည့် ပြီးတော့ သူ့လှုပ်ရပ်ကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ တကယ်ဆို နေနေသူမက အသိတွေလည်းမဟုတ်။ ယုတ်စွာအဆုံး တစ်ယောက်အဖြစ် ကိုတောင်မှ တစ်ယောက်မသိ။ သည်လို အနေအထားမျိုးမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အခုလိုဆက်ဆံနေတာဟာ သိပ်ကိုရှားယွင်းတဲ့လုပ်ရပ်ပဲ။

သူမကိုလည်း အံ့သြ၏။ နေနေကို ခင်မင်ခြင်းလည်းမရှိ နာမည်လေးတောင် မသိလိုက်တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က အခုလို အိမ်ထဲဖိတ်ခေါ်တာ ဘယ်လောက်အံ့သြစရာကောင်းသလဲ။

သူမတွေတိုင်း နေနေမှာ အမြဲဆန်းကြယ်နေ၏။

နေနေ သူမပြန်ထွက်လာတာကို စောင့်ရင်း ဧည့်ခန်းလေးကို ချဉ်းပတ်ကြည့်မိ၏။ အဓိကရှာမိတာ သူမဓာတ်ပုံကိုပါ။ ဒါပေမဲ့ နေနေ မျှော်လင့်ထားသလို သူမဓာတ်ပုံတူတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘဲ သူမဓာတ်ပုံအစား အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေသော သစ်ခြောက်ပင်ပုံပါ နေချိကားတစ်ချပ်ကိုသာ ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ တွေ့ရသည်။ လှပသော အမျိုးသမီးတို့ ဧည့်ခန်းကြီး အနေအထားနဲ့ ဒီပန်းချီကားပုံက မအပ်စပ်တိုက်တာ။ သည်လို ခြောက်သွေ့အထီးကျန်ဆန်လွန်းတဲ့ ပန်းချီကားမျိုး ထားမည့်အစား အပွင့်အရွက်တွေ စေ့စေ့ဆာဆာဖြင့် လှပသော ရှုခင်းပုံမျိုးသာ ထားသင့်သည်ဟု နေနေ ထင်၏။ ဒါဆို သူမရဲ့ ဧည့်ခန်းလေးဟာ လက်ရှိအနေအထားထက် ပိုလှသွားမည်။ နေနေ အတွေးကောင်းဆဲ။

“မင်း အဲဒီပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်စားသလား”

သူ့နောက်မှ တိုးတိတ်အေးစက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရတာနဲ့ နေနေ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆံပင်များကို လွှတ်လပ်စွာဖြန့်ချက် နံ့သာရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် သူမကို လှပစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း သူမက လှပနေနယ်သော မိန်းမလေးတစ်ဦးလိုပါပဲ။ နေ့နေ သူမကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်မိရင် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“နေပူကျဲကျဲအောက်မှာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းပြီး ခြောက်နေတဲ့ အထီးကျန်ဆန်လွန်းတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ ပုံကို ကျွန်တော်ဘယ်မှ မှ စိတ်ဝင်စားလို့လည်း မရဘူး၊ ခံလည်းမခံစားတတ်ဘူး”

နေ့နေစကားကို သူမ ဆတ်ခနဲ ပခုံးတွန့်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ကြည့်မိသည်။

“အင်း...မင်းလိုပဲ လူအတော်များများက ဒီပုံနားလည်းမလည်ဘူး၊ ခံလည်းမခံစားတတ်ကြဘူး၊ ဒါကလူ့ဘာဆန်းလဲလေ၊ လူတွေရဲ့ စိတ်ခံစားမှုက တူမှမတူညီပဲ၊ ဒါကိုကိုယ့်အတွက်ကတော့ အဲဒီပန်းချီကားလေးဟာ သိပ်အဓိပ္ပာယ်တယ်”

“ဗျာ”

နေ့နေ အံ့သြကာ သူမကို နားမလည်သလိုကြည့်မိသည်။

နေ့နေ ကြားရတာကတော့ မယုံနိုင်စရာ။ သူမလို နတ်ချောမောတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီလောက်အထီးကျန်ရင်

တော့ ပန်းချီကားကို နှစ်သက်သည်တဲ့။

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားလို လှပချောမောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် နှစ်သက်မယ်ထင်တဲ့ ပန်းချီကားဟာ ခုနစ်နှစ်မြစ်သင့်ဘူးထင်တယ်”

“မင်းထင်တာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပါ၊ တခြားလူတွေကလည်း ကိုယ့်ကို ဒီလိုပဲပြောကြတယ်”

“ဪ...ထိုင်ပါ”

“ကျွန်တော့်နာမည် နေ့နေပါ”

“အဲဒါ မင်းက ကိုယ့်နာမည်ကို မေးလိုက်တာလားနော်”

ပါးနပ်သော သူမအမေးကြောင့် နေ့နေ ပြုံးလိုက်၏။ “ဟယ်တော့ သူမသိလိုက်ရတဲ့ သူမအမည်ကို နေ့နေ ရအောင် ခြုံစမ်းဖို့ပါ။

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်ဆံရာမှာ နာမည်မသိဘဲ ပြောဆိုနေတာ အတော်အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့အလုပ်လို့ ယူဆတယ်”

“အဲဒီအလုပ်ကို မင်းလုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

နေနေမျက်နှာကိုကြည့်ကာ သူမမေးတာကြောင့် စိတ်ထဲ
မနေတတ်သလို ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သူမကို ရိုးသားစွာ ဝန်ခံ
လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျား
နာမည်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပြပေးပါလား။”

ကရုပ်လေး ပြုံးသည်။ သူမအပြုံးက နေနေကို ဇွဲကောင်း
သော ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် သရော်ဟန်။

“မင်းတကယ်ဇွဲကောင်းတယ်နော်၊ မင်း မသိလိုက်ရတဲ့
နာမည်ကို အိမ်အထိရအောင် လိုက်မေးတယ်။”

“ဟင်...ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိသွားပြီလား။”
သူမ ရွှေရောင်ဖူးထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး
လှပစွာ နှုတ်ခမ်းပေါ် တင်လိုက်၏။ ထို့နောက် နေနေထံသို့
စီးကရက်ပူး လှမ်းပေးသည်။

“သောက်ပါဦး နေနေ”

“ဆောရီးပဲ၊ ကျွန်တော် သောက်ချင်စိတ် မရှိသေးဘူး

ပါ။”

“ဒါဆို အအေးသောက်ပါ”

ကရုပ်က အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီး လာချပေးသော အအေးဗူး
ကို နေနေထံသို့ တွန်းပေး၏။ များသောအားဖြင့် အမျိုးသမီး
တွေ စီးကရက်သောက်တာကို ကြည့်မရသော နေနေမျက်စိထဲမှာ
လည်း စီးကရက်သောက်နေပုံက လှပလွန်းတာမို့ ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်
သွား၏။

နေနေ အအေးခွက်လှမ်းယူရင်း...

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သိနေသလား။”

ကရုပ် ပြုံးကာ စီးကရက်ဖွာသည်။ ထို့နောက် စီးကရက်
ပူးကို လှပစွာမှုတ်ထုတ်ပြီး နေနေကို ကြည့်၏။

“ပြောရရင် မင်းလိုလူတစ်ယောက်က မိန်းကလေး
သောများများအတွက် မမေ့နိုင်စရာရုပ်မျိုးပါ။”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို မသိဘူးပြောလဲ”

“ကိုယ့်အိမ်နဲ့မရဘဲ နောက်က ခွတ်လိုက်လာတဲ့ မင်းကို
မသိပါတယ်လို့ အလွယ်တကူပြောရင် မင်း ကိုယ့်အိမ်ပေါ်က
မသိဘူးလား။”

“ဟာဗျာ”

ကရုပ်အပြောက ပွင့်လင်းလွန်းတာမို့ နေနေမျက်နှာ ပြုံးခနဲ

ပူဇွန်သွားသည်။ နေနေကို ကောင်ဆိုးလေးတစ်ယောက် ဟု
သူမက ထင်သွားပြီပဲ။ အနေရခက်သော မျက်နှာဖြင့်...

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် မဆိုးပါဘူး”

“အင်း...အပြောနဲ့တင် ကိုယ့်ယုံလိုက်ပါ့မယ်၊ အဲဒါ
မင်းသိချင်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့နာမည်က ကရုပ်လေး”

“ဗျာ...ကရုပ်လေး၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်နာမည် ကရုပ်လေး”

“ဘယ်လောက်အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ နာမည်လေးလဲ၊ လူအ
ဇာတ်ခုံထဲမှာ ကိုယ်ကျတဲ့နေရာက ကပြအသုံးတော်ခံရမယ့် အနု
ကလေးတစ်ရုပ်ပေါ့”

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို မကြိုက်ဘူး”

သည်တော့ ကရုပ် ရယ်၏။ ဒါပေမဲ့ သူမရယ်သံက
အသက်မပါသလို ခြောက်သွေ့သွေ့။ နာနာကြည်းကြည်း သူမ
ကြည့်ရင်း နေနေစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လာ၏။ ဘယ်လိုခံစားချင်
လဲဆိုတာကိုတော့ နေနေကိုယ်တိုင် အတိအကျ မခွဲခြားတတ်
သိပ်လှသည့် ကရုပ်ကိုကြည့်ပြီး နေနေရင်ထဲ သူ့အလိုလို မွန်းကန်
ကျပ်ကြီးဖြစ်လာ၏။

ကရုပ်လေးတဲ့။ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့များ ကရုပ်လေးကို
သူမမိဘတွေက နာမည်မှည့်ပေးခဲ့တာပါလိမ့်။

“မင်းမကြိုက်ပေမယ့် အဲဒီနာမည်ကို ကိုယ်မကြိုက်
အယ်၊ လူတိုင်း ကိုယ်ကျရာဇာတ်ရုပ်မှာ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး ကပြ
သူများနေကြရတာပဲ၊ အဲဒါကို လူတွေက ဘဝလို့ခေါ်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“စကားတွေလေ”

“ဒါနဲ့ မင်း ကိုယ့်နောက်လိုက်လာတဲ့ကိစ္စက”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်လို့”

“မိတ်ဆွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ကရုပ်လေးက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် နေနေကို စိုက်ကြည့်၏။
ပြီးတော့မှ အေးစက်သောလေသံဖြင့်...

“မင်းက ကိုယ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရင် ပျော်စရာကောင်းမယ်
ဗို့ ထင်နေလား”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သေချာတာ၊ ခင်ဗျားကို စတွေ့
ဆိုက်ရကတည်းက ကျွန်တော် မေ့လို့မရဘူး၊ ခင်ဗျားလို အမျိုးသမီး

တစ်ယောက်နဲ့ သိက္ခာမခံခွင့်ရရင်လည်း ပျော်စရာကောင်းမှာပဲလို့ ထင်တယ်”

သည်တော့ ကရုပ်လေး ပန်းတစ်ချက်တွန့်၏။

“အေးလေ...လူဆိုတာ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာတာကို ကိုယ်လိုသလို တွေးနိုင်တာပဲ၊ မင်းပျော်မယ်ဆိုရင် ကို ကူနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို”

“မင်းကို ကိုယ်ခင်ပါတယ် နေဓန”

ကရုပ်လေးဆိုသည့် အမည်ဆန်းဆန်း၊ စိတ်ကူးဆန်းဆန်း နှင့် သူမကို နေဓန စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူမကတော့ နေဓနထဲ မကြည့်။ မမြင်မတွေ့နိုင်သော ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကိုပဲ မျှော်နေသလိုလို။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီ လည်ခွင့်ရှိလား”

နေဓန၏ ကလေးတစ်ယောက်လို အမေးကြောင့် ကရုပ်လေး ပြုံးသည်။

“အင်း...လိုအပ်ရင် လာလည်နိုင်ပါတယ်”

လိုအပ်ရင် ဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ အမှန်ပြောရရင် နေဓနအတွက်တော့ ကရုပ်လေးဆိုသည့် သူမမျက်နှာလေးကို အမြဲ

ကြည့်နေသည်။ သူမကိုတွေ့ဖို့ရာ တစ်သက်လုံးပဲ လိုအပ်လှပါ၏။ စိတ်ဆိတ်သွားသော နေဓနကိုကြည့်ကာ ကရုပ်လေးက ခပ်တိုးတိုး ချစ်သည်။

“ဒီမှာ နေဓန၊ မင်းလာတာ မလာတာထက် ကိုယ်လိုအပ် နေမင်းကို ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

လာပြန်ပြီ ဒီအပြောမျိုး။

ကရုပ်လေးကို ဒီအပြောမျိုးတွေ မကြိုက်တာ။ နေဓနဟာ အတော်တော်အတွက် လိုအပ်မှ ရလာမယ့်ကောင်မျိုး မဖြစ်ချင် နိုင်တာ သူမ နားမလည်။ နေဓန နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေကာ နှုတ်ခမ်းကို ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား မလိုအပ်လည်း ကျွန်တော် လာချင်လာမှာပဲ”

“အိုး...မင်းက ကလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲလား နေဓန၊ ကလေး မင်းသဘောအတိုင်းပါပဲ ဟုတ်လား”

သည်တော့မှ နေဓနမျက်နှာ ကြည်လင်သွားသည်။ နေဓန ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှိုင်းတာကိုလည်း စိတ်မဆိုးချင်တော့ပါ။ နေဓန ခင်ချင်တဲ့ ကရုပ်လေးကို ခင်မင်သိရှိခွင့်ရပြီပဲ။ ဒါကိုက ကရုပ်လေးအဖြစ်။

အခန်း (၈)

ကရုပ်လေးက သူမပြောသည့်အတိုင်းပင် သူမလိုအပ်
သော အချိန်မှာ နေနေကို စတင်ဆက်သွယ်ခဲ့၏။ အမှန်တော့
ကရုပ်လေးနှင့် ကွေ့ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ 'နေနေ'တွင် မအားလပ်
အောင် အလုပ်များခဲ့ရတာကြောင့် ကရုပ်လေးဆီ သွားချင်ပေမယ့်
ဇည်း မရောက်ဖြစ်။ ထိုနေ့ကတော့ စိတ်ထဲမှ ကရုပ်လေးကို
တမ်းတမ်းတတ သတိရနေချိန်တွင် ကရုပ်လေးထံမှ ဖုန်းလာခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဖုန်းသံမြည်လာတာကြောင့် နေနေ ကောက်ကိုင်လိုက်
တော့...

“နေနေလား”

ကရုပ်လေး၏အသံကို တစ်ခါစကားပြောဖူးရုံနှင့် နေနေ

နားက စွဲထင်နေအောင် မှတ်မိလိုက်ပါ၏။ ယခုလို ကရုပ်လေး
ဖုန်းဆက်တော့ နေနေစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရသည်။ နေနေ
ဖုန်းနံပါတ်ကို ကရုပ်လေး ဘယ်လိုရပါသလဲ။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် နေနေပါ ကရုပ်လေး”

“အိုး...ကြည့်စမ်း၊ မင်းက ကိုယ့်အသံကို မှတ်မိ
သားပဲ”

ကရုပ်လေးအပြောကြောင့် နေနေ ဂုဏ်ယူအလို ပြုံးလိုက်
၏။ ကိုယ့်ရင်ထဲက စွဲလန်းနေသော မိန်းမတစ်ယောက်အသံကို
မမှတ်မိရင် နေနေလောက် ညံ့ဖျင်းတဲ့ကောင် ရှိမှာမဟုတ်။

“ကရုပ်လေးဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် မေ့မရတဲ့ အ
သံတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီတော့ ကရုပ်လေးရဲ့အသံကို မှတ်မိနေတာ
ကျွန်တော့်အတွက် ဘာဆန်းလဲဗျာ”

“အဟင်း...ဟုတ်ပြီလေ၊ ကိုယ် အခု မင်းဆီ ဖုန်းဆက်
တာ ဘာကြောင့်လဲသိလား”

“ပြောလေ”

နေနေ ပြောခိုင်းလိုက်ရပေမယ့် ကရုပ်လေး နေနေ
ဖုန်းဆက်တာ အကြောင်းရှိလို့များလားဟု စဉ်းစားမိ၏။

ထိုစဉ် ကရုပ်လေးအသံ ပေါ်လာသည်။

“ကိုယ် မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ

နေနေ”

“အကူအညီ ဟုတ်လား၊ ပြော ကျွန်တော် ကရုပ်လေးကို
အသံလိုမျိုးကူညီရမလဲ”

နေနေလို လူတစ်ယောက်ဆီက ကရုပ်လေး အကူအညီ
တောင်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလိုက်သလဲ။

အဟာ နေနေကို အားကိုးခြင်းတစ်ရပ်ပဲ မဟုတ်လား။

“အဟင်း...ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မင်းဆီက အကူအညီဆိုတာ
မပြောမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအနေနဲ့ ဘတ်ဒေးတစ်ခုကို ကိုယ်နဲ့အတူ
အသံအဖြစ်လိုက်ဖို့ပါ”

“အဖော်...ဟုတ်လား”

နေနေ အံ့သြသလိုမေးမိ၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ ကရုပ်လေး
တောင်းသောအကူအညီအတွက် ထူးဆန်းနေသည်။

“ကိုယ်တောင်းတဲ့အကူအညီက မင်းအတွက် ခက်ခဲနေ

နေ”

“ကျွန်တော် ကရုပ်လေးတောင်းတဲ့ အကူအညီကို

ပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲ”

နေနေ သက်ပြင်းတစ်ချက် ကြိတ်ရှိုက်လိုက်၏။ ကိုယ်မှာ မသိသော မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုကို နေနေအနေဖြင့် သွားရမည်ဆိုတာ အတော်ကြောင်သော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီမွေးနေ့ပွဲက ကျွန်တော်နဲ့မှ မသက်ဆိုင်ဘူး”

“မင်းနဲ့မသက်ဆိုင်ပေမယ့် ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်တယ်လေ”
ဒီတော့ ကိုယ့်ရဲ့အဖော်အဖြစ် မင်းလိုက်ခဲ့ဖူး လိုတယ်”

နေနေ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ...

“အဲဒီမွေးနေ့ပွဲကို ကရုပ်လေး သွားမှဖြစ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမွေးနေ့က ကိုယ့်အတွက် မဖြစ်ဘူး
သွားရမယ့်ပွဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို ကရုပ်လေးတောင်းတဲ့ အ
အညီကို ကျွန်တော်လက်ခံတယ်၊ အချိန်ကိုသာပြောပါ”

“မနက်ဖြန်ည (၇)နာရီလောက်”

“အိုကေ...ဒါဆို အဲဒီအချိန် ကရုပ်လေး အသင့်
နေပါ”

“သင့်ခံယူ နေနေ”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသည့်အချိန်အထိ နေနေရင်ထဲ
ကရုပ်လေးနှင့် တွဲသွားရမည်ဖြစ်သည့်အတွက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်နေ၏။ နေနေဘဝအတွက် ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းမ
ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံး ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခြင်းပဲ။
အချိန်ရောင်းပြောရရင် ဒါ နေနေအတွက် ကရုပ်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အချိန်အရေတစ်ရပ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်၏။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းမ
ယောက်နဲ့ အတူတွဲသွားဖို့ အခွင့်အရေးဖန်လာတာဟာ
အသံလောက်ထူးခြားတဲ့အဖြစ်လဲ။

ကရုပ်လေးအနေနှင့်လည်း နေနေကို ယုံကြည်အားကိုး၍
ထိုအကူအညီမျိုး တောင်းခြင်းဖြစ်၏။ ဒါကိုက ဂုဏ်ယူကျေနပ်
အတိုင်း ထိုညက ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစိတ်ဖြင့် နေနေ တော်တော်နှင့်
အိပ်စေရ။ ညဉ့်အတော်နက်မှ အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ
ကရုပ်လေးကို လှပစွာတွေ့လိုက်ရသေး၏။

ကရုပ်လေးဟာ အိပ်မက်ထဲအထိအောင် နေနေကို စိုးမိုး
နေသေးပဲ။ နောက်တစ်နေ့ည ချိန်းထားသည့်အချိန် နေနေ ကရုပ်လေး
အိပ်ရာက သွား၏။ အမှန်ပြောရလျှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေ

ဖြင့် ကိုယ်နှင့်မသက်ဆိုင်သော မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုသွားဖို့ဆိုရာ ဝန်လေး ပါသည်။

သို့သော် ကရုပ်လေး၏ တောင်းဆိုတာကို နေဓန မငြင်း ချင်သည့်အတွက် ည (၇)နာရီမှာပင် ကရုပ်လေးထံ ရောက်သွား သည်။

နေဓန ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာတော့ ကရုပ်လေး ညအမှောင်အောက်မှာ ငွေရောင်ပိုးသားဝတ်စုံဖြင့် လှပစွာတွေ့လိုက် ရ၏။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ကရုပ်လေးအလှက ကြည့်၍မဝ။ သိပ်လှသည်။ နေဓနကို ကရုပ်လေးက နွေးထွေးစွာ ပြုံးပြကာ...

“နေဓနက အချိန်တိကျသားပဲ”

ကရုပ်လေးစကားကြောင့် နေဓန ပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။

“ကရုပ်လေးလည်း အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ ဆိုတော့ အချိန်တိကျတာပဲပေါ့”

“မင်းလာရင် စောင့်မနေရအောင်လို့”

ဒါက တစ်နည်းအားဖြင့် နေဓနကို ဂရုစိုက်တဲ့သဘောနဲ့ ကျေနပ်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သွားကြတော့မလား ကရုပ်လေး”

“အင်း...သွားကြတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းကို ကိုယ်ပြောစရာ နည်းတယ်၊ အခု မွေးနေ့ပွဲကို မင်းက ကိုယ်နဲ့သိပ်ရင်းနှီးတဲ့ အဖော်အဖြစ် လိုက်မှာဆိုတော့ တဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို သူစိမ်းဆန်ဆန် မခေါ်ပါနဲ့လား”

နေဓန မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။ ကရုပ်လေးက နေဓန ထို့ သူစိမ်းဆန်ဆန် မခေါ်ပါနဲ့တဲ့။ တကယ်ဆို နေဓနနဲ့ ကရုပ်လေး ဆင်မင်ရင်းနှီးကြတာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ဘာမှကြာသေးတာ မဟုတ်။ ဒီအတွက် သူတို့နှစ်ယောက်ကြား သူစိမ်းဆန်ဆန်နေတာ အဆန်း။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ကရုပ်လေးကို ဘယ်လို ခေါ်ရမလဲ”

ကရုပ်လေး ပခုံးတွန့်သည်။

“ကိုယ့်နာမည်ထဲက မင်းကျွက်တာခေါ်နိုင်တယ်”

နေဓန တစ်ချက်ငြိမ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ကရုပ်လေးကို ကျွန်ခနဲကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကရုပ်လေးလို့ပဲ ခေါ်ချင်တယ်”

ကရုပ်လေးက နေဓနမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ ပြုံး၏။

“အင်း...ခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ်ခွင့်ပြုတယ်”

“သင့်နီယူ”

နာမည်ကိစ္စ အပေးအယူတည်ပြီး သွားဖို့ပြင်၏။

“ကျွန်တော်ကားနဲ့ သွားမှာလား ကရုပ်လေး”

နေနေ လာတာ ကားနဲ့ပို့ သူမသဘောကိုမေးလိုက်တော့
ကရုပ်လေး ခေါင်းခါယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကားနဲ့သွားမှာ”

“ဒါဆိုလည်းသဘောပဲ”

ကရုပ်လေး၏ နီရဲနေသော ပြိုင်ကားပေါ် နေနေ ရောက်
သွား၏။ ကရုပ်လေးက လမ်းပေါ်ရောက်သည့် အချိန်အထိ
ဖုန်းပြောနေဆဲ။ ကားဦးတည်ရာကို လျှောက်မောင်းနေရာက သူမက
နေနေကို လှမ်းပြောသည်။

“ဘယ်ဘက်ကိုချိုးလိုက် နေနေ”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေ့ဘက်က လမ်းချိုး။
သင့်နီယူ”

“ဟုတ်ပြီ...ရှေ့နားမှာရပ်မယ်”

နေနေက ကရုပ်လေး ညွှန်ပြသည့်နေရာမှာ ကားကိုရပ်

သည်။ စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသည့်ပွဲက လူတွေများသလို ကားတွေ

လည်း ရပ်စရာနေရာမရှိအောင် ပြည့်နေသည်။

ရုတ်တရက် နေနေစိတ်ထဲ တေးသံသာကို အမှတ်ရသွား

၏။

တေးသံသာဆို ဒီလိုပဲမျိုးကို နေနေနဲ့ ဘာမှမဆိုဘဲ

နှစ်ယောက်အတူ သွားချင်ပါ့မလား။ အနည်းဆုံးတော့ သူမရဲ့ဂုဏ်
သိက္ခာ၊ သူမဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး ထည့်တွက်နေမှာ
သေချာသည်။

ကရုပ်လေးနှင့်ကတော့ လုံးဝတခြားစီ။ ဆန့်ကျင်ဘက်

စိုင်းမသားနှစ်ယောက်။

တစ်ချိန်ထဲ တစ်ပြိုင်ထဲမှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အမျိုးသမီး

နှစ်ယောက်က နေနေနှင့် ပတ်သက်နေတာကလည်း တစ်မျိုးထူး
ခြားသည်။

တစ်ခုပြောစရာရှိတာက ကရုပ်လေးနှင့် သွားရသည့်အချိန်
သူမနှင့် စကားပြောနေရသည့်အချိန်၊ သူမလှုပ်ရှားတာ ကြည့်ရသည့်
အချိန်အားလုံး နေနေ တစ်ချိန်လုံး ရင်ခုန်နေ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။
ကရုပ်လေးနှင့်သာဆိုရင် ဘယ်နေရာကိုပဲ သွားရသွားရ နေနေ

ရင်ခုန်သံနှုန်းမြန်နေ၏။

အို...ဒီလိုသာ သူမနဲ့အတူ သွားရမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အနွဲ့တောင် ပတ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

မွေးနေ့ပွဲရောက်တော့ လူပင် အတော်စည်နေပြီ။ ကရုပ်လေးက နေနေလက်ကိုတွဲချိတ်ကာ ခြံထဲသို့ ခပ်ရဲရဲဝင်သည့် မွေးနေ့ပွဲရှိ လူတချို့၏ မျက်လုံးများ သူတို့ထံ စုပြုံကျလာ၏။ ထိုလူတွေအကြည့်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ဖက်သော နှုတ်ချိတ်လှာသည့် အပြုအမူကို ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသည့် ထိုစဉ်မှာပဲ...

“ဟေး...ကရုပ်”

လက်တစ်ဖက်မြှောက် အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လိုက်သော အဖြူရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် ချောမောသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအမျိုးသားက ကရုပ်လေးထံ ခပ်သွယ်သွယ် လျှောက်လာသည်။ ကရုပ်လေးကိုကြည့်နေသော ထိုမျက်လုံးတွေက လိုအပ်သည်ထက် ပို၍တောက်ပနေတာကို မေးသတိပြုမိလိုက်တာမို့ ဘဝင်မကျ ဖြစ်သွား၏။

“နောက်ကျလှချည်လား ကရုပ်ရယ်၊ ကရုပ်ကို ဘတ်ဒေးဇီတ်လိုးမို့ စောင့်နေတာ”

အနားရောက်တာနှင့် ထိုလူက ကရုပ်လေးကို ပြုံးချိုချို အပြစ်တင်၏။ သူမ ပန်းတွန့်ကာ...

“ဆော့ရီးပဲ ကျော်စွာ၊ ကိုယ့်အဖော်ကို စောင့်နေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတယ်၊ ဪ...ကျော်စွာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ နေနေပဲ”

သည်တော့မှ ထိုလူမျက်လုံးတွေက နေနေအပေါ် မလိုအားဟန်ဖြင့် ကျရောက်လာ၏။ နေနေကလည်း ထိုလူကို ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကရုပ်လေးက

“နေနေ...ဒါ ကျော်စွာတဲ့၊ ကိုယ့်ရဲ့မိတ်ဆွေ၊ ဒီနေ့က သွေးမွေးနေ့လေ”

နေနေ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။ “ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကိုကျော်စွာ” နေနေ လက်ကမ်းပေးတော့ ကျော်စွာ မနေသာ။ နေနေဆို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း...

“ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

ကိုနေနေ”

သို့သော် ဝမ်းသာပါတယ်ပြောနေသော ကျော်စွာက မျက်နှာ မကြည်လင်တာကတော့ အံ့သြစရာပါ။ သေချာတာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တွေ့ဆုံမှုဟာ ဘယ်လိုမှ ဝမ်းသာစရာ မကောင်းဘူးဆိုတာပါပဲ။

ထို့နောက် ကျော်စွာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လူရှင်းစားပွဲတွင် နေရာချပေး၏။

“ကိုယ်နဲ့အတူ ဘတ်ဒေးကိတ်လီးဖို့ ခဏလိုက်ခဲ့ရကလုပ်”

“ရတယ် ကျော်စွာ၊ ဪ...နေနေ ကိုယ်လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

နေနေမှာ တားပိုင်ခွင့်မရှိတာမို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည့် နေနေကို ပြီးပြသွားတဲ့ ကျော်စွာကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိအောင် လက်သီးဖြင့် ဆွဲထိုးချင်စိတ်ပေါက်နေ၏။ ပြီးတော့ ကျော်စွာနားထိုင်လိုက်သွားတဲ့ ကရုပ်လေးကိုလည်း မကျေနပ်ချင်ပါ။ ဘယ်နှစ်လူကိုခေါ်လာပြီး တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ရတယ်လို့။ နေနေကို ဂရုမစိုက်တာပဲ။

ထိုစဉ် လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာပြီး

ဘတ်ဒေးသီချင်းကို တပျော်တပါး ဝိုင်းဆိုသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

နေနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျော်စွာက ကရုပ်လေးကို ဘတ်ဒေးသီချင်း ခွံကျွေးနေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ဆက်မကြည့်နိုင်သလို နေနေ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ကျော်စွာနှင့် ကရုပ်လေးက ဘယ်လိုလဲ”

ကရုပ်လေးအပေါ် ကျရောက်နေတဲ့ ကျော်စွာရဲ့ မျက်လုံးတွေကို နေနေ မကြိုက်နှစ်သက်။ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ဆိုတာ အလား။

ကရုပ်လေးက နေနေကို ‘ကိုယ့်ရဲ့နေနေ’တဲ့။ ထိုကဲ့သို့ ကရုပ်လေး ပြောစဉ်က နေနေရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားကာ သူ့ကို နားမလည်သလို ငုံ့ကြည့်မိ၏။ ဒီစကားကို ကရုပ်လေး ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ။ နေနေ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ နေနေ၊ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီဏား၊ ဆောရီးကွာ ကျော်စွာ အတင်းဆွဲထားတာနဲ့ ကိုယ်နည်းနည်း ကြာသွားတယ်”

ကရုပ်လေးပြောရင်း နေနေစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်၏။

နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေကာ ကရုပ်လေးကို ကြည့်မိသည့်
ကရုပ်လေးမျက်နှာက ယန်းသွေးရောင်တောက်လျက် နှုတ်ခမ်းအနံ့
ပြုံးလို့။ နေနေ မဲ့ခနဲပြုံးကာ...

“ဘယ်လိုလဲ ကရုပ်လေး၊ သိပ်ပျော်နေလား”

“အိုး...ဒါ ပျော်စရာပွဲတစ်ခုပဲ၊ နေနေရော မပျော်ဘူး
လား”

နေနေ မျက်နှာတင်းသွား၏။

“ပူတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကရုပ်လေးတို့ကိုကြည့်ပြီး ပူလောင်နေတာ
ပဲ”

“နေနေကြည့်ရတာ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် နောင်
ရနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကရုပ်လေး အကူအညီကို အစ
လက်မခံရင်ကောင်းမယ်၊ အခုတော့ မွေးနေ့ပွဲသာဆိုတယ် night
club ကျနေတာပဲ”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မည်းမှောင်လာတာနဲ့အမျှ အစေ့

ဆင်းလျက်ရှိသော မွေးနေ့ပွဲမှာ မီးရောင်တွေကလည်း တဖြည်း
ဖြည်း ပျော့မှိန်လာ၏။ ပြီးတော့ အနောက်တိုင်းတေးသွားတစ်ပုဒ်
အငြိမ်းငြိမ်းမြူးမြူး။ ထိုတေးသွားကြားမှာ ရင်ချင်းအပ် ကနေကြ
အညှိ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတွေ။ နေနေလည်း ခေတ်လူငယ်
အင်ဦးဖြစ်ပေမယ့် ဒီလိုအပြုအမူမျိုးကိုတော့ စိတ်ထဲက မကြိုက်နှစ်
အက်။ ကရုပ်လေးကတော့ ထိုလူတွေကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ
ပြောသည်။

“မင်းလည်း ခေတ်လူငယ်တစ်ဦးပဲ နေနေ၊ ဘာလို့
အတွေးနောက်ပြန်ဆွဲနေတာလဲ”

“ကျွန်တော်က အတွေးနောက်ပြန်ဆွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး၊
ကရုပ်လေးတို့က ခေတ်ရှေ့ပြေးနေတာပဲဖြစ်မယ်၊ ကဲ ကိစ္စပြီးရင်
ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

“မင်းသဘောပါပဲ၊ တကယ်တော့ ဒီပွဲလာရတာလည်း
ဆိုယ်လည်း မလွဲမရှောင်သာလို့ပါ”

ကရုပ်လေး၏ ဖြေရှင်းမှုကို နေနေ ဂရုမစိုက်။ နေရာမှ
အော်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ဖို့ပြုစဉ် ကျော်စွာ
အောက်လာ၏။

“ကရုပ်...ကိုယ်နဲ့တစ်ပွဲလောက် ကရအောင်”

“ဆောရီးပဲ ကျော်စွာ၊ ကိုယ်တို့ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ...ကရုပ်တို့ပြန်တာက စောလှချည်လား”

ကျော်စွာ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွား၏။ ကရုပ်က ပြုံး၍ နေနေကိုကြည့်သည်။

“နေနေက ပြန်ချင်ပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ပြန်မှာ သွားတော့မယ် ကျော်စွာ”

ကရုပ်လေး နှုတ်ဆက်တာကို ကျော်စွာ မျက်နှာမကြည်လင်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ နေနေကတော့ မတတ်သာလွှဲပြုံးလျက်နှုတ်ဆက်၏။

အပြန်လမ်းမှာတော့ နေနေစိတ်တွေ အလာတုန်းက မကြည်လင်ပါ။ ကရုပ်လေးကတော့ နေနေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အင်္ဂလိပ်တေးသွားသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းကာ လိုက်ပါလာကြည့်ရတာ တော်တော်ပျော်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။

ကရုပ်လေး အိမ်ရောက်တော့ မိုးပင်အတော်ချုပ်ချုပ် ကရုပ်လေးကားပေါ်က ဆင်းပြီး နေနေ သူကားပေါ်အတက်

“အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား နေနေ”

နေနေ ခေါင်းခါလိုက်တော့ ကရုပ်လေးက ပြုံး၍

“ကိုယ့်ကိုကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နေနေ”

“မလိုပါဘူး”

“အို...သိပ်လိုအပ်တာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ကျော်စွာက ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းနေတာ ကြာလှပြီ၊

ကိုယ်အဖြေပေးရမယ့်နေ့လေ၊ အခုတော့ ပြီးပြီ”

“ဟင်”

သည်တော့မှ ကရုပ်လေး သူ့ကို ဘာလို့အကူအညီတောင်း

တာ နေနေ အခုမှ သဘောပေါက်သွား၏။ ကြည့်စမ်း

ကရုပ်လေးက နေနေကို အသုံးချလိုက်တာပဲ။ နေနေ ကားပေါ်မှ

အိမ်ဆင်းကာ...

“ဒါဆို ကရုပ်လေးက ကျွန်တော့်ကို အသုံးချလိုက်တာ

ဟုတ်လား”

“မင်းက မကျေနပ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် မကျေနပ်ဘူး”

“အဲဒီအတွက် ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

“အလျော်လိုချင်တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“လျော်ကြေးလိုချင်တယ်လို့ ပြောတာ”

ကရုပ်လေးက နေ့နေကို အေးစက်စွာကြည့်၏။ နေ့နေလည်း ခပ်စူးစူးပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကရုပ်လေးက တည်တံ့သော မျက်နှာဖြင့်...

“ကဲ...ပြော မင်းဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ”

နေ့နေ တစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။ ထို့နောက် လှပသော ကရုပ်လေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ လျော်ကြေးက ဒါပဲ”

“နေ့နေ မင်း”

“အို”

ကရုပ်လေး၏ အံ့ထွေးမွှေးမြသော ကိုယ်လေးက နေ့နေရင်ခွင်ထဲ အရှိန်ပြင်းစွာ နှစ်ဝင်သွား၏။ အံ့သြနေသော သူမမျက်နှာလှလှလေးထက်သို့ ချောမောခန့်ညားသော နေ့နေမျက်နှာက အုပ်သွား၏။ သူမကို ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မပေး။

အချိန်မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။ နူးညံ့ချိုမြိန်ခြင်းထဲ နှစ်သက်နေရာက ဖြန်းခနဲ သူမကိုယ်လေးကို ခွာထုတ်လိုက်ချိန်မှာ နေ့နေ

လွန်သွားတာကို သတိရသွား၏။

“ဆောရီး”

ဒါပဲပြောပြီး နေရာက ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ကားကို အသံလိုမောင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာမှန်းမသိ။ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ ခပ်စောစောပဲ ကရုပ်လေးလေးထံ ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။ သောကိုင်တဲ့ ကရုပ်လေးအသံက အိပ်ချင်စိတ်ပြေသေးဟန်မတူ။

“ကရုပ်လေး...ကျွန်တော်ပါ”

“ကိစ္စရှိလို့လား နေ့နေ”

ကရုပ်လေး လေသံအေးစက်စက်မို့ နေ့နေကိုများ စိတ်ဆိုးလားဟု တွေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ကရုပ်လေးကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“ညကကိစ္စအတွက်”

“ဪ...ဒါလား”

ကရုပ်လေးထံမှ ခပ်တိုးတိုး ရယ်သံကြားရသည်။ ကရုပ်လေးရယ်သံက တစ်စုံတစ်ရာကို လှောင်ပြောင် အရွဲ့တိုက်နေ

“ညက ကျွန်တော်လွန်သွားတယ်”

“မင်းမလွန်ပါဘူး နေဓန၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီထဲ
အကူအညီကို ယူမိမှတော့ တန်ရာတန်ကြေး တန်ဖိုးကို ပြန်ပေး
မှာပေါ့”

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလိုသဘောမျိုး
မရှိဘူး၊ မနေညကကိစ္စ ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ ဖြစ်သွားတာ
ကရုပ်လေး သိထားဖို့က ကျွန်တော်ဟာ အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့
ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

နေဓန ရှင်းပြရင်း ကရုပ်လေး မယုံမှာ စိုးရိမ်နေမိစိတ်
သူမ ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။ ထို့နောက်...

“ယုံလိုက်ပါ့မယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ကရုပ်လေး
ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်”

“ကိုယ် အိပ်ရေးမဝသေးဘူးကွ၊ အခုတောင် မင်းနို့
မနေ့က ကူညီပေးထားတဲ့မျက်နှာနဲ့ နားထောင်နေတာ”

“ဟာဗျာ”

နေဓနရင်ထဲ အခံရခက်သွားစဉ် ကရုပ်လေး၏ ရယ်

“တိုး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်...”

“ဒါပဲမဟုတ်လား နေဓန၊ ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

နေဓန မတားလိုက်နိုင်ခင်မှာပင် ကရုပ်လေးက ဖုန်းချသွား
၏။ နေဓန ရင်ထဲမှာတော့ တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်စွာ ခိုးလို
သလိုဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲသည်တိုင် အိပ်၍မရ။ နေဓန

“အိပ်စက် ကရုပ်လေးထံသို့ ရောက်နေ၏။

ခက်ပြီ...ကရုပ်လေးရယ်။

ကြာရင် ကျွန်တော်ရူးသွားနိုင်တယ်။

နေဓန တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း မျက်ဝန်းတွေကို တင်းတင်း
ညှိလိုက်၏။ ဒါပေမဲ့ စိတ်အာရုံထဲမှာ ကရုပ်လေးက ပျောက်

သွား။

မင်းဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ကရုပ်လေးရယ်။

နေဓနအတွက်တော့ ကရုပ်လေးဟာ နားလည်ရခက်ခဲ

အေးအေးနွေးနွေးချိုမြိန်သော ရင်ခွန်စိတ်လှုပ်ရှားစရာ မိန်းမလှလေး
ပေါ့ဟေ့ဟေ့။

○ ○ ○

အခန်း (၉)

“ကရုပ်လေးက မင်းနဲ့တွေ့တဲ့ နှစ်ကြိမ်စလုံးမှာ မင်းကို သူ့အတွက် အသုံးချလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား နေဓန”

နိုင်ကြီးအမေးကို နေဓန သက်ပြင်းဖွဖွချကာ ခေါင်းညိတ် ဖို့တ်သည်။

“အဲဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့၊ သူ ငါ့ကို အသုံးချတယ် ဆိုပေမဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့အတွက် လိုလိုချင်ချင် ပြည့်ဆည်း စားခဲ့တာကို ဝန်ခံရမယ်”

“ဒါကတော့ မင်းက သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ကရုပ်လေးကို စိတ်ဝင်စားမိလို့လည်း သူတောင်းတာ

အကူအညီကို ပေးခဲ့တာပေါ့၊ ငါက သူနဲ့တစ်ကြိမ်တွေ့တိုင်း တစ်ကြိမ် သူ့ကို ပိုပြီးစွဲလမ်းမိတယ်ကွာ”

နေနေ ရင်ထဲရှိတာကို ရိုးသားစွာဝန်ခံလိုက်၏။ နိုင်ငံခြားခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းလိုပဲ ကရုပ်လေးကို စွဲလန်းနေတဲ့လူတွေ ဘယ်နှယောက်ရှိမလဲ နေနေ”

“အာ...ဒါတော့ ငါ ဘယ်သိမလဲ”
နေနေ ခေါင်းခါယမ်းရင်း မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျော်စွာ ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်မိ၏။

ကျော်စွာ...ဟုတ်တယ်။ ကျော်စွာကရော ကရုပ်လေး စွဲလမ်းတာထက်ပိုကာ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာပဲ။

“လောလောဆယ်တော့ ကျော်စွာပေါ့ကွာ၊ ကျော်စွာကြည့်ရတာ ကရုပ်လေးအပေါ် အတော်လေး ငြိနေတယ်”

“ဒါကြောင့် ကရုပ်လေးက ကျော်စွာကို မင်းနဲ့ဖြုတ်လိုက်တာပေါ့၊ အင်း ဒီလိုသာလုပ်ရင် ကရုပ်လေးကြောင့် မင်း ရန်များဦးမယ် နေနေ”

“ဘာဆိုလဲကွာ”

နေနေ မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ပြောတော့ နိုင်ငံကြီး ပြုံး၏။

“ကျော်စွာအနေနဲ့ သူ့လက်ထဲရောက်တော့မယ့် အစာကို လူသွားတယ်လို့ ထင်နေမှာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် မင်းကို သူကျေနပ် လှူလေး”

“ဒါကတော့ကွာ”

နေနေ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ သက်ပြင်းတစ်ချက် ခပ်လေးလေး ချလိုက်၏။ နိုင်ငံကြီးကတော့ နေနေကို ခြိတ်သားစွာ အကြံပေးနေသည်။

“ဒီမှာ နေနေ၊ ကိုယ်နဲ့လည်း တကယ်ပတ်သက်တာ အတုတ်ဘဲနဲ့ ကြားထဲက အချောင်အရိုက်ခံရမယ့်အဖြစ်တော့ ရှောင် ရတာ”

“မရှောင်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကရုပ်လေးကို မင်းရင်ထဲ ချတာတွေ ဖွင့်ပြောလိုက်၊ တကယ်ဖြစ်လို့ ရင်ဆိုင်ရတာက ကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

နေနေ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

“ငါ့ရင်ထဲကအကြောင်း ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာ စောသေးတယ်၊ အခု သူ ငါ့အပေါ် အထင်လွဲသွားရင် မကောင်းဘူး”

“ဟာ...ဘယ်လိုအထင်လွဲရမှာလဲ။ ကရုပ်လေး
ဒီလောက် ခေတ်မီနေတာ၊ နားလည်မှုရှိမှာပေါ့ကွာ၊ ပြောတော့
မင်းပဲ သူ့ကိုစွဲနေပြီဆို”

နေဓန ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ ကရုပ်လေးလောက် ဘဝ
မိန်းကလေးကိုမှ မစွဲလန်းမိဘူး၊ သူ့ကို ကရုပ်လေးလိုခေါ်တာ
သူနာမည် ကရုပ်လေးမို့ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို ငါ့အတွက်
အချစ်ဖန်တီးပေးတဲ့ အချစ်ကရုပ်လေး ဖြစ်နေလို့”

“အဲဒီစကားတွေကို ငါ့ရှေ့မှာပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး၊
မင်းရဲ့ကရုပ်လေးရှေ့မှာ သွားပြောရမှာ၊ ဒါဆို အားလုံးအိုကေပြီ”

“ဟာကွာ”

နေဓနမျက်နှာ အနီရင့်ရောင်ဖြစ်သွား၏။ တကယ်တော့
ကရုပ်လေးရယ်။

အချစ် ကရုပ်လေးကို မောင်ချစ်တယ်။

“မင်းကသာ ကရုပ်လေးကို ဖွင့်ပြောဖို့ စောလွန်းတာ
ထင်နေ၊ ငါ့အထင်ပြောရရင် ကရုပ်လေးကိုချစ်တဲ့ အကြောင်းပြော
တဲ့သူထဲမှာ မင်း နောက်အကျဆုံးပဲဖြစ်မယ်”

“အာ”

“ဘာလဲ မင်းငြင်းမလို့လား”

ဒါကိုတော့ နေဓန မငြင်းနိုင်။ ဦးခေါင်းကို အသာခါ
ထိုက်၏။

“မငြင်းပါဘူးကွာ၊ တကယ်တော့ ငါက ကရုပ်လေးကို
အတွေ့အနောက်ကျခဲ့တာကိုး”

ကရုပ်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နေဓန သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်
ထိုက်၏။ ကရုပ်လေးကိုတော့ အပြစ်မတင်ရက်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့များ
ကျွန်တော်နဲ့ စောစောက မတွေ့ခဲ့ရတာလဲ ကရုပ်လေးရယ်။

“အေး...မင်းက ကရုပ်လေးကိုတွေ့တာ နောက်အကျ
ဆုံးလူဖြစ်ပေမယ့် ကရုပ်လေးရဲ့ဘဝကိုတော့ အရင်ဆုံးပိုင်တဲ့လူဖြစ်
အောင် ကြိုးစား နေဓန”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ် နိုင်ကြီး၊ ကရုပ်လေးရဲ့ဘဝကို
ငါပဲပိုင်ရမယ်”

နေဓန အားတက်စွာပြောရင်း ကရုပ်လေးရဲ့ဘဝကို ပိုင်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကရုပ်လေးနဲ့တွေ့တာ နောက်ကျပေမယ့် ကရုပ်လေးရဲ့

ဘဝကိုတော့ ကျွန်တော် အနီးဆုံးပိုင်ချင်တယ်။ ဒီအတွက်
 ကရုပ်လေးကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲက စကားတွေ ဖွင့်ပြောတော့မယ်။
 “ကရုပ်လေးကို ငါ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ် နိုင်ကြီး”
 “အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒါနဲ့ တေးဆိုကို မင်းမသွားဘူး
 လား”

နေနေ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“တော်ပြီကွာ... သူ့ဆီ ငါမသွားတော့ဘူး၊ မင်းပြောသလို
 ပေါ့ ပတ်ဝန်းကျင်က တေးနဲ့ငါ့ကို တစ်မျိုးထင်ရင် တေးပဲနစ်နာ
 မှာ၊ ဒီတော့ ဝေးဝေးကနေလိုက်တာပဲ ကောင်းတယ်”

“အဲမယ် တရားရသလိုလို ဘာလိုလို့နဲ့၊ အကြောင်းမသိ
 တာကြနေတာပဲ၊ တကယ်ဆို ကရုပ်လေးကို ပြန်တွေ့လို့ မင်း
 ဒီစကားတွေပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဒီကောင်”

နေနေ ရှက်ရှက်ဖြင့် နိုင်ကြီးလက်မောင်းကို လက်သီးဖြင့်
 ဖွဖွထိုးတော့ နိုင်ကြီးရယ်သည်။ နိုင်ကြီး ထွက်သွားရာကို လှမ်းကြည့်
 ရင်း တေးကို မျက်ဝန်းထဲ မြင်ယောင်မိသည်။ နေနေ ရောက်မလာ
 လို့ တေး မျှော်နေမလား။

တေးနဲ့ နေနေက ဘာမှပတ်သက်ခဲ့တာမဟုတ်။ ပြီးတော့
 အဲဒါက စိတ်မာတဲ့ မိန်းကလေး။ နေနေ ရောက်မလာလို့လည်း
 နေနေစိုက်နေမှာမဟုတ်။ တေးထံမသွားတာဟာ တေးအတွက်
 အောင်းဖို့ပါ။ တကယ်တော့ သူနဲ့တေးဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ။

○ ○ ○

အခန်း (၁၈)

“ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ
ဆိုကျော်စွာ”

ကြည်လင်သော ဖန်ခွက်ထဲမှ ဖယင်းရောင်အရည်လဲ့လဲ့
ဆို တခဏမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ တိတ်ဆိတ်သော အနေအထား
ဆို နေနေ စတင်ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

နေနေ မေးတော့ ကျော်စွာက နေနေကို ဖျတ်ခနဲကြည့်
သည်။ ကျော်စွာ မျက်နှာမကောင်း။ ဘာကြောင့်ဆိုတာ နေနေ
စဉ်းစားချင်။ ကျော်စွာက ဖန်ခွက်ကို ရှေ့သို့တိုးပေးရင်း...

“သောက်လိုက်ပါဦး နေနေ၊ ဆွေးနွေးစရာကိစ္စကို
ဆေးအေးဆေးဆေး ပြောတာပေါ့”

နေနေ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘီယာပဲသောက်မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းသဘောကျလုပ်ပါ”

နေနေ ဘီယာတစ်ဘူးဖောက်လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာတော့

ကျော်စွာ ဘာကြောင့် သူ့ကို တွေ့ချင်ရတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရ

ဒီနေ့ နေနေကျောင်းကို ကျော်စွာ ရောက်လာ၏။ နေနေနဲ့ ဆွေးနွေး

စရာရှိသည်။ ခဏလိုက်ခဲ့ပါဆိုတာနှင့် နေနေ လိုက်လာခြင်းဖြစ်

သည်။ ကျော်စွာနှင့် နေနေ ဘာမှမပတ်သက်ပေမယ့် ကရုပ်လေး

ပတ်သက်နေ၍ နေနေ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်

နှစ်ယောက်သား လူရှင်းသော ဒီဆိုင်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်စွာက အရက်ဖန်ခွက်ကိုယူကာ တစ်ကျိုက်မျှ မော့သောထိ

လိုက်ပြီး နေနေကို ကြည့်၏။

“ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော့်မွေးနေ့ပွဲကို ကရုပ်နဲ့ ခင်ဗျား
လိုက်လာခဲ့တယ်နော်”

နေနေ ခေါင်းမညိတ်။ ကျော်စွာကိုသာ ခပ်စူးစူးကြည့်နေ
လိုက်၏။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခင်ဗျားနဲ့ကရုပ် ဘယ်လိုအနေအထား

• ဘယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိချင်တယ်”

ကျော်စွာစကားအဆုံး နေနေ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့

မူတည်၏။ ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်တွေ တလှိုက်လှိုက်ဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ကျော်စွာကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသစိတ်ကို မျှသိပ်ကာ နေနေ

တော့ ကျော်စွာက ပြုံးသည်။ ကျော်စွာအပြုံးက နေနေစိတ်ကို

ပျော်စရာ

“မွေးနေ့ပွဲကို အတူတက်လာတယ်ဆိုထဲက ခင်ဗျားတို့

နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်

တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ရင်းနှီးမှု၊ မရင်းနှီးမှုဟာ ခင်ဗျားနဲ့သက်

ဆိုင်နေလား ကိုကျော်စွာ”

နေနေ အမေးကြောင့် ကျော်စွာမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား

နဲ့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုလည်း ရှိုက်သည်။

“ပြောရရင်တော့ အစက ကရုပ်နဲ့ကျွန်တော်ဟာ အရင်းနှီး

မခံစိတ်ဆွေတွေပါ။ အားလုံးကလည်း တစ်နေ့ကြာရင် ကရုပ်နဲ့

ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပေးရအောင် ကရုပ်လေးနဲ့ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး၊ ကိုယ်တိုင်လည်း ကရုပ်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တယ်”

“ကရုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော့်မွေးနေ့ကြရင် အခြားသူတွေ ပြောလို့မရဘူးလေ”

ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတကယ်ပေးလာတဲ့အဖြေဟာ “ခင်ဗျားပြောတာကို ကျွန်တော်လက်ခံပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ကဲ့ ပူလောင်စရာဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ အဲဒါကို ခင်ဗျား ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ခင်ဗျားနဲ့ ကရုပ်လေး တွေ့ကြတာ မကြာ နားလည်မှာပါ”

နေနေ သက်ပြင်းတစ်ချက် ဖွဖွချမိသည်။ ကရုပ်လေးအား ခင်ဗျားဆိုရင် ကရုပ်လေးရဲ့စိတ်တွေဟာ ကျွန်တော့်ဘက် ပြန်ရောက် အဖြေကို မျှော်လင့်ထားသော ကျော်စွာအတွက် ထိုနေ့က ယှဉ်တွဲ ခင်ဗျားလို့ ယူဆတဲ့အတွက် အခုလို ခင်ဗျားနဲ့ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးတာ လိုက်ပါလာသော နေနေကျကြည့်ကာ ဘယ်လောက်ပူလောင်လိမ့်မလိမ့် နေနေ”

မည်နည်း။ ဒါကိုတော့ နေနေ ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။ BURMESE CLASSIC .com “သော်”

“အဲဒီတော့ ကိုကျော်စွာ ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တာလဲ” နေနေက ကရုပ်လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှေ့တိုးဖို့ ကြံရွယ်နေ လူငယ်ချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် နေနေ မေးလိုက်တာနဲ့ နေနေကို တားဆီးသူနှင့် တွေ့နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်စွာ အားတက်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးသည်။ “နေပါဦး၊ ကရုပ်လေးက ခင်ဗျားကို ငြင်းခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ကရုပ်သာ သိပ်ကိုရင်းနှီးတဲ့အထိ”

မရောက်သေးဘူးဆိုရင် နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ ကျွန်တော်တောင်းပန် ချင်ပါတယ်” “မွေးနေ့ပွဲတုန်းက ခင်ဗျားကို ကရုပ် ခေါ်လာတာဟာ ကျွန်တော့်ကို ငြင်းလိုက်တဲ့သဘောပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသာ နောက်

“ခင်ဗျားမှားနေပြီ ကိုကျော်စွာ၊ ကျွန်တော်က နောက်ဆုတ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကရုပ်ဟာ ကျွန်တော့်ဘက်ကို စိတ်ပြန်ရောက်

မြတ်ဗုဒ္ဓ

အသံပြောသံများ

လာမှာ အသေအချာပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ အရှင်းလေးပဲ၊ ကျွန်တော့် ကရုပ်လေးက ခင်မင်မှုအဆင့်ပဲရှိသေးတာမို့ ကိုကျော်စွာအနေနဲ့ ဆက်ကြိုးစားစရာရှိတာ ကြိုးစားပါ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကြိုးစားနေတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ကြိုးစားမှာမဟုတ်သလို နောက်ဆုတ်ဖို့လည်း မလိုပါဘူး”

“ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

နေနေ နေရာမှထကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိအောင် ဒေါသဖြစ်နေသည်။ ကရုပ်လေးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးမပြတ်သားတာနှင့် ကြားထဲက နေနေတို့ယောက်ျားတွေ ရန်စားနေကြတာကိုက အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ နေနေ ကားကို ကရုပ်လေးအိမ်ဦးတည်လိုက်၏။

ကံကောင်းစွာပင် ကရုပ်လေးကို သူမအိမ်မှာ အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ရသည်။ နေနေကိုမြင်တာနှင့် ကရုပ်လေးမျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။

“လာ...နေနေ အတော်ပဲ၊ ကိုယ်လည်း မင်းကိုတွေ့ရတာ အတော်ပဲ”

“ဘာလဲ...နောက်ထပ် အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို ငြင်းဖို့

ကျွန်တော့်နဲ့ တွဲပြချင်သေးလို့လား”

ကျော်စွာနဲ့ မကြည်လင်ခဲ့သော နေနေစိတ်က ကရုပ်လေး၏စကားကြောင့် ခပ်ရိုရိုပြောဖြစ်သွားတော့ ကရုပ်လေးမျက်နှာပေါ် အပြုံးစပျောက်ကွယ်သွား၏။

“မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ နေနေ”

ကရုပ်လေးအမေးကြောင့် နေနေ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်မိ၏။

“တော့ ကရုပ်လေးမျက်နှာကို စူးစူးကြည့်သည်။

“ဒီမှာ ကရုပ်လေး၊ ကျော်စွာကို ရိုးရိုးမငြင်းဘဲ ဘာလို့

ကျွန်တော့်နဲ့တွဲပြပြီး ငြင်းရတာလဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေက ပြီးခဲ့ပြီမဟုတ်လား နေနေ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားဘက်ကပြီးတာ၊ မပြီးတဲ့လူ

မပြီးဘူး၊ အခုပဲ ကျွန်တော် ကိုကျော်စွာဆီက ပြန်လာတာ”

နေနေစကားအဆုံးမှာ ကရုပ်လေးမျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ

မြှုပ်ကာ ငြိမ်သွားကာ နေနေမျက်နှာကို စေ့စေ့စူးစူး ကြည့်သည်။

“နေပါဦး...မင်းနဲ့ကျော်စွာက ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ”

“သူ ကျွန်တော့်ဆီကို လိုက်လာတာဗျာ၊ ဆွေးနွေးစရာအချက်

လို့ လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် လိုက်သွားရတာ၊ ဟိုရောက်မှ သိတော့ ကိုကျော်စွာ ဆွေးနွေးချင်တာက ခင်ဗျားအကြောင်းကိုး”

“ရက်ခနဲ ကရုပ်လေးနှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့သွား၏။ လှပသောမျက်နှာမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်သောအသွင် ပေါ်လာသည်။

“ပြောစမ်း...ကျော်စွာက မင်းကို ကိုယ့်အကြောင်း ဘာတွေပြောလိုက်သလဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား သိမှာပေါ့”

“သူပါးစပ်ထဲ ရောက်ခါနီးအစာကို ကြားထဲက ကျွန်တော် ဖြတ်ခုတ်တယ်ထင်နေတာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပြလိုက်တဲ့ အပြုအမူကလည်း ဒီလိုထင်စရာမဟုတ်လား”

“မဆိုင်တာ၊ သူ့မွေးနေ့ပွဲကို ကိုယ့်ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့ပဲ တွဲလာလာ သူ့ဘာမှလာပြီး မင်းကိုတွေ့စရာအကြောင်းမရှိဘူးရှင်းစရာရှိရင် ကိုယ်နဲ့ပဲ လာရှင်းသင့်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ သူက ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော့်ကို သာမန်အဆင့် ထက်ပိုနေတယ်လို့ ထင်နေတာကိုး”

“ကျော်စွာက အဲဒီလိုပဲပြောသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်”

“ဟင်...ဒီတော့ မင်းဘာပြောလိုက်သလဲ”

ထိုစကားအရောက်မှာတော့ နေနေဆီက အဖြေကို ထရုပ်လေး အရမ်းသိချင်သွားဟန်ဖြင့် ခပ်လောလောလေးမေး၏။ နေနေ ကရုပ်လေး၏ မျက်လုံးတွေထဲကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ တစ်ချက် ပြီးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဘာပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားက ဘာမှမှမဖြစ်တာ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ရတာပေါ့”

“ဟင်”

နေနေအပြောကြောင့် ကရုပ်လေး မျက်နှာပျက်သွား၏။ လှပသောမျက်နှာမှာလည်း ရှုပ်ထွေးခြင်းများ ပေါ်လာ၏။

“တကယ်ဆို မင်းက ခေါင်းညိတ်သင့်တာ”

“ဗျာ”

“ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ရမယ်ဟုတ်လား၊ ဟား... အံ့သြစရာပါလား၊ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် အလကားနေ ကြားထဲက ခင်ဗျား နစ်နာသွားမှာပေါ့”

“ကိုယ့်အတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုယ်စဉ်းစားတာက

ကိစ္စတစ်ခုပြတ်ဖို့ပဲ၊ ကျော်စွာရှေ့ မင်းခေါင်းညိတ်ခဲပေမယ့် ကိုယ့်
မင်း ဘာမှမဖြစ်တာ ကိုယ်တို့သိနေကြတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်စွာအမြင်မှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျား
ချစ်သူတွေလို သိသွားပြီလေ”

“သိပါစေလေပေါ့၊ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့”

ခပ်လွယ်လွယ်ပြောလိုက်သော ကရုပ်လေး အပြောကြောင့်
နေဓနမျက်ဝန်းတွေ စူးခနဲလက်သွား၏။ ပြီးတော့ ကရုပ်လေး
မျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် မျက်ဝန်းများဖြင့် ခပ်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်
နေမိသည်။

အစကတော့ ကရုပ်လေးကလည်း နေဓနကို ပြိုင်ကြည့်
နေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နေဓနအကြည့်တွေ စူးရှလွန်း၍လားမသိ
အတော်လေးကြာမှ မသိမသာ မျက်လွှာချသွား၏။ နေဓန
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကရုပ်လေးရှေ့တည့်တည့် သွားရပ်သည့်

“ကရုပ်လေး”

နေဓန ခပ်တိုးတိုးခေါ်တော့ ကရုပ်လေး မော့ကြည့်လာ
၏။ နေဓန ကရုပ်လေးမျက်ဝန်းတွေကို ငုံ့စိုက်ကြည့်သည်။

“ကရုပ်လေးပြောတဲ့ အတုယောင်ဆောင်ဘဝ

ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး”

“မင်းဆိုလိုတာက”

“ကျွန်တော် ကရုပ်လေးနဲ့ အစစ်အမှန် ချစ်သူဘဝကိုပဲ
ဆိုချင်တယ်”

“ဟင်”

ကရုပ်လေးမျက်ဝန်းတွေ တဖျပ်ဖျပ်လက်ကာ ပါးမို့မို့လေး
တွေ မသိမသာ ပန်းနုရောင်သန်းသွားသည်။ နေဓန ကရုပ်လေး
ထောက်ကလေးတွေကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော့်ကို အခွင့်အရေးယူတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့
ခေါ်သွားပြီလား ကရုပ်လေး”

ကရုပ်လေး နေဓနမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လျက် ခေါင်းခါ
ထမ်းသည်။ နေဓန ရုတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားကာ ကရုပ်လေးလက်
တွေကို တအားဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“ပြောပါဦး...ကျွန်တော့်မေတ္တာကို ကရုပ်လေး လက်ခံ
အယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ကို စဉ်းစားခွင့်မပေးတော့ဘူးလား”

ကရုပ်လေး ပြုံး၍မေး၏။ နေဓန ခေါင်းခါယမ်းလျက်

“ဘာစဉ်းစားစရာလိုသလဲ ကရုပ်လေးရယ်၊ ကရုပ်လေး
လို မိန်းမမျိုးက ကိုယ့်ရင်ထဲ ဘာရှိတယ်ဆိုတာကို မစဉ်းစားဘဲ
တန်းခနဲသိနိုင်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ကရုပ်လေး ဘယ်လောက်ပွင့်လင်း
တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်သိနေတာပဲ”

“အချစ်ဟာ ပွင့်လင်းတာနဲ့ ဆိုင်သလား နေနေ”

“ဆိုင်တယ်၊ ကရုပ်လေးလို မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ့်
မချစ်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စကားကို အားနာစွာ
နားထောင်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြတ်ပြတ်သားသားငြင်းမှာ သေချာ
တယ်”

ကရုပ်လေးက ပခုံးတွန့်သည်။

“မင်းစကားပြောတာ အတော်ပိုင်တာပဲ၊ အခု မင်းပြောတဲ့
စကားတွေကို ကိုယ် မငြင်းတာ ဘယ်လိုယူဆလဲ”

“အဟွန်း...အဖြေက ရှင်းပါတယ်၊ ကရုပ်လေးက
ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေတယ်လို့ ယူဆတယ်”

“ကြည့်စမ်း...မင်းက အပိုင်တွက်တာပါလား နေနေ
ကဲ တကယ်လို့ ကိုယ်က မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင်
ကော”

နေနေ ကရုပ်လေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၏။ ပြီးမှ တစ်စုံ
တစ်ရာကို သေချာသောလေသံဖြင့်...

“ကျွန်တော် လက်မခံဘူးဗျာ၊ ကရုပ်လေး ကျွန်တော့်ကို
ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ဟောဒီမျက်ဝန်းလေးတွေက ဖော်ပြနေတာပဲ”

“ကရုပ်လေးကို မောင်ချစ်တယ်”

“အို”

“မင်း တော်တော်ဆိုးပါလား နေနေရယ်”

မွတ်သိပ်စွာ အုပ်မိုးကျလာသော နေနေ အနမ်းများကို
အုမက သူရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ရင်း ရှက်လန့်တကြားဆို၏။ မမျှော်လင့်
ဘဲ နေနေတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပုံက လှပသလို
ဆန်းလည်းဆန်းကြယ်သည်။

“မောင့်မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပါဦး”

“ဟင့်အင်း”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း”

လှပသော ချစ်သူမျက်နှာလေးထက် ချစ်မြတ်နိုးစွာ
ချစ်အနမ်းတွေ သိပ်သည်းစွာ ခြွေချတော့ ကရုပ်လေးက နေနေ
ရင်ခွင်ကို လက်သီးဆုပ်လေးများနှင့် မနာကျင်အောင် ထုပါသည်။

“ပြောပါဦး ကရုပ်လေးရယ်၊ မောင့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

နေဓန စိတ်လှုပ်ရှားစွာမေးတော့ ကရုပ်လေးက နေဓနမျက်စောင်းလဲ့လဲ့ထိုးကာ...

“ဟွန်း...မင်းပဲသိတယ်ဆို”

နေဓန အားပါးတရ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ နားကကြားချင်သေးတယ်လေ၊ ပြောစမ်းပါ မောင့်ကိုချစ်တယ်လို့”

နေဓန ချော့မော့ပြောတော့ ကရုပ်လေးက ရယ်လေ၏

“မင်း တော်တော်တတ်နိုင်တာပဲ နေဓန၊ ကဲပါလေ မင်းကြားချင်တာ ကိုယ်ပြောပါမယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်တယ် မင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူပဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကရုပ်လေးရယ်”

“ချစ်သူဖြစ်ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်လက်ဆောင်လေး ပေးပါရစေ”

“အို”

နေဓန မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ နေဓနဟာ သူမရဲ့အချစ်ဦး

ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့။ ကြည့်စမ်း အခုတော့ နေဓနသာ ကရုပ်လေးရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူတဲ့။ နေဓနလောက် ပျော်မည့်သူမရှိတော့ဟု ထင်သည်။

“ကရုပ်လေး မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ တကယ်နော်”

“ဟင့်အင်း...ညာပြောတာ”

“ညာတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးကို ဒဏ်ခတ်မယ်”

“လာနဲ့”

“မောင်”

အချစ်က ထူးဆန်းသည်။ ချောတိုင်းလှတိုင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဖြည့်စုံတိုင်း ချစ်တတ်တာမဟုတ်။

“တကယ်လို့ မင်းဟာ လမ်းဘေးက လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေဦးတော့ ကိုယ့်အချစ်ကတော့ မင်းဆီမှာပဲ ဖြစ်ပေါ်နေမှာ”

“မောင့်ရဲ့ကရုပ်လေးရယ်”

ကရုပ်လေးရဲ့ အချစ်စစ်ကို နေဓန ရလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ နေဓနစိတ်တွေ ငြိမ်းချမ်းကျေနပ်သွားသည်။ ကရုပ်လေးကိုယ်လေး ထို မလွတ်တမ်းဖက်ရင်း သူမကို ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မပေးတော့။ အချစ်၏ အမှတ်တံဆိပ်များကို မျက်နှာလေးအနှံ့ ပထမဆုံးအကြိမ်

မြတ်နိုးစွာ နှမ်းပျက်ခပ်နှိပ်ပစ်၏။

ချစ်တယ် ကရုပ်လေးရယ်။

ကရုပ်လေးကို မောင်ချစ်တယ်။

○ ○ ○

အခန်း (၁၁)

“ဒီအခြေအနေကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး ကရုပ်၊ တကယ်
ဆို နေနေဆိုတာ နောက်မှပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်ပဲ”

စားပွဲကို လက်နှင့်ပုတ်ရင်း တင်းမာစွာပြောလိုက်သော
ကျော်စွာကို ကရုပ်လေး စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။
ကျော်စွာကို အရင်ကတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထက်ပိုကာ ခင်မင်
ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သလားဆိုတော့ မချစ်။
ကျော်စွာက လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းလာတော့ ကရုပ်လေး ငြင်းပယ်
ခဲ့သည်။ ဒါကိုပဲ ကရုပ်လေးရဲ့ ငြင်းပယ်ခြင်းဟာ နေနေကြောင့်
တဲ့။ ကျော်စွာ၏ စွပ်စွဲမှုကို ကရုပ်လေး သည်းမခံနိုင်အောင်
ဖြစ်မိရပြီ။

“ဒီမှာကျော်စွာ...အချစ်မှာ နောက်မှတွေ့တဲ့လူရယ်၊ ရှေ့မှာတွေ့တဲ့လူရယ်လို့ သတ်မှတ်ချက်မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ်ဝန်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြင်မြင်ချင်းပဲ နေနေကို ကိုယ်စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲနဲ့ကို သူ့ကို ကိုယ်ချစ်သွားတယ်။ အဲဒါအတွက် ကျော်စွာမကျေနပ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ် ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

ပြတ်သားစွာပြောလိုက်သော ကရုပ်လေးစကားအဆို ကျော်စွာမျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ စိတ်တော့မကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကရုပ်လေး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ လှည့်စား၍မရပါ။ နေနေကို ကရုပ်လေးချစ်လိုက်တာဟာ ဘဝရဲ့ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုပါပဲ။

“ကိုယ့်ကိုသာ နားလည်ပေးပါတော့ ကျော်စွာရယ်”
ထိုစကားကို ကရုပ်လေးစိတ်ထဲက တောင်းယူစွာပြောချမိ၏။

ကျော်စွာက မျက်စိမျက်နှာပျက်ရင်း...

“စဉ်းစားပါဦး ကရုပ်ရယ်၊ ကိုယ်ဟာ ကရုပ်ကို အစစအရာရာ နားလည်ပေးခဲ့တဲ့ အဖော်ပါ။ နေနေဟာ ကိုယ့်ထက်

ဘာများသာနိုင်လို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျော်စွာ၊ နေနေက ကျော်စွာထက် ရုပ်ရည်၊ အဆင့်အတန်း သာချင်မှ သာနိုင်ပေမယ့် အချစ်ဆိုတဲ့ အရာကတော့ နေနေအပေါ် သာသွားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို...ကရုပ်က နေနေကို လက်ထပ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ကရုပ်လေးမျက်နှာ သွေးပျက်သလို ချောက်ချားသွား၏။ ကျော်စွာမျက်နှာကို ခပ်ငေးငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ ကျော်စွာ၊ အဲဒီမေးခွန်းကို ဒီအချိန်မှာ ကိုယ် မဖြေနိုင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကရုပ်”

“ဟင့်အင်း...ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့ဆိုတာတောင် အတော်ဝန်လေးခဲ့တာ၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စဆို တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိဘူး”

ကျော်စွာက ကရုပ်လေး၏မျက်နှာကို အံ့သြသလိုကြည့်၏။ နောက်တော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။

“ကောင်းပြီလေ...ကရုပ်အနေနဲ့ နေနေကို လက်မထပ်
ချောင်း ကိုယ့်ဘက်က မျှော်လင့်နေမယ်ဆိုတာ အသိပေးလိုက်ပါ
စေ၊ အခုချိန်မှာတော့ ကိုယ်ဟာ ကရုပ်ရဲ့ ထာဝရမိတ်ဆွေအဖြစ်
ရပ်တည်နေပါမယ်၊ နေနေကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကရုပ်ရဲ့အချစ်
ရအောင်ယူနိုင်တဲ့အတွက် ကိုယ်က ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းပါ
လို့၊ ကဲ ကိုယ်သွားမယ်”

ကျော်စွာကို ကရုပ်လေး မတားမီ။ ကျော်စွာ၏ ကျောပြင်
ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ အလိုလိုချစ်
သည်။

ကျော်စွာက နေနေနဲ့ သက်မထပ်မချင်း ကရုပ်လေးက
မျှော်လင့်နေမှာတဲ့လား။ ကျော်စွာ ပြန်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ
နေနေ၏ကားလေး ခြံထဲဝင်လာသည်။ ကရုပ်လေးကိုမြင်တော့
လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ နှုတ်ဆက်၏။ ကရုပ်လေး ပြန်လာ
ပြီးပြန် နေနေကားက သူမအနားသို့ ရောက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး ကရုပ်လေးက ခြံထဲဆင်းပြီး မောင့်
မျှော်နေတာလား”

ကားပေါ်မှ လွှားခနဲဆင်းရင်း ပြုံးလျက် နေနေမေးတော့

ကရုပ်လေး ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ရင်း ပြုံးသည်။

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လဲ နေနေ”

“ဟာကွာ...လာပြန်ပြီ ဒီနေနေ၊ ကရုပ်လေးကို မောင်
ငယ်နှစ်ယောက်အဖြစ် ပြောရမလဲ၊ မောင့်ကို မောင်လို့ခေါ်ပါဆိုတာ”

နေနေ စကားအဆုံးမှာ ကရုပ်လေးက သဘောကျဟန်ဖြင့်
ခပ်လွင့်လွင့်ရယ်၏။ စောစောက ကျော်စွာကြောင့် မကြည်မလင်
ဖြစ်ခဲ့ရသော ကရုပ်လေးရဲ့ စိတ်တွေက အခုတော့ အံ့သြစရာ
တောင်းစွာ ရွှင်လန်းနေသည်။ ဒါဟာ အချစ်ကြောင့်ထင်ပါရဲ့။
အခုဆိုရင် နေနေကို မျှက်နှာနီနီဖြင့် ကြည့်သည်။

“မခေါ်ချင်ဘူးကွာ၊ မောင်လို့ခေါ်ရမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ နေနေ
ဆိုခေါ်ရတာ ကိုယ့်အတွက် ပိုလေးနက်သလိုပဲ”

“ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီကွာ၊ ချစ်သူလိုနေရမယ်၊ ချစ်သူ
ဆိုခေါ်ရမယ်၊ ဒါမှ တရားမျှတမှာပေါ့”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဒါဆို မောင်လို့ခေါ်မယ့် ကောင်မ
လေးတစ်ယောက်လောက် မင်း ထပ်ရှာလိုက်ပါလား နေနေ”

သည်တော့ နေနေမျက်နှာကြီး တင်းခနဲဖြစ်ကာ...

“ဘာလဲ...ကရုပ်လေးက မောင့်ကို စွန့်လွှတ်ချင်နေတာ

လား”

ကရုပ်လေးက ပြုံးပြီး နေနေကို ကလေးတစ်ယောက်က စိုက်ကြည့်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင်လို့”

“ဟော်ဗျာ...မောင်ကို ကရုပ်လေး ကြိုက်သလိုပေါ့ ဒါပေမဲ့ တခြားတစ်ယောက်ဆိုတဲ့စကား ထပ်မပြောနဲ့၊ မောင်ဘဝမှ ကရုပ်လေးကလွဲပြီး တခြားဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူး”

မျက်နှာခပ်မှုန်မှုန်ဖြင့် နေနေအပြောကြောင့် ကရုပ်လေး ကြည်နူးစွာပြုံး၏။ နေနေက ကရုပ်လေးအပေါ် သိပ်ချစ်ပါလားနဲ့ သည့် အသိကြောင့် တိတ်တဆိတ် ကျေနပ်စရာမရှိသည့်အထိ နေနေပါးပြင်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းနှမ်းရင်း...

“ကိုယ်သိပါတယ်”

သည်တော့မှ နေနေက သူပါးပြင်ကို လက်ဖြင့် ခပ်စွာ ပွတ်ကာ ပြုံး၏။

“ဒါဆို နောက်တစ်ခါ အဲဒီလိုမပြောနဲ့၊ မောင်လည်း ကရုပ်လေးအပေါ်မှာ သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ ကရုပ်လေးကလည်း မောင့်အပေါ် အမြဲသစ္စာရှိရမယ်”

“စိတ်ချပါကွယ်”

ကရုပ်လေး လှိုက်လှဲစွာ ကတိပေးလိုက်၏။ တကယ်တော့ ကရုပ်လေးဆိုတာ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်တတ်။ ထို့အတူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်အထိ စွဲလန်းမြတ်နိုး စွာ ချစ်မိသွားလိမ့်မယ်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့။ သည်ကြားထဲက နေနေကို ချစ်မိသွားတာကလည်း အံ့သြစရာဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ စောစောက ကိုကျော်စွာကားကို လမ်းပေါ်မှာ မြင်လိုက်သလိုပါပဲ”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ သူ ကိုယ့်ဆီလာသွားတာ”

“ဟင်...ဘာလာလုပ်တာလဲ”

စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် နေနေက ကရုပ်လေးကို ကြည့်သည်။

“စာရင်းရှင်းတာလေ၊ အစကတော့ မင်းနဲ့ကြမှ မျက်နှာ ချင်းဆုံပြီး သုံးယောက်ရှင်းမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေချာပြန်စဉ်းစား ကြည့်တော့ ဒီကိစ္စမှာ နေနေက အလွတ်ကြီးမို့ မခေါ်တာ”

“ကိုယ့်နဲ့မင်းကိစ္စလေ၊ ကျော်စွာကို အမှန်တကယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ပြီ”

“ကိုကျော်စွာ အတော်စိတ်ဆိုးသွားမှာပဲ”

“ဘာလဲ...မင်းက ကျော်စွာစိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်လား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူတားထားတဲ့ကိစ္စကို မောင်ရအောင် နှုတ်တိုးမိတာကိုး”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ နှလုံးသားနဲ့ဆန္ဒကို ဘယ်လိုအရာတားဆီးလို့မရတာ ကိုယ်နားလည်တယ်၊ ကျော်စွာကိုလည်း သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြလိုက်တယ်၊ နောက်ဆုံး သူလေ သွားတယ်၊ မင်းကိုတောင် ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်သွားသေးတာ ကိုယ်က ကိစ္စတစ်ခုကို ပြေလည်သွားမှ ကြိုက်တာ”

ကရုပ်လေးက ခပ်အေးအေး ရှင်းပြနေသလောက် နေ့စိတ်ထဲမှာတော့ လှုပ်ရှားနေ၏။ ကျော်စွာက သူတို့ကိစ္စကို ပြေလည်စွာ လက်ခံသွားတယ်ဆိုတာ တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ နေနေစဉ်ထဲ အနှောင့်အယှက်အဖြစ်ဆိုးက သူမရှိတဲ့အချိန်မှာ ကျော်စွာက ကရုပ်လေး နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ခြင်းကိုပါ။ နေနေ သက်ပြတ်တစ်ချက် ကြိုတ်ချရင်း...

“နောက်ကို ကိုကျော်စွာနဲ့ ကရုပ်လေး နှစ်ယောက်တည်း

တွေ့နေရ၊ မောင် ကရုပ်လေးကို စိတ်မချဘူး”

သူစကားအဆုံးမှာ ကရုပ်လေးရယ်၏။ နေနေစကားကို နှုတ်တာမို့ နေနေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ကရုပ်လေးက ဘာရယ်တာလဲ”

မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် မေးတော့မှ ကရုပ်လေးက အရယ်ရပ်

၏။

“မင်းကိုသဘောကျလို့ နေနေ၊ စိတ်မချရင် ကိုယ်က စိတ်မချရမှာပါ၊ ဒီမှာ နေနေရဲ့ ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း အတိပါတယ်ကွယ်”

“ဒါကို မောင်သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်စိတ်ထဲမှာ ကရုပ်လေးကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အမြဲပူလောင်နေတယ်၊ ကရုပ်လေးကို အားခံရတာကို လုံးဝစိတ်မချဘူး”

“ပိုတယ် နေနေရယ်၊ အရင်လည်း ကိုယ် ဒီလိုအမြဲနေခဲ့တာပါ”

“အရင်ကနဲ့ အခု တူလို့လား၊ ကရုပ်လေးက အခု မောင်အသက်လောက် တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေပြီ၊ ဒီတော့ ကရုပ်လေးကို မောင်စိတ်မချတာ မောင်အပြစ်လား”

“အပြစ်တော့မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

“တော်ပြီ ကရုပ်လေးဆီက မောင် ဘာမှထပ်မကြားဘူး”

နေဓနစကားအဆုံးမှာ ကရုပ်လေးက ချစ်သူမျက်နှာကို ပြုံးပြီးစိုက်ကြည့်၏။

လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဟာ ဘယ်လိုမှ တာရှည်ခံနိုင်မြဲမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကရုပ်လေး ထင်ခဲ့မိသည်။ အခုကြောင့် ကရုပ်လေး ထင်သလိုမဟုတ်ပါလား။

“ဒီတော့ နေဓန ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

ကရုပ်လေးမျက်ဝန်းတွေကို နေဓန စိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အောက် တိုးတိတ်သောလေသံဖြင့်...

“မောင်တို့လက်ထပ်ကြရအောင် ကရုပ်”

“လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား”

ကရုပ်လေး နေဓနမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲကြည့်ပြီး အကြာကြားမေး၏။ နေဓနပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“မောင်တို့လက်ထပ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့မဟုတ်ဘူး”

“မောင် စာမေးပွဲပြီးမှ ကရုပ်နဲ့ လက်ထပ်မယ်”

“တော်တော့ နေဓန၊ မင်းရဲ့စကားတွေကို ဒီမှာရပ်ထားနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နေဓန နားမလည်သလို မေးရင်း ကရုပ်လေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်၏။ သည်တော့မှ ကရုပ်လေး သူမအမှားကို သိလိုက်၏။ ချစ်သူကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ အပြစ်မှမရှိပါဘူး။ ကရုပ်လေးဆိုတဲ့ သူမမှာသာ။ သက်ပြင်းစစ်ချက် ကြိတ်ချရင်း ကရုပ်လေး ခပ်ဖွဖွပြုံးမိသည်။

“ဆော့ရီးပဲ နေဓန၊ မင်းဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ထပ်ချင်တဲ့စကား ကြားရတော့ ကိုယ် စိတ်တွေသိပ်လှုပ်ရှားသွားတယ်”

“မောင့်ဆီက လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ကရုပ်လေးတွေက မမျှော်လင့်တဲ့စကား ဖြစ်နေလို့လား”

“မောင်...ကရုပ်လေးကို ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့နေ့ထဲက လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဆိုတာ ကရုပ်လေးသိရဲ့လား”

စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောနေသော နေဓနကို ကရုပ်လေး

က ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးကြည့်နေ၏။ ကရုပ်လေးကတော့ နေနေရင်း ချစ်ဖို့သက်သက်ပဲ စိတ်ကူးခဲ့တာပါ။ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ ယောင်တောင် တွေးခဲ့တဲ့ကိစ္စမဟုတ်။

မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က လက်ထပ်မယ်လို့ပြောတာ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ကျကျနပ်စရာကောင်းသလဲနော်။ ဒါပေမဲ့ကွယ် ကရုပ်လေးရင်ထဲမှာ အဲဒီခဏအတွက် ဘာလို့ မမျှော်လင့်နိုင်ရတာလဲ။

“ဆောရီး...ကိုယ်က တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ လူကခံစားရတတ်တယ်။ တကယ်ဆို ကိုယ် အဲဒီလောက်မညံ့သင့်ဘူးနော်”

နေနေလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာပြောတော့ စောစောတစ်ခဏခပ်မုန့်မုန့်ဖြစ်နေသောမျက်နှာ ပြန်ကြည်လင်လာကာ ကရုပ်လေးပခုံးကို ဖွဖွဖက်ရင်း...

“ကရုပ်လေးက မောင့်အချစ်ကို လျော့တွက်တာကို မှတ်ထား၊ ကရုပ်လေး မောင့်ဘဝမှာ ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်တဲ့အခါဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ရမယ်”

“ကောင်းပါပြီတဲ့ရှင်၊ မှတ်ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ ကဲ လာအခုတော့ ဗိုက်ဆာပြီ၊ တစ်ခုခုစားရအောင်”

ကရုပ်လေး ပြုံးရွှင်ပေါ့ပါးစွာပြောရင်း နေနေကိုင်ကိုင်ကမ်းလိုက်၏။ နေနေက ကရုပ်လေးပခုံးလေးကို ဖက်ကာ ချစ်ယောက်သား အိမ်လေးဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

○ ○ ○

အခန်း (၁၂)

“မင်းက လက်ထပ်မယ်ပြောတာပဲကွာ သူက ဒီလောက်

နဲ့ခရစ်ရလို့လား”

ပရုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းထဲမှာ လှပသော

ကရုဏာမျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၏။

“ကရုဏာလေးက တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့မတူဘူး

ဦး၊ သူပုံစံက အသိရခက်တယ်၊ နားလည်ဖို့မလွယ်တဲ့ ထူးခြား

တဲ့သူမျိုး”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူက လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်

အကလေးတိုင်း ပျော်ကြမှာချည်းပဲကွ”

“ကရုဏာလည်း ပျော်မှာပါ”

“ငါ့အထင်တော့ ကရုပ်လေးက မင်းကို တကယ်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား နေဓန”

နိုင်ကြီးစကားကြောင့် နေဓနမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ တကယ်ပဲ ကရုပ်လေးက သူ့ကိုမချစ်ဘူးလား။ သို့သော် အံ့ဩစွာပင် ကရုပ်လေးအချစ်ကို နေဓန ယုံကြည်နေပြန်သည်။

“သူ့အချစ်ကို ငါယုံတယ် နိုင်ကြီး၊ ကရုပ်လေးဘဝမှာ ငါဟာ သူ့ရဲ့ပထမဆုံးချစ်သူကွ၊ ငါ့ကိုချစ်တာ သေချာတယ်”

ကရုပ်လေးအချစ်ကို သူ အပြည့်အဝ ယုံသည်။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်က ထုတ်ပြောလိုရတာမဟုတ်။ နေဓန နှလုံးသားထဲက ကရုပ်လေးရဲ့အချစ်ကို သူ့အလိုလို ခံစားတုံ့ပြန်လာသည့် စိတ်ခံစားချက်ဖြစ်သည်။

ဒါကို ဘယ်သူမှ လိုက်မမှီနိုင်။ ချစ်သူချင်းသာ ခံစားနားလည်တာမျိုးဖြစ်သည်။ အတွေးနှင့် ကရုပ်လေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ သူပြုံးလိုက်၏။ သတိရလို့ဆိုကာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်လည်း ဖုန်းဆက်တတ်သည်။ ကရုပ်လေးက ဘယ်လိုကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို တိုင်ပင်နေကြ။

နေဓနရောက်လာလျှင် ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်

တတ်ပြီး နေဓနရင်ခွင်ထဲ အပြေးလေးခိုဝင်တတ်သလို နေဓန ခြံလျှင်လည်း ကရုပ်လေးက အနမ်းလက်ဆောင်ပေးဖို့ မမေ့လျော့တတ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကရုပ်လေး ညည်းညူဟန်လေးဖြင့် “ဟိုယ်တော့ နေဓနကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ချစ်သွားမှန်း သိဘူး”ဟု ပြောတတ်သေး၏။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ မိဘနှစ်ပါးဆိုတာကလည်း မရှိတော့ဘူး၊ မိခင်မျိုးတွေကလည်း ဧည့်သည်သာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာကို မကြိုက်ဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း သူတို့ကို သိပ်အရေးစိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ပျော်သလိုနေတယ်၊ အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ဆိုယ်သေသွားရင်တောင် ခပ်ပျော်ပျော်ပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းရှိလာပြီ၊ နေဓန မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလိုပဲ၊ မင်းနဲ့ချစ်ရတဲ့အချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ဘဝဟာ ပိုပြီးပြည့်စုံသလို ခံစားရတယ်၊ မင်းနဲ့ချစ်ပြီးမှ သေရမှာ ကိုယ် ကြောက်လာတယ်ကွယ်”

ကရုပ်လေးက နေဓန နားမလည်သောစကားတချို့ကို နေဓနမျက်နှာအား ငေးစိုက်ကြည့်လျက် တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဆိုတတ်သေး၏။ ထိုအခါ ကရုပ်လေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို လက်ဖြင့်

ဖွဲ့ပိတ်လျက်...

“မပြောကောင်းတာတွေ ဘာလို့ပြောရတာလဲ ကရုပ်လေးရယ်၊ မောင်တို့နှစ်ယောက် ဘာကြောင့် ခွဲရမှာလဲ”

သူပိတ်ပြောပစ်လိုက်၏။ သည်တော့လည်း နေနေ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကရုပ်လေး ခိုဝင်လျက် ငြိမ်သက်နေတတ်၏။

သည်လိုစကားမျိုးတွေ ဆိုတတ်တဲ့ သူမအချစ်ကို မယုံသင့်ဘူးလား။ အပေါ်ယံအမြင်မှာတော့ ကရုပ်လေးရဲ့ အချစ်က နေနေအပေါ် မလေးနက်သလိုလိုနဲ့ ကရုပ်လေး သူ့ကိုတကယ်ချစ်တာ နေနေသိသည်။ နှစ်ဦးသား သစ္စာခိုင်မြဲဖို့က အရေးကြီးသည်ဟု နေနေ ခံယူထား၏။

“အင်းပေါ့လေ မင်းချစ်သူအကြောင်း မင်းသိမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းကို တေးက မေးနေတယ်”

“အေးကွာ...စိတ်ကတော့ သတိရပါတယ်”

“သတိရရင်လည်း တေးဆီ သွားလိုက်ဦးလေကွာ”

“အားတဲ့အချိန်ပေါ့ကွာ”

“မင်းအားတဲ့အချိန်က ကရုပ်လေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအချိန်ဆို တေးလည်း လက်ထပ်ပြီးလောက်ရောပေါ့”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ တေးအတွက် အဖော်ရသွားတာပေါ့”

“ဪ...အခုတော့ မင်း တေးကို ရက်ရောပြီပေါ့လေ”

“ငါ ဘယ်တုန်းက မရက်ရောလို့လဲ၊ တေးက ငါ့သူငယ်ချင်းပဲ”

“အေးပေါ့၊ အခုတော့ သူငယ်ချင်းပေါ့၊ အရင်ကတော့”

“ဟိတ်ကောင်...မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ဇာ”

ရှေ့ဆက်လာမည့် နိုင်ကြီးစကားကို နေနေ လှမ်းပိတ်လိုက်ချိန်မှာ သူတို့ရှိရာသို့ မာစီးဒီးကားလေးတစ်စီး ဝင်လာသည်။

“ဟာ...ဟိုမှာ ကရုပ်လေး လိုက်လာတယ်ကွ”

“ဟင်...ဘယ်မှာလဲ”

နေနေအပြောကြောင့် နိုင်ကြီး ခုန်ထကာ လှမ်းအကြည့်တေးက သူတို့ရှေ့မှာ ရပ်သွားပြီး ကားပေါ်က ကရုပ်လေး ဆင်းလာတာ မြင်လိုက်ရ၏။ နေနေ သူမထံ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားသည်။

“မောင့်ဆီလာတာလား ကရုပ်”

“ဟင့်အင်း...ကိုယ် နေနေဆီလာတာ”

“ကရုပ်လေးနော် လူတွေကြားမှာ မောင့်ကိုအသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့”

နေနေမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည့် ကရုပ်လေးကို နေနေ ဒသည်းယားစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ကရုပ်လေးထဲ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် ဒီနေ့ လှနေ၏။ လှပသော ကရုပ်လေးထံ အကြည့်စူးတွေ ရောက်လာ၏။

ထိုအကြည့်ကို နေနေ ဝန်တိုသွားစဉ် အနားသို့ နိုင်ကြီး ရောက်လာ၏။

“ကရုပ်...ဒါ မောင့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နိုင်ကြီး”

ကရုပ်လေးက ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြလျက်...

“တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

“နိုင်ကြီး ဒါ ငါ့ရဲ့ကရုပ်လေး”

“မင်းမပြောလည်း သိပါတယ်၊ အဟဲ့...ခွင့်လွှတ်နော် ကရုပ်လေး၊ ဒီကောင်က ကရုပ်လေး သိပ်လှတယ်ဆိုပြီး အရမ်းကြွားတာ၊ အခုတော့ သူပြောတာထက် ပိုလှနေမှန်းသိတယ်”

“သင့်နဲ့ယူ...နိုင်ကြီးကို ကိုယ်ကောင်းကောင်းလိုက်ကျွေး

ဦးမှပဲ နေနေ”

“ဟာ...မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ”

နိုင်ကြီးက ငြင်းတော့ ကရုပ်လေးက ရယ်၏။ နေနေကတော့ ကရုပ်လေးမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်လျက်...

“မောင့်ဆီလိုက်လာတာ ကိစ္စရှိလို့လား ကရုပ်လေး”

“မင်းကို ကိုယ် နေ့လည်စာကျွေးမလို့ လာခေါ်တာ၊ နိုင်ကြီးလည်း လိုက်ခဲ့ပါ”

“အာ...နေပါစေ၊ ကျွန်တော် ချိန်းထားတာလေးရှိလို့ပါ၊ ကရုပ်လေးတို့ပဲ သွားကြပါဗျာ”

နိုင်ကြီးက အလိုက်တသိ ငြင်းတော့ ကရုပ်လေးက သဘောပေါက်စွာပြုံးသည်။

“ဒါဆို ငါတို့သွားတော့မယ် နိုင်ကြီး”

“အိုကေ”

“ဪ...နေနေ မင်း ဟိုကောင်မလေး ချိန်းထားတာကို မေ့နေဦး”

“အာ...ဒီကောင် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကရုပ်လေး အထင်လွဲအောင် ပြောသွားသည့် နိုင်ကြီးကို

လက်သီးပြတော့ နိုင်ကြီးက ရယ်သည်။ နေဓန ကားပေါ်ရောက်
တာနှင့် ကရုပ်လေးကားက နေရာက ဝေါခနဲပြေးထွက်သွားတာ
ကြည့်ပြီး နေဓန မေးလိုက်၏။

“မောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေလား ကရုပ်”

“ကိုယ်က ဘာလို့ မင်းကိုစိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“နိုင်ကြီး ခုနက ပြောလိုက်တာလေ”

“နိုင်ကြီး စမှန်း ကိုယ်သိပါတယ်၊ တကယ်လို့ အဟုတ်
ဖြစ်နေရင်လည်း ကိုယ် စိတ်မဆိုးဘူး”

“ဘာလဲ...ကရုပ်လေးက မောင့်ကို တကယ်မချစ်ဘူး
ပေါ့ ဟုတ်လား”

နေဓနအပေါ် ဝန်တိုခြင်းကင်းမဲ့နေသော ကရုပ်လေးစကား
ကို နေဓန သဘောမကျ။

“ဘာဆိုလဲ၊ ချစ်တာနဲ့ သဝန်ဘိတာ တခြားစီပဲ၊ ကိုယ်
မင်းကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့လွတ်လပ်မှုကိုတော့ မပိတ်ပင်ဘူး”

“မင်းမှာ ကိုယ့်အပြင် တခြားကောင်မလေးမိတ်ဆွေရှိတာ
ကိုယ်ဘာလို့ သဝန်တိုရမှာလဲ”

“မရဘူးဗျာ၊ မောင်ကတော့ ကရုပ်လေးကို မောင့်အပြစ်

တခြားတစ်ယောက်နဲ့တွဲကြည့်၊ တစ်ခါတည်းအပြတ်ပဲ”

“မင်းက ကိုယ့်ကိုမုန်းနိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မုန်းမှာထက် နာကြည်းစိတ်နဲ့ သတ်ပစ်နိုင်တယ်”

“ဟင်...ကြောက်စရာပါလား”

ကရုပ်လေး ကြောက်လန့်ဟန်ဖြင့် ပခုံးလေးတွန့်လျက်

ပြောတာကြောင့် နေဓန မျက်နှာတည်သွား၏။

“မနောက်နဲ့နော်၊ မောင် တကယ်ပြောနေတာ”

နေဓန တကယ်ပြောမှန်းသိတော့ ကရုပ်လေး ငြိမ်သက်
သွားကာ သက်ပြင်းဖွဖွချသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကိုသိပ်ချစ်တာပဲလား နေဓန”

“ချစ်တာထက် ပိုတယ်၊ မောင်က ကရုပ်လေးကို မြတ်နိုး
တာ၊ တန်ဖိုးထားတာ”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းဆီက ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့
စကားကို အမြဲကြားချင်တယ်”

“မောင့်အချစ်ကို ကရုပ်က မယုံတာလား”

“ယုံချင်ပါတယ်”

“အဲဒါက ဘာစကားလဲ”

“ကိုယ်လည်းမသိဘူး”

“ရှေးနားမှာ ကားရပ်လိုက်”

“ကဦး”

“မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ”

စကားမဆုံးသေး နေနေက သူမကိုယ်လေးကို ကျုံးရေ
က သူရင်ခွင်ထဲ ဆွဲယူပြီး စကားများသော နှုတ်ခမ်းလေး
ဒဏ်ခတ်လိုက်၏။

“နေနေ...မင်း”

“အိုး”

နေနေရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် ထုဆွတ်
မြတ်နိုးစွာ သူရယ်သည်။

“မင်းသိပ်ဆိုးတယ်သိလား”

“မောင့်အချစ်ကိုမယုံရင် ဒီထက်ပိုဆိုးမယ်”

နေနေက ကရုပ်လေးလက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ
ပါးပြင်လေးကို ငုံ့နှမ်းတော့ သူမက ဖျတ်ခနဲ ရှောင်ပစ်သည့်အတွက်
ကားထဲမှာ ရယ်သံလေးတွေ ဆူညံသွား၏။

○ ○ ○

အခန်း (၁၃)

“မနေ့က မင်းတို့ထွက်သွားတာနဲ့ တေး ရောက်လာတယ်

နေနေ”

“သူဘာလာလုပ်တာလဲ”

တေး လာတယ်ဆိုတာကြောင့် နေနေ အံ့သြသွားရ၏။

နေနေထံသို့ လိုက်လာတာဆိုလျှင်တော့ ပို၍အံ့သြရမည်။ တေးဆို

တာ ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားလွန်းသူ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်

ဆဲ လာဖို့ဆိုတာ အတော်စဉ်းစားရမည့်ကိစ္စ။ ယခုလို တေးလာတာ

အာကိစ္စလဲဆိုတာ နေနေ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“လမ်းကြိုလို့ပြောတာပဲ၊ ငါတော့ မယုံပါဘူး၊ မင်းဆီ

ဆို လာတာပဲနေမှာ”

“ငါ့ဆီကိုလာတာ”

နေနေ မယုံသလို မေး၏။ နိုင်ကြီးက နေနေကို စိတ်မကူးသလို ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ...မင်းက ငါပြောတာ မယုံလို့လား၊ တေးကြရတာ မျက်နှာကလည်း တစ်မျိုးပဲ၊ ငါ့အထင်တော့ တေး မင်းသံယောဇဉ်အတော်တွယ်နေပြီထင်တယ်”

“ဟာကွာ...မဟုတ်တာ”

နေနေ ငြင်းလိုက်ပေမယ့် တေးမျက်နှာကိုတော့ ဖျတ်မြင်ယောင်လိုက်မိ၏။ နေနေ နေမကောင်းတုန်းကတောင် ကျောင်းထိလိုက်လာပြီး မမေးခဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တေးဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်မှာကို စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ ဒီလိုမိန်းကလေး နေနေဆီကို လမ်းကြိုလို့ဝင်လည်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ သိပ်တော့ မဖြစ်နိုင်။

နေနေဘက်ကလည်း တေးဆီကို မရောက်တာကြောင့်တော့ ပစ်ထားသလို ဖြစ်သွား၏။ ကရုပ်လေးနှင့် ချစ်သူတွေ သွားထဲက တေးကို သူ လုံးလုံးမေ့သွားတာ ဝန်ခံသည်။

“မင်း...အခု ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ တေးနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းပဲ”

“သူငယ်ချင်းဆိုလည်း သွားတွေဦးလေကွာ၊ မင်းအပြင် ချွတ်သွားတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့လဲတဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း မယုတ်လွန်ပြေလိုက်တယ်၊ သူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့လို့”

နေနေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တေးကို မင်းသွားတွေ့လိုက် နေနေ၊ ငါ ဒီလောက်ပဲ ခြာချင်တယ်”

ဒါကိုတော့ နေနေ လက်ခံပါသည်။ တေးကို သူခင်သည်။ ဒီလိုပဲ တေးကလည်း နေနေကို ခင်သည်။ နေနေအတွေးက ဒီလောက်ပဲဖြစ်သည်။

“တေးက မှာသွားတယ်၊ မင်းအားတဲ့တစ်နေ့ သူ့ဆီလာပါဦးတဲ့”

“အင်းလေ...ငါသွားလိုက်ပါ့မယ်၊ သူ ဘာကိစ္စရှိမှန်းမှ မသိတာ”

နေနေ စဉ်းစားသလိုပြောသည်။ နိုင်ကြီးက ပြုံးမဲ့မဲ့ဖြင့်

“ငါ့အထင်ကတော့ မင်းကို မတွေ့ရတာကြာလို့ပဲဖြစ်မယ်၊ နေနေ၊ တေးမှာ တခြားထွေထွေထူးထူးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“နိုင်ကြီး အစကတော့ မင်းပဲ ငါ့ကို တေးနဲ့ဝေးဝေးနဲ့
ဖို့ ပြောခဲ့တာမဟုတ်လား”

“အဲဒါ မင်းက တေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အမြင်ကပ်ထား
နဲ့ တမင်ပြောတာ၊ အခုလို မင်းက ပြတ်သားတော့ တေးအတွက်
စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“တေးနားမှာ သူ့အချစ်ကို လိုချင်တဲ့သူတွေ အများကြီး
နိုင်ကြီးရာ”

“မတူလို့ပေါ့ကွ”

“ဘာကိုမတူတာလဲ”

“တေးတွေမှ မင်းကိုယ်တိုင်မေးကြည့် နေဓန”

“ဘာလဲကွ မင်းစကားက”

“တေးနဲ့မင်းရဲ့ ကရုပ်လေးကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်”

“မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ငါနဲ့ကရုပ်လေး လက်ထပ်ဖို့သေ
မှ တေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဘာလဲ...ဒါဆို မင်းတို့လက်ထပ်ဖို့က မသေချာဘူး
ဘူးလား”

နိုင်ကြီးထံမှ စူးစမ်းအကြည့်တွေက နေဓနထံ ရောက်

၏။

“ငါ့ဘက်ကတော့ သေချာတယ်ကွာ၊ ကရုပ်လေး
သဘောထားက တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ငါတို့လက်ထပ်ဖို့စကားကို သိပ်သဘောမကျသလိုပဲ၊
အဲဒါ ငါ့အထင်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ၊ ချစ်သူတွေရဲ့ နောက်ဆုံး
မန်းတိုင်ဟာ လက်ထပ်ခြင်းပဲ”

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာလည်း
ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူနဲ့မင်း ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတာ သိပ်မကြာသေးတာ
ထည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့ နေဓန”

နိုင်ကြီးစကားကို နေဓန ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေလိုက်၏။
စိတ်ထဲမှာတော့ ဟိုတစ်နေ့က ကရုပ်လေးရဲ့ အပြုအမူက နေဓန
ရင်ကို နှင့်ဓန ခံစားလိုက်ရတာကို သူပဲသိသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမှာလဲ နေဓန”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကရုပ်လေးကို အခုပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

“သူကရော”

“တစ်ခါတလေ ကရုပ်လေးရဲ့ သဘောထားကို ငါတို့

တိုင် နားမလည်ဘူး နိုင်ကြီး”

“သူက မင်းကို အပျော်သဘောမျိုး ဖြစ်နေလို့လား”

နေဓန ခေါင်းခါပြီးပြုံးသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ကို အလေးအနက်ဖြစ်နေလို့”

“မင်းအိမ်ကိုဖွင့်ပြောလိုက် နေဓန”

နိုင်ကြီးမျက်နှာကို နေဓန လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကရုပ်လေးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို အမြန်ဆုံးအကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

○ ○ ○

၃

အခန်း (၁၄)

“ဘာပြောတယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဟုတ်လား နေဓန”

အလန့်တကြား မေးလိုက်သော ကရုပ်လေးပုံစံကြောင့် နေဓန မျက်မှောင်ဆတ်ခနဲ ကြုတ်သွားသည်။ ဘယ်နှယ်တိုယ့်ချစ်သူက လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စပြောတာ ဘာကိစ္စ ကရုပ်လေးက ဒီလောက်အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရတာလဲ။ တကယ်ဆို ချစ်သူတိုင်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားရမယ့်ကိစ္စ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ဘာတစ်ခုမှ မပါတာကိုပဲ မျက်နှာလှလှလေး ဖြူဖွေးသွားလိုက်တာ။ အခုပဲ နေရာမှာသတိလစ်သွားတော့မလို့လို့။

“နေပါဦး...ကရုပ်လေးက မောင် လက်ထပ်ဖို့အကြောင်း ပြောတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရတာလဲ”

တကယ်ဆို ဒါဟာ မောင်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းသာ
မယ့်စကား မဟုတ်လား”

ဖြူဖြောဖြော မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း နေနေ
မေးလိုက်တော့ ကရုပ်လေး သူမနှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းနေထ
နေနေကိုကြည့်သည်။

ထိုအကြည့်၊ ထိုမျက်ဝန်းတွေက အခါတိုင်းလို အချစ်ကို
ဖြင့် ရှုန်းလဲ့နေသလို စိမ်းကားမှုတွေ ပါဝင်နေသည်ဟု နေနေထ
တော့ သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

အချိန်အတော်ကြာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားပြီး
ကရုပ်လေးက အေးစက်စက်လေသံဖြင့်...

“လက်ထပ်ဖို့ဆိုတဲ့စကားဟာ မင်းအတွက်တော့ ကြည့်
စရာကောင်းပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ အင်မတန်ခါးသီးစရာ
ကောင်းတယ် နေနေ”

“ဗျာ”

သည်တစ်ခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရတာက နေနေ
ဒါဟာ နေနေ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားတဲ့စကားပဲ။ ကရုပ်လေး
များ နေနေကို နောက်နေတာလားဟု ကြည့်မိသည်။ မဟုတ်

အပသော ကရုပ်လေးရဲ့မျက်နှာက ထူးခြားစွာ တည်ငြိမ်နေတာကို
နေနေ မယ့်နိုင်စွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ကရုပ်လေးရဲ့ အဖြေကို
နေနေ သေချာချင်နေသည်။

“ခနက စကားကို ပြန်ပြောစမ်းပါ ကရုပ်လေး၊ မောင်များ
နားကြားလွှဲသလားလို့”

ကရုပ်လေး ခေါင်းခါလိုက်တော့ နေနေရင်ထဲ နင့်ခနဲ
ကြေကွဲနာကျင်သွား၏။

“မင်း နားကြားမလွဲပါဘူး နေနေ”

“ကရုပ်”

“ကိုယ် မင်းကို အမှန်တွေပြောနေတာ”

“ဗျာ”

“လက်ထပ်ခြင်းဆိုတဲ့ အရာကို ကိုယ် မုန်းတယ် နေနေ၊
သိပ်ကိုမုန်းတာ”

နာကြည်းသွေးပျက်စွာ ပြောလိုက်သော ကရုပ်လေး
မျက်နှာကို နေနေ ကြည့်ရင်း ဘာကိုမှ လိုက်မမီဘဲ နှလုံးသားတွေ
အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲကြေသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ကရုပ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အခု ကရုပ် ကိုယ်ကိုယ်

ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုတာကိုရော သိရဲ့လား။”

“သိပ်သိတာပေါ့၊ နေနေ၊ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာ
ကိုယ့်အတွက် ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘာပြောတယ်၊ မောင့်ကို ကရုပ်က လက်မထပ်ဘူး
ဟုတ်လား။”

ကရုပ်လေးထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာ။ နေနေရင်ထဲ
နာသွား၏။

“မောင်နဲ့ကရုပ်က ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘူးလား၊ ချစ်သူ
နှစ်ယောက်အတွက် နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ဟာ လက်ထပ်ခြင်းပဲ
ကရုပ်က ဘာလို့ မောင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ရတာလဲ”

“ပြောစမ်း ကရုပ်”

ကရုပ်လေးက ခပ်မဲ့မဲပြီးပြီး နေနေကို စူးစိုက်ကြည့်

“ဒီမှာ နေနေ၊ မင်းသိထားဖို့က ချစ်သူတိုင်းဟာ
လက်ထပ်ဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာပဲ”

နေနေ အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်သည်။ အေးစက်နာကြည့်
ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းတွေ ပြည့်နေသော သူမမျက်ဝန်းတွေ
နေနေ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“တခြားလူတွေအတွက် မဖြစ်ရင်နေပါစေ မောင်နဲ့ကရုပ်
တော့ လက်ကိုလက်ထပ်ရမယ်၊ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဗျာ”

နေနေ ပြတ်သားစွာပြောတော့ ကရုပ်လေးက နေနေကို
ချော့နေ ကျောခိုင်းပစ်သည်။ ထို့နောက် အလွန်တိုးတိတ်သောအသံ
ဖြင့်...

“ဆောရီးပဲ နေနေ၊ ကိုယ် မင်းကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“ဘာပြောတယ် ကရုပ်လေးက မောင့်ကို လက်မထပ်
နိုင်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်မှာလဲ”

“ပြောစမ်းပါ”

ပြတ်သားစွာ ငြင်းလိုက်သော ကရုပ်လေး၏ စကားအဆုံး
မှာတော့ နေနေစိတ်တို့ ပေါက်ကွဲသွားကာ ကရုပ်လေးပခုံးနှစ်ဖက်
ထို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်း၍ မေးလိုက်၏။

ကရုပ်လေးက နေနေလက်များကြားက မရုန်း။ အရုပ်
လေးတစ်ရုပ်လို ပျော့ခွေစွာရှိရင်း နေနေကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေ
သည်။

“မင်းကိုတောင်မှ လက်မထပ်နိုင်တာ၊ ကိုယ် ဘယ်သူ့ကို
လက်ထပ်ရဦးမှာလဲ နေနေ”

“ကျစ်”

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ ကရုပ်လေး”

ကရုပ်လေးက နေနေ အမေးကိုမဖြေ။ မတုန်မလှုပ် အရာနှင့် ငြိမ်သက်နေသော သူမမျက်နှာလေးကို မမှိတ်မသုတ် မျက်ဝန်းများဖြင့် နေနေ စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။ သိပ်လှတဲ့မျက်နှာလေး

ပြီးတော့ သိပ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည်။ ညှို့ငင်နိုင်စွမ်းတွေနဲ့ ဆန်းကြယ်စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်းနေပြန်သေး၏။

နေနေ ကရုပ်လေးကို နူးညံ့စွာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း နဖူးဝင်းလေးကို တစ်ချက်ငုံ့နှမ်းလိုက်သည်။

“ကရုပ်လေး...မောင့်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

လှပသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက နေနေထံ ပျတ်ခေါ်ရောက်လာ၏။ နေနေ နမ်းရှိုက်စဉ် သူမမျက်ဝန်းလေးတွေ ညင်သာစွာ မှေးမှိတ်သွားတာ ဘယ်လောက်တောင် စွဲဆောင်စရာကောင်းသလဲ အပြုအမူလဲ။ နေနေ မေးတော့ ကရုပ်လေးက ခေါင်းညိတ်သည့်အပြင်

“ချစ်တယ်”

“မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ် နေနေ”

“မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ မင်းသိလား”

နေနေ”

“ဒါနဲ့များ ကရုပ်ရယ်၊ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ငြင်းနေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကရုပ်ကလည်း မောင့်ကို ချစ်တယ်၊ မောင်ကလည်း ကရုပ်ကိုချစ်တယ်၊ ဒီလိုချစ်တဲ့သူနှစ်ဦးဟာ ဘာကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲအချစ်ရယ်”

နေနေ နူးညံ့စွာပြောရင်း ကရုပ်လေး မျက်နှာလေးအနံ့ကို ဖြုတ်နိုးစွာ နမ်းလိုက်သည်။ ကရုပ်လေးက မျက်လွှာချကာ နေနေထက်ထဲမှ ရုန်းထွက်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားရပ်သည်။

“မောင့်ကို စကားမပြောတော့ဘူးလား”

ကရုပ်လေး ပခုံးလေးကို နေနေက သူ့ဘက် ဆွဲလှည့်ဆိုက်၏။

“ခက်တယ် နေနေရယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စဟာ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ”

“ဟင်”

“ကရုပ်လေး မောင့်ကို လက်မထပ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းပြ

ချက်ကို မေးနေတာ”

“ဟင့်အင်း...ကိုယ့်မှာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘူး”

နေနေနှုတ်ခမ်းကွေ့ တင်းတင်းစေ့သွားပြီး ကရုပ်လေး
မျက်နှာကို ရင်နာစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါဆို မင်း ဘာလို့ မောင့်ကိုချစ်ခဲ့လဲ၊ ဘာဖြစ်
အရူးလုပ်ခဲ့တာလဲ”

နာကျင်သောရင်ဖြင့် နေနေ ပေါက်ကွဲစွာ မေးမိ
ကရုပ်လေးကို သူ နားမလည်နိုင်တော့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ချစ်ရုံသာ ချစ်တတ်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတာ
ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ကရုပ်လေး”

“ကိုယ် မင်းကို အရူးမလုပ်ဘူး နေနေ၊ ကိုယ် မင်း
ချစ်တယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တာ၊ မင်းကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့
မဟုတ်ဘူး”

“စကားတွေ သိပ်ကိုတတ်နေပါလားဗျာ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ချစ်
တွေ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ လက်ထပ်ဖို့ပဲရှိတာ မဟုတ်လား၊ ဘာ

မင်းက ယောက်ျားတွေကို အခုလိုပဲ အပျော်တွဲပြီး လှည့်စားနေကြ
သေး”

“ဟင်...မင်း ကိုယ့်ကို စော်ကားလှချည်လား”

“ကဲကွာ...စော်ကားဦး”

“ဖြန်း”

အသားချင်း ထိခတ်သံအဆုံးမှာ နေနေမျက်နှာ လည်ခနဲ
ဖြစ်ကာ ပါးတစ်ဖက် ထူပူသွားသည်။ နေနေ ပါးပြင်ကိုပွတ်ရင်း
ကရုပ်လေးကို နာကြည်းစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး နေရာမှ ချာခနဲ
တည်ထွက်လိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ကြောက်စရာ
အောင်းအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

○ ○ ○

ဆန်း (၁၅)

လောကကြီးမှာ ရှိရှိသမျှ မိန်းမတွေကို မေးကြည့်ပါ။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ အတူနေချင်ကြတဲ့သူတွေပါကွယ်။

ကိုယ်လည်း သာမန်မိန်းမတွေထဲက မိန်းမတစ်ယောက်

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့အတူ အမြဲမခွဲဘဲ နေချင်သူပါ နေနေရယ်။

ကရုပ်လေးဘဝမှာ ယောက်ျားသားအတော်များများကို

တွေ့ဘူးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ကရုပ်လေးနှလုံးသားကို

ချွတ်ရှားလာအောင် မညှို့ငင် မစွဲဆောင်နိုင်ကြ။ ကရုပ်လေးက

အဝေါ်ယံအမြင်မှာ မာကျောဟန်ရှိပေမယ့် တကယ်တမ်း ကရုပ်လေး

နှုတ်ထဲက နှလုံးသားဟာ အင်မတန် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူ

တစ်ယောက်မျှသာ။

နေနေက ကရုပ်လေးအတွက် ထူးခြားသော ယောကျ်ားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ နေနေနှင့် ပထမဆုံး ဆုံတွေ့လိုက်သည့်ကတည်းက ဒါကို သူမသိခဲ့သည်။ တွေ့တွေ့ချင်းမှာပဲ နေနေမျက်ဝန်းတွေကို ကရုပ်လေး နှစ်သက်ခဲ့သည်။ ကရုပ်လေးစိတ်က စွဲလန်းမိရင် မလွယ်။ အစွဲအလန်းကြီးသူ။ ဒါကြောင့် ထိုမျက်ဝန်းများကို ရအောင်မေ့ခဲ့၏။ ဒီကြားထဲမှ နေနေက ကရုပ်လေး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ကံကြောင့် ထင်ပါရဲ့။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကျစ်လစ်တဲ့ခန္ဓာကိုယ်၊ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ ချောမောခန့်ညားမှုကို ပိုင်ဆိုင်ထားနေနေကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လည်ဆုံခိုက်မှာ ကရုပ်လေး စွဲထဲ ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ပဲ ကရုပ်လေးကပဲစပြီး နေနေကို ဆက်သွယ်ခဲ့၏။ ကရုပ်လေးအတွက် နေနေဟာ ထာဝရချစ်သူ။

နေနေက ကရုပ်လေးအပေါ်မှာ သူများနဲ့မတူအောင် ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ ကြင်နာပေးခဲ့သည်။ ထိုအတွက် ကရုပ်လေး ကျေနပ်ကြည်နူးခဲ့သည်။ မြတ်နိုးစွဲလန်းခဲ့သည်။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ဒီလိုအမြဲနေခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိုက်မည်

ဒါပေမဲ့ ကရုပ်လေးရဲ့ အပျော်တွေကို ချစ်သူထံမှ ထက်ထပ်ခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးအောက်မှာ မွေ့မွေ့ကြေးသွားတာ ကရုပ်လေးကို အိပ်မက်ကမ္ဘာက လန့်နှိုးဖို့ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကရုပ်လေး မကြားချင်ဆုံးစကားကိုမှ နေနေက ပြောခဲ့သည်။ တောင်းဆိုခဲ့သည်။

လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ ကရုပ်လေးဘဝနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်ဆံဆိုင်။ မပတ်သက်တဲ့ စကားဆိုတာ ချစ်သူကမသိပေမယ့် ကရုပ်လေးကတော့ ထိုစကားကို ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ပါ။ အထူးသဖြင့် ထိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက ဘယ်လိုမှ မကြားဝံ့တဲ့ စကား။

အများအမြင်မှာ ကရုပ်လေးဟာ ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် လောကကြီးအလယ်မှာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် အများက အားကျအထင်ကြီးသည်။ တကယ်တော့ ကရုပ်လေးဘဝက အများအမြင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ တခြားစီ။

အမှန်ပြောရရင် ကရုပ်လေးဆိုတာ ဘဝ ဘဝရဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေကို ပေးဆပ်ဖို့ လူ့လောကကြီးထဲကို အလည်ရောက်လာတဲ့

မိန်းမတစ်ယောက်။ ဒါကို ကရုပ်လေးကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိကြသေးရလည်းမလို့။ ဒါဟာ ကရုပ်လေးအတွက် စီရင်ချက်တစ်ခုပဲ။ ကရုပ်လေးကို သနားစရာကောင်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်လာတာကို မခံနိုင်။ ဒါကြောင့် သူမရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖုံးကွယ်ခဲ့သည်။

ကရုပ်လေးဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ကံကြမ္မာက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်ကတည်းက သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့တာပဲ။ ကရုပ်လေး ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝေဒနာ ကင်ဆာ။ ကရုပ်လေးကိုယ်တိုင် သူမမှာ ဒီဝေဒနာဆိုးကြီးရှိမှန်းမသိ။ သိလိုက်ရတော့ အတော်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။

နိုင်ငံခြားကိုသွားပြီး ဆေးစစ်သည်။ အပြောက နီးဆေးမရှိ။ ရောဂါက ကျွမ်းနေပြီ။ ဘာဆိုဘာမှ လုပ်လို့မရတော့ဘဲ ဘဝ။ ဒီအချိန်က ကရုပ်လေးရဲ့ ဘဝနေဝင်ချိန်။

လူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ပိုင်းကို ဘယ်လိုကုန်ဆုံးရမလဲ စဉ်းစားရင်း လူ့ဘဝမှာနေခိုက် လူလောကကြီးထဲမှာ ပျော်ပျော်နေသွားချင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ကရုပ်လေးစိတ်ထဲ လွှတ်ထားသလို နေသည်။ ထိန်းချုပ်မှု လုံးဝမထား။ ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်စိတ်ထင်ချင်သလိုထင်၊ မြင်ချင်သလိုမြင်။ ကရုပ်လေးက ဂရုမစိုက်

မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ သေရတော့မည့်လူက ဘာကိုဂရုစိုက်နေရမည်နည်း။ ကုသိုလ်ရေးနှင့် ဘာသာတရားကိုတော့ မမေ့။ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မကြာခဏဝင်သည်။ ကရုပ်လေးအကြောင်း ဆိုတဲ့လူတွေကတော့ ကရုပ်လေးကို ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်နေကြသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မွေးနေ့ပါတီတွေမှာ ကရုပ်လေး ရောက်နေတတ်သလို တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မကြာခဏ ရောက်နေတတ်သူ။

နေခနဲနှင့် တွေ့ချိန်က ကရုပ်လေး ရိပ်သာက ထွက်လာချိန်။ စိတ်တွေကို ထင်တိုင်းလွှတ်ပေးသမျှ နေခနဲကြုံမှ ထိန်းချုပ်မှုတွေ ဖြစ်လာတာ နေခနဲကို သိပ်ချစ်မိလို့ ချစ်သူစိတ်ကြိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

နေခနဲ ပျော်တာမြင်ရတော့ ကရုပ်လေးလည်း ပျော်သည်။ စိတ်နှလုံးစရာ ကောင်းတာက ချစ်သူကို လက်မထပ်နိုင်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ကရုပ်လေးဆိုတာ မကြာခင် သေဆုံးရတော့မည့် မိန်းမတစ်ယောက်။ အဲဒီလို မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ချစ်မိပြီး ရက်စက်ရာကြလိုက်မလဲ။ ထို့ကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ

ကို ကရုပ်လေး ငြင်းခဲ့သည်။ ကန့်ကွက်၏။ ရက်စက်စွာ စိမ်းမီး
ကားကား ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

နေနေက ကရုပ်လေးကို စိတ်နာသွားပြန်တော့လည်
ကရုပ်လေး နှလုံးသားတွေ တစ်စစီ ကွဲကြေသွားမတတ် နာကျင်
ခံစားလိုက်ရ၏။ ကရုပ်လေးရဲ့အချစ်ကို နေနေ နားမလည်သူ
ဝမ်းအနည်းဆုံး၊ အထိခိုက်ရဆုံး ဖြစ်သည်။

ချစ်သူ၏ နာကြည်းမုန်းတီးမှုကို ကရုပ်လေးကိုယ်တိုင်
ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်။ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ မောင်ရယ်။

ကိုယ့်ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ မင်းနဲ့ကိုယ်
ပျော်ပျော်နေချင်တယ်ကွယ်။

ကိုယ့်နှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲရသလို မင်းနာကျင်
ကြေကွဲရတာ ကိုယ်မလိုချင်ဘူး။ ကရုပ်လေးဘဝမှာ တစ်ခါ
မရောက်ဘူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အိမ်သို့ ပထမဆုံး
အကြိမ် ရဲရဲစွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်မိခြင်းကို သူမ နည်းနည်းမှ နောင်
မရပါ။ ကရုပ်လေး ရောက်သွားသောအချိန်သည် နေနေ အိမ်
ချိန်ဖြစ်၏။

ခေတ်မီခန့်ညားထည်ဝါသော နေနေ၏တိုက်ရှေ့ဘက်

ကရုပ်လေးရဲ့ မာစီးဒီးကာလေး ထိုးဆိုက်လိုက်ချိန်မှာ အိမ်ဖော်
ကောင်မလေးက ကရုပ်လေး၏ အရှိန်အဝါကို ကြည့်ကာ ပျာပျာ
သလဲ ကြိုဆိုသည်။ ကရုပ်လေးက အိမ်ထဲသို့ ခပ်တည်တည်ဝင်
ရင်း...

“နေနေရှိလားကွယ်”

ကောင်မလေး ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ရှိပါတယ် မမ”

နေနေ ရှိသည်ဆို၍ ကရုပ်လေး လာရကျိုးနပ်သွား၏။
ဆိုတာသက်တိတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ကောင်မလေးကို ကြည့်သည်။

“နေနေ ဘယ်မှာလဲ”

“အိပ်နေတယ် မမ”

“ဒါဆို သွားနှိုးလိုက်စမ်းကွယ်၊ ကရုပ်လေး ရောက်နေ
တယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်းညိတ်ပြပေမယ့် ကောင်မလေးက နေရာတွင်ပင်
ရပ်နေတာမို့ ကရုပ်လေး နားမလည်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့...သွားခေါ်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟို...အစ်ကိုလေးက သူ့အိပ်နေရင် နှိုးတာမကြိုက်ဘူး
အဲဒါ”

“ဪ...သွားခေါ်ပါကွယ်၊ ကရုပ်လေးလို့သာပြော
လိုက် မင်းကို သူ စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ကျေးဇူးတောင်တင်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကရုပ်လေးရှေ့က ကောင်မလေး ပြေးသွားမှ သူမ ခပ်စွဲ
ဖွပြီး၍ တိုက်၏ နေနေရှိသည့် အပေါ်ထပ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
ရင်း ကရုပ်လေးကို စိတ်ဆိုးနေတဲ့ချစ်သူကို ဘယ်လိုများ ချောရ
မလဲဟု စဉ်းစားနေ၏။

တကယ်တော့ ကရုပ်လေးကိုယ်တိုင် မောင့်ကို မခွဲနိုင်ပါ။
မောင်နှင့်ဝေးရမှာကို သေရမှာထက် ကြောက်ပါသည်။

မုန်းဖို့ဆိုတာ တကယ်ကို မလွယ်။ နေနေက ကရုပ်လေး
ကို စိတ်ကောက်ပြီး ကျောင်းမတက်တော့၍ ကရုပ်လေးကိုယ်တိုင်
အိမ်အထိ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အပေါ်ထပ်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုနှင့်အတူ
လှေကားအတိုင်းဆင်းလာသည့် ချစ်သူကို ဆံပင်ခပ်ဖွားဖွား၊ မျက်နှာ
မူနဲ့အစ်အစ်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းစေ့လျက် တွေ့လိုက်ရ

၏။

နေနေမျက်နှာကို မြတ်နိုးစွာငေးစိုက်ကြည့်လျက်
ကရုပ်လေး လှပစွာပြုံးသည်။ သို့သော် စိတ်ကောက်နေသော
နေနေကတော့ ကရုပ်လေးကို ပြန်မပြုံးပါ။

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေသလား နေနေ”

မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိစဉ်မှာပဲ ကရုပ်လေးက တိုးတိတ်
စွာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ နေနေက ကရုပ်လေးမျက်နှာကို တစ်ချက်
နီတိကြည့်သည်။

“မောင့်နေရာမှာ ကရုပ်လေးဆိုရင်ရော”

“ဆောရီး နေနေ၊ ကိုယ်မှားသွားတယ်၊ မင်းကလည်း
ဆိုက်စိတ်ဆိုးအောင် ပြောတာကိုး”

“မကျေနပ်သေးရင် နောက်ထပ်ပါးတစ်ဖက် ထပ်ရိုက်နိုင်
အယ်”

“ဆောရီး နေနေ၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ တကယ်
တော့ ကိုပြောချင်တဲ့စကားက”

ကရုပ်လေးရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး စကားကို ရှေ့မဆက်
ပြောဘဲ ဖြစ်သွား၏။

“မင်းကို ကိုယ်ရိုက်မိတာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ်ဖြဲ
မိသလိုပဲ၊ ဒါကြောင့် အခု မင်းဆီကိုယ်လာတာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ မောင့်ဆီလာတဲ့ ကရုပ်လေးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်
က ဘာလဲ”

“မင်းကို ကိုယ်တောင်းပန်ချင်လို့”

“စကားကို ဝေလည်ကြောင်ပတ် မပြောနဲ့ ကရုပ်လေး
မောင်တို့ကိစ္စက အခုလိုတောင်းပန်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးဆိုတာ ကရုပ်လေး
သိပါတယ်”

ထိခိုက်နာကျင်မှုတို့ စွန်းထင်နေသော နေနေမျက်နှာ
ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း ကရုပ်လေး ငြိမ်သွား၏။ နေနေဟာ လိုချင်
တာတစ်ခုကို ရအောင်ယူနိုင်မှ ကျေနပ်မယ့်လူမျိုးပဲ။

“ကောင်းပြီလေ...အဲဒီကိစ္စကို ကိုယ်တို့ တစ်နေရာ
မှာ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ကရုပ်လေး၏ မျက်လုံးတွေကို နေနေ သေချာစူးစိုက်ကြ
ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ဒါဆို ခဏစောင့်၊ မောင် အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ”

နေနေ အပေါ်ထပ် ပြန်တက်သွားသည်။ အခုလိုကြတော့
လည်း နေနေက အလိုက်သိတတ်သော လူငယ်လေးတစ်ယောက်
လို ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ ကရုပ်လေးဆိုတဲ့ သူမကသာ။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ အဝတ်လဲပြီး နေနေ ပြန်ဆင်း
လာသည်။ ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောလှပသော နေနေကို
ငေးကြည့်ရင်း “ကရုပ်လေးရဲ့ချစ်သူဟာ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာ
ပဲ” ရင်ထဲက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ တကယ်ပါ မောင်ရယ်။

မောင့်လောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူ ဒီကမ္ဘာမှာ
ထရုပ်လေးအတွက် တခြားတစ်ယောက် မရှိနိုင်ပါဘူး။

မောင့်ကို ကရုပ်လေးချစ်တယ်။

“မောင့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

ကရုပ်လေး ဘာမှမပြောဘဲ နေနေသဘောအတိုင်း သူမ
ထားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကရုပ်လေးရဲ့ကားလေး နောက်မှာတော့
နေနေရဲ့ မက်တဲလစ်ပရာဒိုကားပြာကြီးက နေနေနှင့် လိုက်၏။
ထရုပ်လေး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကားလေးကို သူမအိမ်သို့
ဦးတည်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ ကရုပ်”

နေနေကားနှင့် ကရုပ်လေးကား ဘေးချင်းအယှဉ်မှာ နေနေမေး၏။

“ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ စကားပြောရအောင်”

နေနေ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည့် ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ကရုပ်လေးအိမ်သို့ ဦးတည်လိုက်သည့် နေနေကတော့ ကရုပ်လေးအိမ်ရောက်တဲ့အထိ စကားတစ်ခွက် မပြော။ မှန်တောတောမျက်နှာဖြင့် မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည် ချစ်စရာကောင်းသော ထိုမျက်နှာကို ကရုပ်လေး အမြတ်တစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတာ အကြကြီး။ ဘာဖြစ်လို့များ နေနေနီလောက် စွဲစွဲလန်းလန်းချစ်ခဲ့၊ မြတ်နိုးခဲ့မိပါလိမ့်။

ကရုပ်လေးကိုယ်တိုင် ထိုအဖြေကို ရှာမတွေ့ပါ။

“အိပ်ရာက နိုးနိုးခြင်း ထလိုက်လာတာဆိုတော့ မင်းနေမှာပေါ့၊ Breakfast စားလိုက်ဦး”

ကရုပ်လေး ပြင်ပေးသည့် မနက်စာကို နေနေစိတ်မဝင်စား။

“ခင်ဗျား ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ”

ကရုပ်လေး ပြုံးလိုက်၏။ နေနေဟာ တကယ့်လူဆိုးလေး

ပဲ။ နေနေ လိုချင်တာမရလျှင် နေရာမှ ချက်ချင်းပြန်သွားမည်ပုံ။

“ကျောင်းဘာလို့မတက်တာလဲ နေနေ”

“စိတ်မပါလို့”

ဖြေပြီးမှ နေနေက ကရုပ်လေးမျက်နှာကို ဆတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုခေါ်လာတာ အဲဒါတွေ မေးဖို့ထား”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသကြီးချင်ရတာလဲ နေနေ၊ ကိုယ်မင်းကို ခေါ်လာတာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားက ကိစ္စကို ပြေလည်အောင် ဆွေးနွေးမလို့ပါ”

“ဘာဆွေးနွေးချင်တာလဲ ပြော”

မျက်နှာက မာသလို လေသံက ထန်နေဆဲဖြစ်သည့် ချစ်သူမျက်နှာကို ကရုပ်လေး ချစ်မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ စောင့်စားနေသော ချစ်သူမျက်ဝန်းများနှင့် အဆုံမှာ ကရုပ်လေးရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

မျက်နှာက မာသလို လေသံက ထန်နေဆဲဖြစ်သည့်

ချစ်သူမျက်နှာကို ကရုပ်လေး ချစ်မြတ်နိုးစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း
မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ စောင့်စားနေသော ချစ်သူမျက်ဝန်းများနှင့်အညီ
မှာ ကရုပ်လေးရင်ထဲ ကျင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဒီမှာ နေနေ၊ ပထမဆုံး မင်းယုံကြည်ရမှာက ကိုယ်
မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့
မပေးဖူးသေးတဲ့ အခွင့်အရေးကို မင်းအတွက်ပေးတယ်လို့ ယူဆ
ကွယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ကရုပ်လေး လက်ထပ်တော့မယ်ပေါ့
နေနေ ဖျတ်ခနဲ ကရုပ်လေးအနားရောက်လာကာ နေရာ
ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သူမမျက်နှာလေးကို ခြုံ
စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ်လေ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့ မင်းဆန္ဒအားလုံး
လိုက်လျောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“မောင်ဝမ်းသာလိုက်တာ အချစ်ရယ်”
ကရုပ်လေးတစ်ကိုယ်လုံး နေနေရင်ခွင်ထဲ နစ်သွား
လှပသော မျက်နှာလေးအနံ့ စိတ်လွှပ်ရှားစွာ ကျရောက်လာသော
ချစ်အနံ့တွေကို မြတ်နိုးနှစ်သက်စွာ ခံယူရင်း ချစ်သူကိုယ်ကြို

ဓမ္မိမကမ်းလေး ပြန်ဖက်ထားမိ၏။

“ချစ်တယ် ကရုပ်လေးရယ်”

“ကိုယ်လည်း မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောဖို့ ဒီတစ်ခါသာ
ဆုံးဖြတ်တာပါ”

“အဲဒါ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်လို့ သိလား”

“မောင်လည်း ကရုပ်လေးကို သိပ်ချစ်တယ်”

“မောင်ရယ်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ရင်း
ချစ်အနံ့တွေ မွတ်သိပ်စွာ ဖလှယ်ဖြစ်ကြသည်။

နေနေက ချစ်သူမျက်နှာလေးကို ချစ်မဝစွာကြည့်ရင်း...

“ဒါဆို မောင်တို့ ဘယ်တော့လောက်လက်ထပ်ကြမလဲ
ဟင်”

“ကရုပ်လေးကရော ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်သလဲ၊ မောင်က
တော့ ကရုပ်လေးနဲ့ မောင်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို အကောင်းဆုံး၊ အခမ်း
နားဆုံးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“နေပါဦး နေနေရယ်၊ ကိုယ်ပြောပါရစေဦး”

နေနေက မင်္ဂလာပွဲအတွက် သူစိတ်ကူး၊ သူဆန္ဒတွေထဲ
လှိုက်လှဲဝမ်းသာစွာ ပြောနေချိန်မှာ ကရုပ်လေးကတော့ ချစ်သူ
မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အသက်ရှူမဝ မွန်းကြပ်နေပါသည်။

“ဆောရီး...မောင်၊ စိတ်လောသွားတယ်၊ ကဲ ပြော
ကရုပ် ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ”

“ကိုယ်တော့ မင်းပြောသမျှအစီအစဉ်ကို ဘာတစ်ခု
သဘောမကျဘူး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကရုပ် ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကိုသာ ပြောပါ”

“ဟင့်အင်း...ကိုယ့်မှာ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာဆန္ဒ
မှမရှိဘူး”

“ဘယ်လို...ကရုပ် ဘာပြောတာလဲ”

ရုတ်တရက် ကရုပ်လေးစကားကို နေနေ နားမလည်နိုင်
ဘဲ လှပသော မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေခိုက်မှာပဲ သူမပြုံးလျက်
ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“တကယ်တော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူနေဖို့ကိစ္စမှာ
အဲဒီကိစ္စအစီအစဉ်တွေ ဘာမှမလိုအပ်ပါဘူး”

“ကရုပ် ဆိုလိုတာက”

ရွန်းလဲ့တောက်ပနေသော ကရုပ်လေးမျက်ဝန်းတွေကို
ကြည့်နေမိပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်။

“ကိုယ်နဲ့မင်း အတူနေဖို့အတွက် ဘာအခမ်းအနားမှ မလို
အလို ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အသိပေးစရာမလိုဘူး နေနေ”

“ကရုပ်...မင်း ဘာတွေတွေးပြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊
ကရုပ် ပြောတာကို မောင်နားမလည်ဘူး”

“မောင့်ကို ရှင်းရှင်းပြော၊ ကရုပ်လေး မောင့်ကို
လက်မထပ်ဘူးလား”

နေနေ စိတ်မရှည်စွာမေးတော့ ကရုပ်လေးက လျှို့ဝှက်စွာ
မုန်းတယ်။

“ကိုယ်ပြောတာ ရှင်းရှင်းပြော၊ ကရုပ်လေး မောင့်ကို
လက်မထပ်ဘူးလား”

နေနေ စိတ်မရှည်စွာမေးတော့ ကရုပ်လေးက လျှို့ဝှက်စွာ
မုန်းတယ်။

“ကိုယ်ပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ နေနေ၊ ကိုယ်တို့နှစ်
ယောက် အတူနေဖို့အတွက် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မလိုပါဘူး၊ အခုချိန်
ကတည်း ကိုယ့်ကို မောင်ပိုင်သွားပြီ”

နေနေ အံ့သြလွန်းသဖြင့် နေရာမှာပင် ကျောက်ရုပ်အထူ
ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကရုပ်လေးကိုလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မကြည့်
ဘူးသူတစ်ယောက်လို ငေးစိုက်ကြည့်မိ၏။ နေနေဘဝမှာတော့
ကရုပ်လေးဟာ တကယ့်ကို ဆန်းကြယ်နေ၏။ သူမ၏ အဆွေ
အခေါ်၊ အယူအဆတွေကို နေနေ ဘာတစ်ခုမှ လိုက်မမီ။

“ကိုယ် မောင်နဲ့အတူတူနေမယ်၊ မောင် ကျေနပ်တာ
မဟုတ်လား”

နေနေ ရင်ခွင်ထဲက ကရုပ်လေးကို တွန်းထုတ်ပစ်လို့
ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်၏။

“မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ ကရုပ်လေး၊ မောင် က
ကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ တစ်သက်လုံး တန်ဖိုးထားမြတ်နိုး
တာ”

“ပြောစမ်းပါ၊ မောင့်ကို ဘာလို့ ကရုပ် လက်မထပ်
ရတာလဲ”

တရိန်းရှိန်းဟက်လာသော ဒေါသတွေကို ချိုသိပ်ပြီး နေ
သိချင်တာကို မေးလိုက်၏။ ကရုပ်လေးကတော့ နေနေဒေါသ
ကို ဂရုမစိုက်သလိုလို အေးစက်စက်မူမပျက်။

“လက်ထပ်ခြင်းဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် မလိုအပ်လို့ပါ
အောင်”

သွားပြီ။ နေနေ ထင်သလို ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာတော့။
ချက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်ချပြီး နေနေ ခေါင်းသွက်သွက်ခါယမ်း၏။

“အဲဒါ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲ ကရုပ်
လေး၊ မင်းပေးတဲ့ အခွင့်အရေးဟာ တခြားသူတစ်ယောက်အတွက်
စမ်းသာစရာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မောင့်အတွက်တော့ ကရုပ်ရဲ့စကား
တွေဟာ ဝမ်းနည်းစရာ နာကျင်ကြေကွဲစရာတွေချည်းပဲ”

နေနေ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့် ကြေကွဲစွာ
ပြောလိုက်မိ၏။

“မင်းကို ကိုယ်နားမလည်တော့ဘူး နေနေ၊ ချစ်သူ
နှစ်ယောက် အတူတူနေဖို့ကိစ္စမှာ လက်ထပ်ခြင်း၊ လက်မထပ်ခြင်း
ဘိစ္စက အဓိကလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဓိကပဲ၊ မောင် ကရုပ်ကို ပိုင်ဆိုင်ချင်
တာ၊ လူပုံအလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ယူချင်တာ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ အဲဒီလိုလက်ထပ်ခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူနေဖို့”

“ကရုပ်လေး စကားတွေကို မောင် ဆက်နားမထားနဲ့၊
ရစေနဲ့၊ ကရုပ်လေးသိအောင် ပြောလိုက်မယ်၊ မောင်က
တစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ဘဲ ပေါင်းသင်းနေရလောက်အောင်
သွေးသားသောင်းကျန်းသူ မဟုတ်ဘူး”

ရင်ထဲ မခံမရပ် နာကျင်စွာ ကရုပ်လေးကို ဒေါသ
အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထား
သည်။ နေနေဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကြုံဘူးအောင် ဆိုးလိုက်
အဖြစ်အပျက်တွေပဲ။ တကယ်ဆို ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို
ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထား။ ယခုတော့ ကရုပ်လေးစကားတွေ
နေနေကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေသည်။ နာကျင်ကြေကွဲစေသော
အခု သူဘာဆက်လုပ်မလဲ။

မျက်ဝန်းတွေ နီရဲတက်လာသည်အထိ ဒေါသတွေ
ထိုးတက်နေသော နေနေကိုလည်း ကရုပ်လေး နားမလည် ရန်
စွာ ကြည့်နေမိ၏။ ထိုအကြည့်မှာ အံ့သြမိတာလည်းပါသည်။

သည်ယောက်ျားက ဘယ်လိုယောက်ျားလဲ။ ချုပ်နေသလို
မရှိတဲ့ဘဝကို ပေးအပ်ပြီး တစ်ယောက်ဆန္ဒကို တစ်ယောက်ထံ
လျော့တာ ပျော်ရွှင်နေရမယ့်အဖြစ်ကို ငြင်းပယ်လိုက်

ဘယ်လောက်အံ့သြစရာကောင်းလိုက်လဲ။ ကရုပ်လေးအတွက်
နေနေက ဂျားပါးလွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်။ သိပ်ချစ်တတ်
လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်။ အဲဒီလိုပဲ ကရုပ်လေးဆိုတာ။

“မင်းသိထားဖို့က ကိုယ်ကလည်း ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို
မင်းတစ်ယောက်အတွက်ပဲ ဖန်တီးပေးတာဆိုတာ မှတ်ထားပါ။
အဲဒီလို အခွင့်အရေးပေးရတာကလည်း ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းကို
သိပ်ချစ်လွန်းလို့”

“မယ့်ဘူးဗျာ...မယ့်ဘူး။ ကရုပ်သာ မောင့်ကို တကယ်
ချစ်ရင် လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ မောင်ဆန္ဒကို လိုက်လျောရမှာပေါ့”

နာကျင်သောရင်ဖြင့် ထိခိုက်ကြေကွဲစွာပြောရင်း နေနေ
ဝမ်းနည်းလာ၏။ သူချစ်တဲ့ချစ်သူမှာ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက်
လွဲမှားတဲ့ အယူအဆတွေ ရှိနေတာလဲ။

“ဝမ်းနည်းစရာပဲ။ မင်းမယ့်ပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ သိနေ
တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ မင်းကို ချစ်နေမယ်ဆိုတာ”

သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုလျှင်တော့ ကရုပ်လေးရဲ့
စကားတွေကို ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ယုံကြည်လိုက်စရာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက
နေနေလေ။ အရာရာ လက်တွေ့ဆန်မှ ယုံကြည်တတ်တာ။ နှုတ်ချွန်း

က ချစ်တယ်လို့ ဘယ်လောက်ပဲပြောပါစေ တကယ်လက်တွေ့
နေ့နေကို လက်ထပ်ဖို့ ပြင်းထန်စွာငြင်းပယ်တဲ့ အခြေအနေမှာ
ကရုပ်လေးစကားကို နေ့နေ ဘယ်လိုလုပ်ယုံကြည်လိုက်ရမလဲ။

“ကရုပ်ကို မောင် နောက်ဆုံးတစ်ခုပဲမေးမယ်”

“မောင်ကို ကရုပ်လေး လက်ထပ်မလား”

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်မှာ
တစ်ယောက်ရင်ခုန်သံကို တစ်ယောက် ပြန်ကြားနေရသည်အထိ
မျက်ဝန်းတွေ အတော်ကြာဆုံစည်းလျက် တစ်ယောက်
ရင်ထဲက အဖြေကို တစ်ယောက်ရှာနေဟန်။

နေ့နေမှာ ကရုပ်လေးရဲ့ အဖြေစကားကို ရူးသွပ်စွာ
မျှော်လင့်ရင်း နှလုံးခုန်သံတွေ မြန်ဆန်လျက်။

အသက်ရှူရပ်မတတ် ရင်မောစွာ စောင့်စားနေမိချိန်မှာ
ကရုပ်လေးက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် နေ့နေ၊ ကိုယ် မင်းကို လက်မထပ်ဖို့
ပါဘူး”

“ဘာ”

နေ့နေခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ပြာမှောင်သွားပုံက လောကကြီး

တစ်ခုလုံးမှာ နေ့နေတစ်ယောက်တည်း ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ကို လွှင့်စင်
သွားသလို ထင်ရသည်။

ကရုပ်လေးက နေ့နေရဲ့ ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသားကို အစိတ်
စိတ်အမွှာမွှာ နင်းချေလိုက်ပြီပဲ။ သူ နာကျင်စွာပြုံးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီစကားအတွက် ကရုပ်လေး ဘယ်တော့မှ
အောင်တမရပါစေနဲ့လို့ မောင် ဆုတောင်းတယ်”

ကရုပ်လေးမျက်နှာကို နေ့နေ ခပ်စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်ကာ
နေရာမှ ချာခနဲကျောခိုင်းလိုက်ချိန်မှာ နေ့နေရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွား
၏။

○ ○ ○

အခန်း (၁၆)

“ဒုန်း”

“ဟာ...နေနေ”

တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို အကောင်းဆုံး ပေါက်ကွဲခြင်းအဖြစ် နိုင်ကြီး၏ အခန်းနံရံကို နေနေ လက်သီးဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာထိုးချလိုက်သည်။

ဂစ်တာထဲမှာ အာရုံစိုက်ကာ သံစဉ်ရှာဖွေနေသော နိုင်ကြီးမှာ ခေါင်းဆတ်ခနဲမတ်သွားပြီး နေနေရှိရာ အလန့်တကြား ကြည့်၏။ သူ့ကိုကျောပေးလျက် နံရံနှင့်ခေါင်းကို မှီထားသော နေနေကို တွေ့လိုက်ရတော့ အခြေအနေမဟန်ကြောင်း ရိပ်မိကာ ဂစ်တာကို ချလိုက်ကာ နေနေနား ရောက်သွားသည်။

“မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ နေနေ”

ခါတိုင်းလည်း နိုင်ကြီးအိမ်ကို နေနေ လာနေကျဦး မထူး
ဆန်း။ သည်နေ့တော့ ရောက်လာထဲက နေနေတစ်ယောက်တည်း
အိပ်ရာထဲမှာ မှောက်နေရာက ထပေါက်ကွဲတော့ လန့်သွား၏။

“မင်းလက်မှာ သွေးတွေ”

နေနေက နိုင်ကြီးစကားကို ဂရုမစိုက်။ မျက်ဝန်းတွေက
ဒေါသအရှိန်ကြောင့် နီရဲနေ၏။

“ငါတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လှလှပပစော်ကားခြင်းကို
ခံလိုက်ရပြီ နိုင်ကြီး”

“ဘယ်လို”

“ဘယ်သူက မင်းကိုစော်ကားလိုက်တာလဲ နေနေ”

“မင်းစကားကို ငါနားမလည်ဘူး”

နိုင်ကြီး တအံ့တဩအမေးကို နေနေ မဖြေဘဲ အသက်
ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်သည်။

“ငါ လုံးဝမထင်ဘူးကွာ၊ ကရုပ်လေးလို မိန်းမ
တစ်ယောက်ကိုမှ အရူးအမူးချစ်ခဲ့မိတာ ငါ့အမှားပဲ”

“မင်းနဲ့ကရုပ်လေး ပြဿနာဖြစ်ကြတာလား”

“လမ်းခွဲလိုက်ပြီ”

“ဟာ”

“မင်းတို့လက်ထပ်ကြတော့မှာ မဟုတ်လား”

နိုင်ကြီးမေးမှ နေနေမျက်နှာ ပို၍နီရဲတင်းမာလာသည်။

“သူနဲ့ငါ ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်
ဘူး နိုင်ကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူက ငါ့ကို လက်မထပ်လို့”

နေနေ စကားအဆုံးမှာ တစ်ခန်းလုံး တိတ်သွား၏။ နံရံ
ကို ကျောဖြင့်ကပ်ကာ မှီထား၏။

“သူ့အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ”

“ချစ်သူနဲ့တစ်ယောက် အတူနေဖို့ကိစ္စမှာ လက်ထပ်ခြင်းဆို
တာ မလိုဘူးတဲ့၊ အဟွန်း”

“ထူးဆန်းလှချည်လား နေနေ၊ ငါ့အထင်ပြောရရင်
ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှ ကရုပ်လေးလို တွေးမယ်မထင်ဘူး”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် နေနေ ပြောလိုက်၏။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း နိုင်ကြီး၊ သူ့စကားက
ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘယ်လောက်စော်ကားလဲ”

“နေပါဦး...စင်းနဲ့ ကရုပ်လေးကြားမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု လွှဲနေပြီထင်တယ်”

“ငါမသိဘူး၊ သူ ငါ့ကို လက်မထပ်နိုင်တာကလွဲရင် ငါ့ဆန္ဒဟူသမျှကို အကုန်လိုက်လျှော့မယ်ဆိုတာပဲ”

“အာ...အဲဒါမဟုတ်သေးပါဘူး”

အင်မတန် အတွေးရှင်းသော နိုင်ကြီးမှာ နေနေစကားကြောင့် ခေါင်းရွပ်သွား၏။

“ငါမခံနိုင်တာလည်း အဲဒါပဲ၊ သူက ငါ့ကို သွေးသားမက်တဲ့ကောင်များ မှတ်နေသလားမသိဘူး၊ ငါ သူ့ကို လိုက်မဖို့တော့ဘူး နိုင်ကြီး”

မှန်သောစကားကို ဆိုဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကရုပ်လေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သွား၏။

“ငါ့အထင်ပြောရရင် မင်းရဲ့ကရုပ်လေးက အနောက်တိုင်း အယူအဆကို ခိုင်ခိုင်မာမာ လက်ခံထားတဲ့ပုံပဲ”

“မင်းနေရာမှာ တခြားကောင်တစ်ကောင်ဆိုရင် မလွယ်ဘူး နေနေ၊ အခုခေတ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ခဲယဉ်းမယ်၊ Living together ဆိုရင်တော့ အချိန်မရွေးပဲကွာ”

“သူ ငါ့အချစ်ကို စော်ကားတာ နိုင်ကြီး၊ ငါ သူ့ကို အက်ထပ်မယ်ဆိုတာ တစ်သက်လုံး မြတ်နိုးဖို့၊ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့၊ အခုတော့ ငါလက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့စကားကို သူ့နားလည်အောင် တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်”

နေနေ ထိခိုက်စွာပြောတော့ နိုင်ကြီးက သက်ပြင်းချ၏။

“မင်း...အခု ဘာလုပ်မလဲ နေနေ”

“အဟွန်း...အလွယ်လေးပဲ၊ ငါ့ကို လက်မထပ်ချင်တဲ့ မိန်းမကို နောင်တရအောင် လုပ်ပြမယ်၊ အဲဒါကတော့ ငါ တခြားအစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ပဲ”

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို လက်ထပ်မလို့လဲ”

“သူမဟုတ်တဲ့ တခြားတစ်ယောက်ပေါ့၊ အဲဒီကိစ္စကို ခါ အမြဲဆုံး အကောင်အထည်ဖော်မယ်၊ ကဲ ငါသွားမယ် နိုင်ကြီး”

“ဟာ...ဟိတ်ကောင် နေနေ”

နိုင်ကြီး လှမ်းခေါ်ပေမယ့် နေနေ လှည့်မကြည့်။ တဂိုနီဆို မောင်းထွက်သွားသော ကားနောက်မှာ ကြွေလွင့်နေသော အစ်ရွက်တွေသာ ဆတ်ဆတ်ခါ ဂျှန်ခဲ့၏။

○ ○ ○

အခန်း (၁၇)

တေးဆိုတာ ဘယ်သူမှ လှမ်းချူဆွတ်ခူးလို့မရတဲ့ ယန်းက
လေးတစ်ပွင့်အဖြစ် ပင်မြင့်ထက်မှာ တင့်တယ်လှပစွာ။ တေး
ထိုက်တိုင်လည်း သူမရဲ့အလှနဲ့ ဘဝကို တန်ဖိုးထားခဲ့သူ။ အများ
အမြင်မှာ တေးကို မာန်မာနကြီးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟု
သတ်မှတ်ကြ၏။ သို့သော် ထိုဝေဖန်ချက်မျိုးကို တေး ဂရုမစိုက်။
ဇာတိလျှင် ကိုယ်နှင့်ထိုက်တန်သော မာန်မာနတစ်မျိုးစီတော့ ရှိကြ
စမြဲပင်။

ထိုကဲ့သို့ မာန်မာနဖြင့် အများအလယ်မှာ ခေါင်းမောကာ
နေခဲ့သော တေး၏ဘဝထဲသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ နေနေဆိုသည့်
ဇာတိယောက် ဝင်လာသောအခါ တေး မာန်မာနတို့ ဖဝါးအောက်

သို့ အလိုအလျောက် ရောက်သွားသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယောက်ျားများအလယ်တွင် ထူးခြားစွာ ချောမောသည့် အမျှ တည်တံ့သော မျက်နှာပိုင်ရှင် နေနေဆိုသောလူကို အမှတ်မထင်ဘဲ ခင်တွယ်ခဲ့သည်။ ဘယ်ယောက်ျားမှ ချဉ်းကပ် မရသော တေးနားမှာ နေနေတစ်ယောက်သာ ထူးခြားစွာ ရှိနေ ခဲ့သည်။

နေနေနဲ့ပတ်သက်ပြီး တေးစိတ်ထဲမှာ ဘာအနှောင့်အယှက် မှ မဖြစ်ခဲ့။ နေနေ အနားမှာရှိနေတာကိုပင် တေးစိတ်က အလို ကျေနပ်နေ၏။ တေးအတွက် ဤခံစားချက်က ထူးခြားဆန်းကြယ် သည်။ နေနေ၏ ဂျာကင်ကလေးဗိုပင် သူ၏ကိုယ်ပွားအဖြစ် တေး မြတ်နိုးစွာသိမ်းဆည်းခဲ့တာ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ကိုယ့်ဘာသာ အံ့သြစရာ။ တေးရဲ့စိတ်တွေက နေနေအပေါ် စွဲလန်းနေပြီလား။ နေနေနဲ့အတူသွား အတူလာရတာကို ထူးခြားစွာ ကျေနပ်မိတာထက် မရိုးသားမှုလား။

တစ်နေ့မှာ နေနေကိုယ်တိုင် တေးကို မေတ္တာစာ ဖွင့်ပြောလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့သော် နေနေ တော်တော်နှင့်ဖွင့်မပြော။ စောင့်မျှော်ရသူ တေးမှာသာ ရင်ဆော

သည်။

ဒါပေမဲ့ တေးစိတ်ထဲမှာ နေနေအချစ်ကို တေးရမည်ဟု ထင်သည်။ ဒါကလည်း တေးဆိုတာ ယောက်ျားအများစု စိတ်ဝင် စားခြင်းခံရတဲ့ မိန်းကလေး။ ထိုသို့သော မိန်းကလေးကိုမှ နေနေ ချစ်စကားမပြောလျှင် မည်သူ့ကို ပြောမည်နည်း။

ထိုအတွေးစိတ်ဖြင့် တေး အေးဆေးစွာနေခဲ့သည်။ မမျှော် လင့်ဘဲ နေနေတစ်ယောက် တေးအနားမှ ရုတ်တရက်ပျောက်သွား တော့ အံ့သြခဲ့ရ၏။ နေနေက အဆက်အသွယ်မရှိ၊ သတင်းစကား မရ။ တေးကို စိမ်းကားရက်စက်ခဲ့၏။

တေး မျှော်လင့်ထားတာကတစ်မျိုး၊ ဖြစ်လာတာက တစ်မျိုးမို့ တေး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ငိုချင်သွားသည်။

နေနေ တေးအနားက ဘာကြောင့် ပျောက်သွားရတာလဲ ခုံစမ်းကြည့်တော့ နေနေက တခြားမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေသည် တဲ့။ တေး ရင်ထဲမှာ ဆတ်ဆတ်ခါနာသွားသည်။ တေးလို မိန်းက လေးမျိုးကို ရှောင်သွားပြီး တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို တွဲနေတာ ဟာ တေးအလှ၊ တေးရဲ့မာနကို စော်ကားခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ဒါကို တေး မကျေနပ်။

တေးပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဝေဖန်မှုတွေ ပြုကြသည်။
တေးအနား အမြဲတမ်းလာနေတဲ့ နေနေလို လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် တေးနားက ပျောက်သွားတော့ လူပြောစရာဖြစ်ကုန်၏။

“နေနေကတော့ တေးကို ထားသွားပြီနဲ့ထင်တယ်”

“တေးတော့ တခြားလူတွေအပေါ် မူခဲ့သမျှ နေနေခဲ့ကြ ခံလိုက်ရတာနေမှာပေါ့”

တေးအနေဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုပဲ ဂရုမစိုက်ဘူး ဆိုစေဦးတော့ အခုလို ထင်ကြေးတွေကတော့ တေးရဲ့စိတ်ကို သိက္ခာကို ထိခိုက်စေသည်။

သူတို့ပြောလည်း ပြောချင်စရာပါပဲ။ အရင်က တေးအနားမှာ တောက်တဲ့လေးလို ကပ်နေသော နေနေတစ်ယောက် အခုလို ပျောက်သွားတာ အတော်ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ် မဟုတ်လား။ မှန်တာ ပြောရလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်က နေနေနဲ့ တေးကို ချစ်သူတွေအဖြစ် သိထားကြသည်။ ထိုအသိကို တေးတစ်ယောက် ဖောက်ဖျက်ခဲ့လည်း မရ။

နေနေ မလာတဲ့ရက်တွေဟာ တေးအတွက် ခြောက်သွေ့အထီးကျန်လွန်းသည်။ အမြဲတမ်း ကိုယ့်အတွက်သာ ဦးစားစေ

ကြည့်တတ်သော တေးက ယခုတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေကို ထင် လျစ်လျူရှုကာ နေနေကို တမ်းတနေမိပါပြီ။

“နေနေက တေးကို ထားသွားပြီ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်ကွ။ အဲဒီမဒီကလည်း တေးလိုပဲ အတော်လေးဖြောင့်တယ်ဆိုပဲ”

“ကြည့်ရတာ တေးက နေနေကို ညှို့အားကောင်းကောင်းနဲ့ ဆွဲမထားနိုင်လို့ဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ဟိုတစ်ယောက်နောက် ခေါ်သွားတာပဲ”

ကြည့်စမ်း...တေးအတွက် ဘယ်လောက်များ ရှက်လန့်မိပြင်းစရာကောင်းလိုက်တဲ့စကားတွေလဲ။ တကယ်ပဲ နေနေတခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို စွဲလန်းသွားပြီလား။

သည်လိုသာဆိုလျှင်တော့ တေးလောက် အသုံးမကျ ညံ့ဖျင်းတဲ့မိန်းမမျိုး ရှိမည်မထင်။ ဟင့်အင်း...တေးဘဝမှာ ဒီလို အခြေအနေမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရ။ တေးနားကို ရောက်လာတဲ့ နေနေဟာ တေးအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမည်။ တေးက လက်မခံနိုင်မှသာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ဆီ ရောက်ရမည်။ ဒါ တေးရဲ့ အတ္တတစ်ခုဆိုရင်လည်း မငြင်း။

နေနေ ခုလိုဖြစ်သွားတာလည်း သူ့ကို အပြစ်တင်စရာ မဟုတ်။ တေး၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းပေးသည့်အနေဖြင့် နေနေ ရှောင်သွားခြင်းဖြစ်မည်။ တကယ်တမ်း နေနေစိတ်ဝင်စားတာ တေးပဲ။ တေးဆိုတဲ့မိန်းမက ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို သူများဆီ ပေးဖို့နေနေသာသာ မျက်စိလေးနဲ့တောင် ကြည့်တာ မကြိုက်။ ထို့ကြောင့် နေနေဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တေးဘဝ၏ အရှင်သခင်အဖြစ် အပိုင်သိမ်းထားနိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပထမဆုံးအနေဖြင့် တေးတစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမှမလုပ် ဖူးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ကျောင်းသို့ လိုက်သွားခြင်းပင်။ သို့သော် နေနေကို မတွေ့ခဲ့။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် အပြင်ထွယ် သွားသည်တဲ့။

တေး နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့လိုက်၏။ ကိုယ်မြတ်နိုး တဲ့ပစ္စည်းလေး တခြားတစ်ယောက်လက်ထဲ ပါသွားမှ ပို၍လိုချင်ရ တဲ့အဖြစ်။ ထိုညက တေး အိပ်မပျော်။

နောက်နေ့တွေ နေနေကို စောင့်သည်။ နေနေထ ပေါ်မလာ။ သည်အဖြစ်မှာ တေးအတွက် အတော်လေးအခဲရမယ် သွား၏။

ဘယ်လိုလဲ။ တေးဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ထွက်ယ်၊ ဆွဲဆောင်အား ပြင်းလှချည်ရဲ့ဆို။ တချို့ တေးအချစ်ကို ရေလို အသည်းကွဲ ဘဝပျက်ရတဲ့အထိ ခံစားရသည်။ အဲဒီလို နာမည်ကျော်ကြား လူသိများတဲ့ တေးရဲ့အလှအပ ဆွဲဆောင်မှုတွေ ဟာ နေနေနဲ့ကြ အလကားဖြစ်သွားပြီလား။

ဟင့်အင်း...ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို တေး လက်မခံ။ နေနေ ရောက်မလာတဲ့ အတွက်တော့ တေး၏ပြိုင်ဘက်မိန်းမကို အလိုလို နှုန်းတီးမိတာ ရိုးသားစွာဝန်ခံသည်။

နေနေကို ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ ထိုမိန်းမက တေးထက် အယ်လောက်များ သာနိုင်မှာမို့လဲ။ ပြီးတော့ တေးထက်ရော အယ်လောက်များ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေလို့လဲ။ အခုနေ့များ နေနေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် တေးဘဝထဲ ပြန်ဝင်လာမည်ဆိုလျှင် တေးဘက်က အာပေးဆပ်ရ ပေးဆပ်ရ။

အကောင်းဆုံးကတော့ ပြိုင်ဘက်မိန်းမထံရောက်နေတဲ့ နေနေ၏စိတ်ကို တေးဘက် ပြန်လည်ဆွဲဆောင်ယူရန်ပင်။

သို့သော် အားလုံးအတွက် အစီအစဉ်သည် တေးဘက်က မြဲအနေ၊ အချိန်အခါအားလုံး တိကျသေချာဖို့တော့ လိုအပ်၏။

သေချာဆုံးဖြတ်ပြီးမှ နေနေထံသို့ တေးကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်
လိုက်သည်။ ကံကောင်းချင်တော့ နေနေနှင့်ပဲ တိုက်ရိုက်တွေ့၏။
တေးအသံကိုကြားတော့ နေနေ ဆုံးဖြတ်နေသည်။

“တေး...ကိုယ့်ဆီ တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့
တေးအသံကို ကိုယ်မှတ်မိနေတယ်”

တေး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ ဒီလိုပဲဖြစ်ရမည်။
တေးပဲကွယ်။ တခြားသူမှမဟုတ်တာ။

ကိုယ့်အတွေး ကိုယ်သဘောကျစွာ ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်
၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နေနေ”

တေးစိတ်ထဲမှာလည်း နေနေအသံကို ကြားလိုက်ရတာ
လူကိုယ်တိုင်ပဲ အပြင်မှာ တွေ့လိုက်ရသလိုလို။ ဒီအထိအောင်
နေနေက တေးကို ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည်။

“တေး...ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ကိစ္စက”

“ရှင့်အနေနဲ့ တေးကို မမေ့သေးဘူးဆိုရင် မနက်ဖြန်
တေးဆီကို ရှင်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာပါ နေနေ”

ဒါပဲပြောပြီး တေး ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။ တေးရင်ထဲမှာ

ထူးခြားစွာ မောနေသည်။ သေချာတယ်။ မနက်ဖြန် တေးဆီ
နေနေ ရောက်လာမယ်ဆိုတာ။ မနက်ဖြန် နေနေနဲ့တွေ့ဖို့အရေး
တေး တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။ မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ နေနေ
မျက်နှာချောချောဟာ တေးအတွက် ဘယ်လောက်များ ရင်ခန့်စရာ
ကောင်းလိုက်မလဲ။

နောက်တစ်ချက်ကတော့ တေးဟာ နေနေရှေ့မှာ
အခါတိုင်းနဲ့မတူတဲ့ အလှဆုံးဖြစ်နေဖို့ပဲ။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့်
တေး၏ များပြားလှသော ဝတ်စုံတွေထဲမှ အကောင်းဆုံး၊ အလှဆုံး
ဖြစ်မည်ထင်သည့် ဝတ်စုံကို ရွေးနေမိ၏။

အရင်တုန်းကတော့ တေးအတွက် ဘာလေးပဲဝတ်ဝတ်
လှနေ၏။ ယခု ဒီလိုမဟုတ်။ အရင်က လှသည်ထင်သော အဝတ်
တွေကို တေးစိတ်ထဲ တစ်ခုမှ အကြိုက်မတွေ့။ ဒါဟာ အချစ်စိတ်
ကြောင့်ဆိုရင် အတော်အံ့သြဖို့ ကောင်းသည်။

နောက်ဆုံး ရန်သားပုစွန်ဆီရောင်ဖျော့ဖျော့ လက်ပြတ်
ဝမ်းဆက်ကို ရွေးချယ်လိုက်၏။ တေး၏ ဖြူဝင်းသောအသားအရေ
နှင့် ဒီဝတ်စုံလေး လိုက်ဖက်မှာ သေချာသည်။ မျက်နှာကိုလည်း
ဖိတ်ကပ်ခပ်ပါးပါးဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပြင်၏။ ရှည်လျားပျော့

ပျောင်းသော ဆံပင်တွေကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြန့်ချထားခြင်းဖြင့်
တေး၏အလှပြင်ခြင်းကိစ္စက ပြီးဆုံးသည်။ ထို့နောက် ခွာမြင့်ဖိနပ်
အနက်၊ စလင်းဘက်အိတ်အနက်ဖြင့် ကျောင်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။ နေနေ
ရောက်လာချိန်မှာ တေးက အဆင်သင့်။ နေနေကိုတွေ့တော့
အလှဆုံး ပြုံးလိုက်၏။

တေးစိတ်ထဲမှာတော့ တေးခေါ်မှရောက်လာသော နေနေ
မျက်နှာကို ငေးနေကြည့်ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာ
ခမ်းနည်း။

ဝမ်းသာတာက တေး ခေါ်တဲ့အတိုင်းရောက်လာလို့။
ဝမ်းနည်းတာက တေး ခေါ်မှ ရောက်လာသည့်အတွက်။

“နေကောင်းတယ်နော် တေး”

“တေးရုပ်က လူမမာနဲ့တူနေလို့လား”

တေးအမေးစကားအဆုံးမှာ နေနေက တိုးဖွစွာရယ်၏။

“တေးနဲ့မတွေ့ရတာကြာပြီ”

“အခုမှ သတိရတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“တေးကသာ မခေါ်ရင် နေနေ တေးဆီကို ရောက်လာ

တာမဟုတ်ဘူးနော်”

တေး ရင်နာသလို မေးလိုက်၏။ တေး ရင်ထဲမှာ နေနေနဲ့
ဆက်သက်ပြီး ဘာကိုမှန်းမသိ ခံစားနေရသည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုခံစားချက်
တွေကို တေး မျှီသိပ်ထားပါ၏။

တေးအပြောကြောင့် နေနေ အားနာသွားဟန်။ နေနေက
အတုပသော တေးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး တောင်းပန်သည်။

“ဆောရီးပဲ တေးရယ်၊ ကိုယ် တေးဆီမလာဖြစ်ပေမယ့်
စိတ်ကတော့ ရောက်ပါတယ်”

“ဪ”

တေးနှုတ်ခမ်းလေး ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးသွား၏။

တေး ဘာပြောရမည်နည်း။ တေးမှာ ပြောစရာစကားတွေ
အများကြီးရှိပေမယ့် ပြောခွင့်မရှိ။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက
အားတို့နှစ်ယောက် လျှောက်လာတာမြင်တော့ ဝေဖန်သောမျက်လုံး
တွေနှင့် စူးစမ်းစွာကြည့်ကြသည်။

“နေနေ တေးဆီ ပြန်ရောက်လာပြီကွာ၊ တို့က တေး
အချစ်ရစ်ဖြစ်ပြီမှတ်လို့”

“တေးပဲကွာ၊ ဒီလိုအဖြစ်ခံမယ့် မိန်းကလေးလား”

“နေနေမှာ တခြားတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆို”

“ဒါဆို တေး ကျွန်ရစ်ဖြစ်ပြီပေါ့”

“အို”

ဝေဖန်စကားတွေက တေးရင်ကို တုန်လှုပ်သွားသည်။

တေးဆိုတာ နေနေ ထားခဲ့လို့ ကျွန်ရစ်ခဲ့ရမယ့် မိန်းကလေးလား။

ဟင့်အင်း...ဒါကို တေး ခွင့်မပြုဘူး။

နေနေမျက်နှာကို တမ်းတမက်စရာကောင်းစွာ တေး ငေးကြည့်ဖြစ်၏။ နေနေကလည်း စောစောကစကားတွေကို ကြားဟန်ဖြင့် တေးကို ဖျတ်ခနဲကြည့်သည်။

“ဆောရီး...ကိုယ့်ကြောင့် တေး အခုလိုအပြောခံရတာ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

နေနေမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တေး မချီသလို ပြုံးမိ၏။

“နေနေ ကြားလိုက်ရတဲ့စကားတွေက တေးအတွက် တော့ အသေးအဖွဲ့ဖြစ်သွားပါပြီရှင်”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် နေနေ၊ အချိန်တော်တော်ကြာကြာ တေး အနားမှာ ရှိနေပြီးမှ နေနေ တေးနားက ပျောက်သွားတော့ ပတ်ဝန်း

ကျင်ရဲ့အလယ်မှာ တေး ကျွန်ရစ်မင်းသမီးဖြစ်သွားတယ်”

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ကိုယ် တေးကို ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

တေးကို ထပ်တောင်းပန်စကား ဆိုဖြစ်သွားသူက နေနေ။ စိတ်ထဲမှာလည်း တေးကို အားနာသွားသည်။

“ကိုယ်တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး တေး၊ ကိုယ် တေးနဲ့ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...တေးလည်း ဆန္ဒရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်တို့တစ်နေရာကို သွားကြရအောင်”

တေး ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တာကိုကြည့်ပြီး နေနေ စိတ်ထဲ ကရုပ်လေးကို ဖျတ်ခနဲသတိရတော့ ရင်ထဲနာသွား၏။

○ ○ ○

အခန်း (၁၈)

“ဒီနေရာလေးက သဘာဝသစ်တောတစ်ခုထဲ ရောက်နေ သလိုပဲနော် နေနေ”

နေနေ ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ သည်နေရာသို့ တေးကို နေနေ သေချာခေါ်လာခြင်းပင်။ Green Leaf ဆိုတဲ့အတိုင်း စိမ်းစိုသော သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်များဖြင့် ချစ်စဖွယ် အေးချမ်းစွာ ဇန်တီးထားသည်မဟုတ်လား။

“ဒီဆိုင်က အစားအသောက်လည်း ကောင်းတယ်၊ နေရာ လေးကလည်း အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်တော့ အေးဆေးတာကို ကြိုက်တဲ့လူတွေအတွက် အကောင်းဆုံးပဲ တေး”

“တေးတော့ ဒီဆိုင်လေးကို သဘောကျသွားပြီ”

“ကိုယ်လည်း တေး သဘောကျမယ်ထင်လို့ ခေါ်လာ

တာ”

“သင့်ခံယူ”

တေးက နှစ်လိုစွာပြုံးရင်း နေနေကြည့်သည်။ တာတာကို ချောမောသန့်စင်တဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒီလိုတစ်ယောက်ကို တေး ခွန့်လွှတ်လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်နမောတရာကောင်းလိုက်မလဲ။ မှာထားတဲ့ စားသောက်စရာတွေ ရောက်လာတော့လည်း နေနေက တေးအပေါ် ဂရုတစိုက်။ တေးတို့များ ချစ်သူတွေဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကျေနပ်ကြည့်နေကြကောင်းမလဲ။

“စားနော်...တေး၊ ဒီဆိုင်က အစားအသောက်တွေ သိပ်ကို သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်တာ၊ အရသာလည်းရှိတယ်”

“နေနေ ကြည့်ရတာ ဒီဆိုင်လေးကို အမြဲလာနေကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် သိပ်စိတ်ရှုပ်ထွေးတဲ့အခါ ဒီတစ်ယောက်တည်း အကြာကြီး နေလိုက်တာပဲ”

နေနေ၏ တစ်ယောက်တည်းဆိုတဲ့စကားကြောင့် တေးမှာ ချမ်းမြေ့သွားသည်။

“နေနေမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာတွေ ရှိတာပဲလား”

“ရှိတာပေါ့၊ တေးရယ်၊ ကိုယ်လည်း လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဖျော်စရာရှိသလို၊ စိတ်ညစ်စရာဆိုလည်း ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“တေးက နေနေဘဝမှာ စိတ်ညစ်စရာမရှိဘူးထင်နေတာ”

“တေး ဘာကိုကြည့်ပြောတာလဲ”

“တေးအမြင်ကို မေးတာလား”

သူခေါင်းညိတ်တော့ တေးက ပြုံးသည်။ ခါတိုင်းအချိန်တွေမှာ အထူးစိတ်ညစ်စရာမရှိပေမယ့် အခုတော့ ကရုပ်လေးကြောင့် နေနေနှလုံးသားတွေ နာကျင်ကြေကွဲနေ၏။

“တေးအမြင်ပြောရရင် နေနေဟာ အစစအရာရာပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ လိုချင်တာမှန်သမျှကိုလည်း ရနေတယ်”

“တေးပြောတာ အရင်က ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ အခုချိန်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ အားလုံးပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ တေး၊ တေးအနေနဲ့ရော အားလုံးပြည့်စုံမှုရှိတယ်လို့ ထင်လား”

“အမှန်ပြောရရင် တေးဘဝထဲကို နေနေဆိုရင် လူတစ်ယောက် ဝင်မလာခင်အထိ အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်”

“ဗျာ”

နေနေ နားမလည်သလို တေးကိုကြည့်သည်။ သူမ ခပ်ပျို ပြုံး၏။

“ဟုတ်တယ် နေနေ၊ တေးဘဝမှာ ရှင်ရောက်လာပြီး ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“တေး ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ရှင်းရှင်းလေးပါ နေနေ၊ ဒီကိုထွက်မလာခင်မှာ လူတစ်ယောက် ရဲ့ ဝေဖန်သံကို ရှင်ကြားခဲ့မှာပေါ့နော်”

“ကိုယ့်ကြောင့် တေးဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်သွားတာကိုယ်သိပါတယ်”

“ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာတော့ တေးက ရှင်ပစ်သွားတာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့”

“ခက်တာပဲဗျာ၊ လူတွေဟာ သူတို့ထင်ရာကိုပဲ ခြေတင်ကြတာ၊ တစ်ဖက်သား ဘယ်လိုနေမယ်ဆိုတာ ထည့်မတွက်ဘူး၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး တေးကို ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ၊ မသိတော့ဘူး”

“ဟင့်အင်း...မတောင်းပန်နဲ့”

နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့ကာ တေး ခေါင်းခါယမ်း လိုက်တာကြောင့် နေနေ အံ့သြသွား၏။

“ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တေးမျက်နှာမှာ လျှို့ဝှက်သောအပြုံးတစ်ခုကို နေနေ တွေ့သည်။ သည်အပြုံးမျိုးကို ကရုပ်လေးဆီမှာလည်း တွေ့ဘူး၍ နေနေစိတ်ထဲ ထင်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုစဉ်မှာပဲ...

“ဒီမှာ နေနေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကူခြေသိက္ခာ အတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်က တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ အလကားပဲရှင့်”

“ဒါဆို တေး ကျေနပ်အောင် ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ပတ်ဝန်းကျင်အလယ်မှာ ရှင်ကြောင့် တေးရဲဂုဏ်သိက္ခာ နစ်နာမရှိတော့ဘူး နေနေ၊ တေးတို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပဲ နီးသားပါတယ်ပြောပါစေ အများအမြင်မှာ လက်မခံကြဘူး၊ အထူး သဖြင့် တေးရဲဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်ဆယ်ရမယ်၊ တေးဟာ ယောက်ျား တစ်ယောက်က ထားပစ်ခဲ့လို့ ကျန်ရစ်တဲ့မိန်းမမျိုး ဘယ်တော့မှ ပြောင်စေရဘူး”

တေးစကားတွေက တိကျပြတ်သား၏။ နေနေစိတ်ထဲမှာ

တော့ တေးပြောနေတဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို အဖြေရှာနေ၏။

“တေးဆိုလိုတာ ကိုယ်သဘောပေါက်ပါတယ်။ တေး ဖြစ်ချင်တာကို ပြောပါ”

တေးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး နေနေ မေးလိုက်၏။
နေနေ မေးခွန်းအဆုံးမှာတော့ တေးမျက်လုံးတွေ လက်ခနဲဖြစ်ကာ
နှုတ်ခမ်းအစုံ ပြုံးသွားသည်။

“နေနေ သိမှာပါ။ ဒီတစ်ခါ နေနေ တေးအနုပညာ
ပျောက်သွားရင် တေး ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ”

“ဒီတော့”

“တေးရဲ့ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ရှင့်အဖေ
လျော်ကြေးလိုချင်တယ် နေနေ”

“လျော်ကြေး ဟုတ်လား”

တေးစကားကြောင့် နေနေ အကြီးအကျယ် အံ့သြသွား၏။
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခင်မင်ခဲရုံနှင့် လျော်ကြေးပေးရမတဲ့။ နေနေ
သိရသလောက်တော့ တေးဟာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝပြီး အတော်မှာ
ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ဒီလိုမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ဗုဒ္ဓ
လျော်ကြေးဆိုတဲ့စကားထွက်လာတာ နေနေအတွက် မယုံနိုင်
တေးကတော့ သူမရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ငွေကြေးနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်

စိတ်ကူးထားတာလား။ မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ကို နေနေ နားမလည်နိုင်။

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ့်ကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ တေးရဲ့ဂုဏ်
သိက္ခာအတွက် လျော်ကြေး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ၊ တေး
ကြိုက်သလောက်ပြောပါ”

“တေး တောင်းသလောက် ရှင်တကယ်ပေးနိုင်ပါတယ်
နော် နေနေ”

တေးက နေနေမျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး တိုးတိတ်စွာ
ထပ်မေးလာသဖြင့် တေးမျက်လုံးတွေကို ပြန်ကြည့်ရင်း ခေါင်း
ဆတ်ခနဲ ညိတ်လိုက်သည်။

“ပေးနိုင်ပါတယ် တေး၊ ကိုယ့်ဆီက ဘယ်လောက်လို
ချင်လဲ”

“တေးလိုချင်တာက ရှင့်ကြောင့် ကျဆင်းသွားတဲ့ တေးရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ရှင် တေးကို လက်ထပ်ပါ”

“ဗျာ”

နေနေ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ တေးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်
နေမိသည်။ ဘာတွေ မှားယွင်းကုန်ပြီလဲ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။
နေနေ လိုက်မမီ။

နေနေရဲ့ ကံတရားဟာ ဘယ်လောက်များ ဆန်းကြယ်

သလဲဆိုရင် ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ နေနေချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က နေနေကို လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းဆိုလိုက်ပြီး...

နေနေ စိတ်ဝင်စားခြင်း လုံးဝမရှိခဲ့သော မာန်မာနအလွန်ကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်က သူမကို လက်ထပ်ပါဟု နေနေကို အတိအလင်း တောင်းဆိုနေ၏။

ဒီထက်အံ့သြစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက် ဘယ်မှာရှိမလဲ။ နေနေ မယုံနိုင်စွာ တေးကို ငေးကြည့်နေဆဲ...

“ဘယ်လိုလဲ နေနေ၊ တေး တောင်းဆိုတဲ့ နတ်နာဇူလျော်ကြေးကို ရှင် ပေးနိုင်ရဲ့လား”

“တေး”

“ပြောပါ”

“ကိုယ်က တေးလိုချင်တဲ့လျော်ကြေးကို တကယ်ပေးမယ်ဆိုရင် တေးကရော ကိုယ်ပေးမယ့် လျော်ကြေးကို တကယ်ယူရဲ့လား”

“တေးဘဝမှာ နောင်တဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဘူး နေနေ”

တေးဘက်က ဒီလောက် တိကျပြတ်သားနေမှတော့ နေနေဘက်ကလည်း ငြင်းစရာမရှိ။

“ကောင်းပြီ၊ ကိုယ် တေးကိုလက်ထပ်မယ်”

ထိုစကားကို တစ်ခွန်းချင်း အေးစက်စွာ ပြောလိုက်ချိန်မှာ မိ ကရုပ်လေးမျက်နှာက နေနေ အာရုံမှာ ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၏။

မင်းက မောင့်ကို လက်မထပ်ချင်ပေမယ့် မောင့်ကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးက အခု မောင့်ရှေ့မှာရှိနေပြီ ကရုပ်လေး။ အဲဒီအတွက် ကရုပ်လေး ဘယ်တော့မှ နောင်တမရလိုက်ပါနဲ့။

“နေနေကို တေးမိဘတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“သင့်ခံယူ”

လျော်ကြေးတဲ့။

တေးလိုချင်တဲ့ လျော်ကြေးကို တောင်းဆိုဖို့ တေး၏ ချစ်သိက္ခာနှင့် မာန်မာနတွေ ဘယ်လောက်အထိ လျော့ချပြီးမှ ပြောရတာပါလိမ့်။

ဒါဆို နေနေကရော။ မှန်တာဝန်ခံရလျှင် တေးကို နေနေ ခံနိုင်ပါ၏။ တခြားသူတွေထက်လည်း ပို၍ ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဒါဟာ အေးအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့်လားဟုမေးလျှင် သူ့မှာ အဖြေမရှိ။

သေချာတာကတော့ ကရုပ်လေးကို အရွဲတိုက်ကာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖန်ချင်တဲ့ဆန္ဒကလည်း နေနေ

ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေသည်။ နေ့နေ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက
လည်း ကရုပ်လေးထက် အစစအရာရာသာရမည်။ နေ့နေ လိုချင်
သော အချက်များအားလုံး ပြည့်စုံသူက တေး။ နေ့နေအတွက်တော့
တေး၏တောင်းဆိုမှုက ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်။

ထို့ကြောင့် ဘာမှသိပ်စဉ်းစားမနေဘဲ တေးကို ပြတ်သား
စွာ အဖြေပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ အခုချိန်ကစပြီး မင်္ဂလာကိစ္စကို တေး
သဘောကျစီစဉ်ပါ”

“သင့်ခံယူ”

ဘဝတစ်သက်လုံးအတွက် ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့သာ အတူတူ
နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တဲ့ သူက အခုတော့ ပြင်မရတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို
မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရွံ့တိုက်ချင်တာနဲ့ လက်ခံသဘောတူလိုက်
၏။

သေချာတာကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူ
မှား၍ ဘယ်သူမှန်တယ်ဆိုတာ မသိတော့ခြင်းပင်။

၀ ၀ ၀

အခန်း (၁၉)

“မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက် လုံးဝမမှားဘူး၊ နေ့နေ၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ တေးဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် လက်ထပ်ဖို့
အသင့်တော်ဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ”

တေးကို လက်ထပ်တော့မည့်အကြောင်း ဖွင့်ပြောတော့
နိုင်ကြီးက နေ့နေကို အခုလို ဖွင့်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“အခုချိန်မှာ မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ တေးကို
ပါလက်ထပ်ရတော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ငါ ကတိ
ပေးပြီးသားဖြစ်နေပြီ”

“ယုံကြည်စမ်းပါ နေ့နေရာ၊ တေးဟာ မင်းနဲ့အလိုက်ဖက်
ဆုံး ဖူးစာရှင်ကွ”

၀ ၀ ၀

နိုင်ကြီးစကားကို နေနေ ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေ လိုက်သည်။

တေးလို ချောမောလှပပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခြင်းဖြင့် နေနေအတွက် ထိခိုက်နစ်နာစရာ အကြောင်း မရှိ။ ရင်နာရတာက လွဲလို့ပေါ့လေ။

“တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်၊ တေးကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ ကရုပ်လေးကို အရွံတိုက်တာတော့ မဟုတ် ပါဘူးနော်”

“မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

“ဒါဆို ကရုပ်လေးကို သံယောဇဉ်ပြတ်ပြီပေါ့”

“ဒါ့အပြင် တခြားဘာရှိရဦးမှာလဲ၊ အခုချိန်ကစပြီး သူ့ကို ငါ မေ့လိုက်ပြီ”

နေနေအသံက နာနာကြည်းကြည်း။

ကရုပ်လေးကို ပထမဦးဆုံး ချစ်သူမို့ နေနေ သိပ်ချစ်ခဲ့ သလို သိပ်မြတ်နိုးခဲ့သည်။ အခုလို လမ်းခွဲလိုက်ရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့။ အဲဒီအတွက် ကရုပ်လေးကို နာကြည်းသည်။ ကြေကွဲထိခိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ မုန်းမေ့လို့တော့မရ။

“သေချာရဲ့လား နေနေ၊ ကရုပ်လေးက စိတ်ပြောင်းပြီး မင်းကိုလက်ထပ်ပါမယ်ဆိုရင်”

“စိတ်ချ နိုင်ကြီး၊ ကရုပ်လေးဆိုတဲ့ မိန်းမမှာ ဘယ်သူမှ လိုက်မမီတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေရှိနေသ၍ သူ ဘယ်တော့မှ စိတ်မပြောင်းဘူး”

ဒါကို နေနေ ယုံကြည်သည်။

ကရုပ်လေးဆိုတာ တခြားဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ မိန်းမ။ ဒါကို သိရက်နဲ့ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့မိတာကိုက နေနေ အမှား။ အခုချိန်ကြမှတော့ ထိုအမှားကို ဘာနဲ့မှ ပြန်ပြင်ချင်လို့မရတော့။

တေးကို နေနေ လက်ထပ်ရတော့မည်။ နေနေနဲ့ တေး ထက်ထပ်မယ့်ကိစ္စဟာ ကစားစရာတစ်ခုမဟုတ်။ အိမ်ထောင်တစ်ခု ဆို ဘာကြောင့်ပဲ တည်ထောင်ပါစေ ထိုအိမ်ထောင်ကို တည်တဲ့ နိုင်ငံအောင် ကြိုးစားရမှာက နေနေတာဝန်ဖြစ်သည်။

“မင်း သူ့ကို မေ့နိုင်လား နေနေ”

“အဲဒီအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ တေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ကရုပ်လေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ငါ မေ့ပစ်ရမှာပဲ၊ တစ်ခါ တစ်ရံ တိုက်ဆိုင်မှုရှိလာတဲ့အချိန်ကလွဲရင်ပေါ့”

“မင်းမှာ ကရုပ်လေးရှိတာ တေးသီလား နေဓန”

“သိချင်လည်း သိမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုတော့ ဘာမှ မမေးဘူး၊ မေးလာခဲ့ရင်လည်း ဘာမှဖုံးကွယ်ထားစရာမရှိဘူး အားလုံးကို ငါ အမှန်အတိုင်းပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား”

“အေးလေ...မင်းနဲ့တေးတို့ရဲ့ ချစ်ခရီးက ကံကောင်းမှာ ပါ”

“မင်း ကံကောင်းပါစေလို့ပဲ ငါ ဆုတောင်းတယ်”

နေဓန ပြုံးလိုက်သည်။ အချစ်ရေးမှာ မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နေဓန ကံမကောင်းတာကို ကရုပ်လေးနဲ့တည်းက သိခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါ တေးအလှည့်။ နေဓန ကံကောင်းလောက်ပါရဲ့။

○ ○ ○

အခန်း (၂၀)

အဝေးကပင် နေဓနကို လူကြားထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နေရသည်။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ချောမောခန့်ညားသော နေဓနလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တေး ပိုင်ဆိုင်ရမှာ ဘယ်လောက်ရင်ခုန်စရာကောင်းသလဲ။

နေဓနနှင့် တေး လက်ထပ်ရတော့မည်ဆိုတာ သေချာသွားပြီးနောက် တေးအတွက် လောကကြီးတစ်ခုလုံး သာယာလှပသွားသည်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သွား၏။ ဘယ်နေရာကိုပဲ ကြည့်ကြည့် ချစ်ခြင်းတွေကိုသာ တွေ့မြင်နေရသည်။ တေးလောက် ကံကောင်းသူမရှိ။

နေဓနကို ဤမျှ လွယ်ကူစွာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု တေးကိုယ်တိုင် မထင်ခဲ့။ ဒါကလည်း နေဓနမှာ တခြားမိန်းကလေး

တစ်ယောက်ရှိတာ တေး သိခွင့်ရခဲ့သည်။ အချိန်အတော်ကြာ
တွဲနေသည့် မိန်းကလေးက နေနေအတွက် ဘာမှမဟုတ်မှန်း အ
တော့ တေး သိခဲ့ရပြီ။

နေနေက လက်ထပ်မည့်သူက တေးကို။

ဒါ တေးအတွက် အလိုချင်ဆုံးစကား။ အဖြစ်ချင်ဆုံး
ဆန္ဒ။ တေးချစ်တဲ့သူကို တေး ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ တခြားဘယ်သူ
မပိုင်ရ။

နေနေ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးနှင့် တွဲပါစေ။ နောက်ဆုံး
နေနေကို တေး ပိုင်ဆိုင်ဖို့သာ အဓိကဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့
တေး ဆန္ဒပြည့်ပြီ။

နေနေကို တေး အလှဆုံး ပြုံးပြလိုက်၏။ နေနေက
တေးအတွက် သူစိမ်းမဟုတ်တော့။ ဘဝတစ်သက်စာ အတော်ကြာ
မည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ဒီတော့ ရင်းနှီးနွေးထွေးနေဖို့လိုအပ်

“စောင့်နေတာ ကြာပြီလား တေး”

နေနေ မေးတော့ တေး ပြုံး၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။
နေနေအတွက်ဆို တေးက ဘယ်လောက်စောင့်ရစောင့်ရပါ။

“သွားကြတော့မလား တေး”

“အင်း”

တေးအတွက် ကားတံခါးကို နေနေကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပိတ်
ပေးသည်။ ဒါ တေးချစ်တဲ့သူဆီက ဂရုစိုက်မှု၊ ကြင်နာမှုပေါ့။

ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ တေး ပြုံးလိုက်၏။

ကားလေး နေရာက စအတွက်မှာတော့ တေးက...

“ကိုလို့ ခေါ်ရမလား”

“ဗျာ”

အံ့ဩသွားသော နေနေကိုကြည့်ပြီး တေး ရယ်လိုက်၏။

“တေး ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ဟင့်အင်း...ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ပြောပြီး မျက်နှာနီနီနှင့် တေး ရယ်နေတာကိုကြည့်ပြီး

နေနေ ပြုံးလိုက်သည်။

အလှဆုတောင်းကောင်းသူတွေထဲမှာ တေးလည်း
ပါသည်။ ဘယ်လိုနေနေ တေးက လှသည်။ ကရုပ်လေးကို
တွေ့မြင်ရတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရင်မခုန်မိတာကတော့ ဝမ်းနည်း
စရာ။ နေနေ စိတ်အာရုံက ကရုပ်လေးထံ ရုတ်တရက် ပျံ့လွင့်
သွား၏။

မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ နေနေ။

ကရုပ်လေးဆိုတာ မင်းနှလုံးသားကို နာကျင်ကြကုန်အံ့တဲ့

မိန်းမပဲ။

သူ့ကို မင်း မေ့ပစ်လိုက်။

မင်း လက်ထပ်ရမှာက တေးပဲ။

တေးနားမှာ မင်းဘဝကို မင်းပျော်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

ကရုပ်လေးကို သတိရမိသွား၍ ထိခိုက်နာကျင်သွား

သော နှလုံးသားကို ကိုယ့်ဘာသာ သတိပေးရင်း ကရုပ်လေး

ဇွတ်မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရသည့် အဖြစ်ကလည်း အပြောလွယ်

သလောက် လက်တွေ့မှာ အလွန်ခက်ခဲပင်ပန်းပါသည်။

လိုက်မမီသော ခံစားချက်တွေကြောင့် နေနေကိုယ်တိုင်

ယောက်ျားတန်ခိုး မျက်ရည်ကျမိသည်အထိ။ ကရုပ်လေးကို ဤ

ချစ်ခဲ့၊ မြတ်နိုးခဲ့တာကလည်း မယုံနိုင်စရာ။

မင်း သိပ်ရက်စက်တယ် ကရုပ်လေးရယ်။

မင်းကို မောင်သိပ်ချစ်မှန်းသိရက်နဲ့။

“နေနေ”

“ဟင်”

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ၊ တေးခေါ်နေတာ ကြာလို့”

“ဆောရီး...တေး ကိုယ့်ကို ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်

အသည်းကွဲကြသူများနေ့

အနေနဲ့ တေးက နေနေကို ‘မောင်’လို့ခေါ်ရင် ရှင် လက်ခံမလား
ထင်”

“မောင်”

ကရုပ်လေးမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားသလို ရင်ထဲ
မှာ ဆစ်ခနဲနာသွား၏။

ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ရှိလာသော Green Leaf မှာ
သူတို့နှစ်ယောက် အတူထိုင်နေချိန်မှာ တေးက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ဇွတ်သွားသည့် မျက်နှာကိုထိန်းရင်း နေနေ ဇွတ်ပြုံးလိုက်၏။

ဆိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တေးက ကရုပ်လေးခေါ်သလို သူ့ကို မောင်လို့
ခေါ်ချင်သည်တဲ့။

ထိုနာမ်စားကို ကရုပ်လေးမှတစ်ပါး တခြားသူခေါ်ခွင့်

မပြုနိုင်တာ နေနေရဲ့ အတ္တလား။

နေနေကို ‘မောင်’လို့ခေါ်သည့်လူမှာ နေနေ မြတ်နိုးတဲ့
အရုပ်လေးသာ ဖြစ်ရမည်။

“ကိုလို့ ခေါ်ပါလို့ပြောရင် တေး စိတ်ဆိုးမှာလား”

“တေးဆီက ကိုလို့ခေါ်သံကိုပဲ ကိုယ်ကြားချင်တယ်”

“ကို ဟုတ်လား”

“တေး စိတ်ချမ်းသာသလို ခေါ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က

တော့ တေးလို့ပဲခေါ်ရတာ ပိုကျေနပ်တယ်”

စကားပြောရင်း ဖျတ်ခနဲ ကရုပ်လေးကို နေနေ သတိရ သွား၏။ “ကိုယ်ကတော့ နေနေကို နေနေလို့ပဲ ခေါ်ရတာ ပိုပြီး အားရတယ်”

ကရုပ်လေးအသံက နေနေနား အခုပဲရောက်လာသလိုလို တိုက်ဆိုင်မှုဆိုတာ ဒါပဲလား ကရုပ်လေးရယ်။

“ဒါဆို ကို သဘောကျအောင် ကို တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုလို့ပဲခေါ်မယ်”

တေးနှုတ်ဖျားမှ ကိုဟု ခေါ်လိုက်တာကြောင့် နေနေ စိတ်ထဲ တေးကို နည်းနည်းတော့ အားနာသွားသည်။ တကယ်တော့ တေးက နေနေကို မောင်လို့ခေါ်ချင်တာ သူကိုယ်တိုင်သိရသလို မလိုက်လျောနိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

“ကို”

“ပြောလေ တေး”

“ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး၊ တမင်ခေါ်ကြည့်တာ”

“တေးရယ်”

နှစ်ယောက်အတူ ရယ်မောမိကြသည်။ တေးနေရာက ကရုပ်လေးသာဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်

မလဲ။

“တေးမိဘတွေကို ကိုယ် ဘယ်တော့ လိုက်တွေ့ရမှာလဲ”

“လိုပါသေးတယ်၊ ဒက်ဒီတို့က ဂျပန်မှာကြာဦးမှာ”

“ဪ”

“ကိုမိဘတွေကိုရော လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပြောပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း...တေးမိဘတွေနဲ့ တွေ့ရမယ့်အချိန်ကြမှ နွှင့်ပြောဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

တေးက နေနေမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ ဘာမှတော့ မပြော။

“ကိုကို တေး စိတ်ဆိုးသွားပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

“တေးနဲ့ လက်ထပ်မယ့်အကြောင်း မိဘတွေကို ကြံပြောထားလို့”

“ကိုသဘောပါ၊ ကိုကို တေး ယုံတယ်”

“သင့်ခံယူ”

နေနေတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အချိန်အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ထိုတိတ်ဆိတ်ခြင်းကို နေနေကပဲ စကားဖြူခွင်း

လိုက်၏။

“တေးကို ကို ဝန်ခံစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“အရင်က ကိုမှာ ချစ်သူရှိခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း တေး သိထားသင့်တယ်ထင်လို့”

တေးလက်ထဲက ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းကိုချပြီး နေ့နေကို ကြည့် သည်။ နေ့နေ နှုတ်ဖျားက အခုလို ဝန်ခံလာလိမ့်မည်ဟု တေး ထင်မထားခဲ့။ ရင်ထဲမှာတော့ တေးအရင် တစ်ယောက်ဆိုသည့် စကားက အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်သွား၏။

တေး သိပေမယ့် နေ့နေနှုတ်က ဝန်ခံလာတာကို မကြာခဏ မကြားချင်။

“တေးမှာတော့ အရင်တစ်ယောက်ဆိုတာ မရှိဘူး ကို ပြောပြီး ရယ်လိုက်သော တေးရယ်သံက ခပ်ဆွေ့ဆွေ့”

“ဒါပေမဲ့ တေးက သဝန်တိုတတ်တယ်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ဒီတစ်ယောက်အကြောင်း တေးကို မပြောပါနဲ့”

○ ○ ○

အနီး (၂၁)

“ကိုယ့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော် နေ့နေ၊ ကိုယ် ကျော်စွာ ပါ”

“ဪ...ကိုကျော်စွာ၊ မှတ်မိပါတယ်ဗျာ၊ ထိုင်ပါ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုကျော်စွာ ရောက်လာ၍ နေ့နေ အံ့သြ သွား၏။

ကိုကျော်စွာကို နေ့နေ ဘယ်တော့မှ မမေ့။ ကိုကျော်စွာ မွေးနေ့မှ အစပြု၍ ကရပ်လေးနှင့်နေ့နေ ချစ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုလို ကိုကျော်စွာ ရောက်လာတော့ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်ဟု နေ့နေ စဉ်းစားရင်း ကရပ်လေးကို ပြင်းပြင်းပျံ့ပျံ့ သတိရသွား၏။

“ကျွန်တော့်ဆီလာတာ အကြောင်းထူးများ ရှိလို့လား ထိုကျော်စွာ”

နေနေ အမေးအဆုံးမှာ ကိုကျော်စွာက သက်ပြင်းချက်

“ခင်ဗျား လက်ထပ်တော့မယ်ဆို၊ ဟုတ်သလား နေနေ”

ကိုကျော်စွာ အမေးကို နေနေ အံ့သြသွားသည်။ နေနေ

လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာကို ကိုကျော်စွာ ဘယ်လိုသိတာလဲ

ကရုပ်လေး ပြောတာလား။

ကရုပ်လေးအကြောင်း တွေးမိသည်နှင့် နေနေရင်ခွေ
မွန်းကြပ်နစ်ဖို့လျက် နှလုံးသားတွေ နာကျင်သွားသည်။

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကျော်စွာ၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်
တော့မယ်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး
ကရုပ်လေးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါလည်းမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လက်ထပ်မယ့်သူ
တေးသံသာပါ”

ကိုကျော်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက် နေနေမျက်နှာ
များကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကရုပ်လေးကို လက်မထပ်
လဲ ကိုနေနေ”

သည်တစ်ခါတော့ ရင်မချိုစွာပြုံးမိသူက နေနေ။

ကရုပ်လေးကို လက်မထပ်ခြင်းအတွက် ကိုကျော်စွာက နေနေကို
အပြစ်မြင်နေသလား။

“ကရုပ်လေးကို လက်မထပ်ချင်လို့ ကျွန်တော်ရှောင်ပြေး
တယ်လို့များ ခင်ဗျားထင်နေသလား ကိုကျော်စွာ”

ကိုကျော်စွာ ခေါင်းခါ၏။ နှုတ်ဖျားမှလည်း တိုးတိတ်သော
လေသံဖြင့်...

“မထင်ပါဘူးဗျား၊ ကရုပ်လေးကသာ ခင်ဗျားကို
လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းတာဖြစ်မှာပါ”

“ဟင်...ခင်ဗျားသိတယ်”

နေနေ အံ့သြသလိုမေးတော့ ကိုကျော်စွာ ပြုံး၏။

“သိပ်သိတာပေါ့ဗျား၊ ကရုပ်လေး ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့်
လက်မထပ်ချင်တာကိုလည်း ကျွန်တော် သိနေတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား
အံ့သြမလား”

“ဗျာ”

“အဲဒါကို ခင်ဗျား သိတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ပြေစမ်းပါ
ကရုပ်လေး ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လက်မထပ်ချင်တာလဲ”

နေနေ အလောတကြီး မေးမိ၏။ နေနေဒီလိုထဲမှာ

ကရုပ်လေး၏ ငြင်းပယ်မှုအတွက် ယနေ့ထက်တိုင် ကျေနပ်ခြင်းမရှိသေးပါ။ နေ့ခဏအမေးကြောင့် ကိုကျော်စွာ သက်ပြင်းချ၏။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဒါတွေကို မပြောချင်ဘူးဗျာ။ ကရုပ်လေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ပြောစေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေကို ခင်ဗျား နာကြည်းနေတာမြင်ရတော့ အဖြစ်မှန်ကို သိစေချင်ရုံလေးပါ။ ခင်ဗျားကိုမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကရုပ်လေးထက် လက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး နေဓန”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုကျော်စွာ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့လေ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ခင်ဗျားလည်း လက်ထပ်တော့မှာဆိုတော့ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားသိလည်း ဘာမှတတ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“တကယ်တော့ ကရုပ်လေးဟာ လူကီးမီးယားဆိုတဲ့ ကင်ဆာရောဂါသည်တစ်ယောက်ပါ”

“ဟာ”

သည်တစ်ခါ အကြီးအကျယ် အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ဒီလိုကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားရသူက နေဓန ဖြစ်သွား၏။ ကရုပ်လေးမှာ ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ရောဂါ ရှိနေလိမ့်မည်လို့ နေဓန ဘယ်တုန်း

ကမှ မထင်ခဲ့။ ကရုပ်လေးကလည်း ဖွင့်မပြောခဲ့ပါ။ မယုံနိုင်စရာပါလား မောင့်အချစ်ရယ်။

နေဓန နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ချစ်သူ၏ သတင်းစကားကြောင့် ပြင်းထန်စွာ နာကျင်ထိခိုက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား အံ့သြနေသလား ကိုနေဓန၊ ကျွန်တော်လည်း သိစက ကရုပ်လေးအတွက် အထောက်အပံ့ထိခိုက်သွားတယ်၊ သူ့လို အင်မတန် လှပချောမွေ့တဲ့ မိန်းကလေးဆိုမှာမှ ဒီလိုဝေဒနာဆိုးကြီး ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကြားစက ကျွန်တော်မယုံဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော် မယုံနိုင်အောင်ပါပဲ ကိုကျော်စွာရယ်၊ အခု ခင်ဗျားပြောနေတာတွေဟာ တကယ်လားဗျာ”

နေဓန မယုံချင်။ ရင်ထဲမှာ နာလှပြီ။ အသည်းထဲမှာ အခံရခက်လှပြီ။ နေဓန နှလုံးသားတွေ ထိခိုက်နာကျင်မှုက အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ။

“တကယ်ပါဗျာ”

“ကျွန်တော်လည်း အစက မသိပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကမှ ကျွန်တော့်အဖေကို အထူးကုဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ဆီ လိုက်ပို့ရာက ကရုပ်လေးအကြောင်းတွေ

သိရတာ”

“တကယ်တော့ ကရုပ်လေးက ခင်ဗျားကိုသိပ်ချစ်တာကို
ကိုနေခန၊ ဒီအကြောင်းတွေ ခင်ဗျားကို လုံးဝအသိမပေးပါနဲ့တဲ့
သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့၊ သူ့အပေါ် စိတ်နာလက်နေ
စိတ်နာနေပါစေတဲ့ဗျာ”

“ကရုပ်ရယ်”

နေခန ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေ
နှင့်စွာ ခံစားရတာ ဘာနှင့်မှ နှိုင်းမရ။ ထိုင်ရာက ပုန်းခန ထမုတ်
လိုက်၏။ တကယ်ဆို ကရုပ်လေး လက်မထပ်ဘူးလို့ ငြင်းနေတာ
နေခနအတွက်ပဲ။

“ကျွန်တော်မှားသွားပြီ ကိုကျော်စွာ၊ သူ့လက်ထပ်ဖို့ငြင်း
တာကို ကျွန်တော် တစ်မျိုးထင်ခဲ့တယ်”

“ဒါကလည်း ခင်ဗျားအပြစ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့ထဲမှာ
ဖွင့်မပြောတာကိုး”

“သူ အစောကြီးကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ဒီအကြောင်း
တွေ ဖွင့်ပြောခဲ့ရမှာ၊ အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ ကိုကျော်စွာ၊ ကရုပ်လေး
ကို ကျွန်တော် တွေ့ပါရစေ”

နေခန ကျော်စွာကို အားကိုးတကြီး မေးလိုက်၏။
ကိုကျော်စွာကိုယ်တိုင်လည်း ကရုပ်လေးအတွက် ခံစားနေရဟန်။
သြော်...သံယောဇဉ်မကင်းခဲ့တဲ့ လူတွေအတွက် ဒီလောက်တော့
ရှိမှာပေါ့။

“ဒီမှာ သူလိပ်စာ၊ ခင်ဗျားမေးရင် ပြောနိုင်အောင်
ကျွန်တော် အသင့်ယူလာတာ”

ယောက်ျားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
စိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ထိုယောက်ျားတွေ၏ နှလုံးသားမှာ
တရုပ်လေးဆိုတဲ့ မိန်းမအတွက် သောကတွေ ပူလောင်မှုတွေ
ဖြစ်ထွန်းနေရပြီပဲ။

“ကိုကျော်စွာကျေးဇူးတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ
မမေ့ဘူးဆိုတာ ယုံပါဗျာ”

“ကျွန်တော်သွားမယ်”

ကိုကျော်စွာ ပေးလိုက်သော ကရုပ်လေး၏ လိပ်စာကဒ်
ဗြဟ္မလေးကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကားရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျ
ပြီးများဖြင့် လျှောက်သွားသည့် နေခနနောက်ကို ကိုကျော်စွာပါ
အတူလိုက်လာသည်။

“ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းဗျာ”

“သင့်ခံယူ”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ နေနေကားလေး လေးညှိကပစ်လိုက်

သော မြားလို နေရာက ဝေါခနဲပြေးထွက်သွား၏။

“သူမျှော်လင့်နေတာ တစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်၊ အဲဒါ
နေနေဆိုတဲ့ ခင်ဗျားကိုပဲ”

မောင့်ရဲ့ ကရုပ်လေးရယ်။

ကရုပ်လေးကို မောင်ချစ်တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းခြင်း
ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်းတွေက နေနေအတွက် ဘာနှင့်မှ နှိုင်းစရာ
ကရုပ်လေးဘဝမှာ နေနေရှိမှဖြစ်သလို နေနေဘဝမှာလည်း
ကရုပ်လေးဆိုတဲ့ ချစ်ရသူကလွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ ရှိမလို့အပ်တယ်။

အခုချိန်ကစပြီး မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ကရုပ်လေးနေရမယ်။
မောင်ရဲ့ရင်ခွင်ဟာ ကရုပ်လေးအတွက် အနွေးထွေးဆုံးရင်ခွင်
အမြတ်တနိုး ခိုဝင်ရမယ့်နေရာ။

အခုချိန်ကစပြီး မောင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မခွဲ
အချစ်ရယ်။

○ ○ ○

၂၀၁၆.၁၁.၁၀

အခန်း (၂၂)

စိမ်းမြည့်မှောင်သော သစ်ပင်ကြီးများ အုံ့ဆိုင်းနေသည့်
ထုတ်ဝန်းကျင်က လေတိုးသံ၊ သစ်ရွက်မြည်သံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်လျက်။ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် တစ်မျိုးတော့ စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်း
အေးမြသွားစေ၏။

ရှေးကျနေပြီဖြစ်သော်လည်း ခိုင်မာသော နှစ်ထပ်
အဆောက်အဦးက မြင့်မြင့်မားမား ခန့်ထည်စွာ နေနေကို အသံ
တိတ်ဆီးကြိုနေသည်။

ကုန်းမြေမြင့်ပေါ်ကို ကားစတင်သွားထဲက အမြင်ဆန်း
သော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရောင်စုံပန်းတွေက လှလှပပ။

ဒီလိုနေရာမှာ နေနေချစ်သော၊ မြတ်နိုးရသော ကရုပ်လေး

၂၀၁၆.၁၁.၁၀

တစ်ယောက်တည်း အိမ်အကူအဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နေတာပါ။
လားဟု တွေးလိုက်တော့ နေနေရင်ထဲ ဘယ်နေရာကမှန်းမသိ
နာကျင်ထိခိုက် ကြေကွဲနှင့်စို့သွား၏။

ကရုပ်လေး အချစ်ဆုံး ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ပြီး သူမ
တစ်ယောက်တည်း သတ္တိရှိရှိ နေနိုင်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်တဲ့ အရာထ
ဘာလဲ။

နေနေကို ချစ်သည့်အချစ်။ နေနေအပေါ် မြတ်နိုးတတ်
သည့် နှလုံးသားမှတစ်ပါး တခြားဘာဆိုဘာမှမရှိ။

ကရုပ်လေးက နေနေကို သိပ်ချစ်သလို နေနေကိုယ်တိုင်
ကလည်း ကရုပ်လေးဆိုတဲ့ ချစ်သူကို သိပ်ချစ်တယ်။ သိပ်မြတ်နိုး
နေမယ်ဆိုတာကိုရော ကရုပ်လေးဘက်က နည်းနည်းလေးမှ
မစဉ်းစားမိတော့ဘူးလား။

ကရုပ်လေးက နေနေကို သိပ်ချစ်သလို နေနေကိုယ်တိုင်
ကလည်း ကရုပ်လေးအတွက်ဆို ဘာကိုပဲ စွန့်လွှတ်ရပါ
ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့လည်း ချစ်သူကို သူ့ရင်ခွင်မှာ အမြတ်တနိုး ထွေးထွေး
သိမ်းပိုက်ထားချင်သည်။

နေနေ ကားကို ရပ်ပြီး ဆင်းလိုက်သည့်အချိန်အထိ

ဘယ်သူမှမတွေ့။ စေ့ရုံစေ့ထားသည့် အိမ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး
အိမ်ကြီးကို လှမ်းအဝင် အိမ်ထဲမှထွက်လာသော ယန်းနုရောင်အရိပ်
လေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကရုပ်လေး”

လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်လေး ရပ်သွားကာ နေနေရှိရာဘက်
ကို လှည့်လာ၏။

“မောင်”

ကရုပ်လေးလက်ထဲက နှင်းဆီပွင့်ဖြူဖြူလေး အလန့်
တကြား လွတ်ကျသွား၏။

“ကရုပ်လေးရယ်”

နေနေ ချစ်သူရှိရာ အပြေးလျှောက်သွားပြီး ကရုပ်လေး
ကိုယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းကြပ်စွာ ဆွဲယူသိမ်းဖက်ထားလိုက်မိ
သည်။ ကရုပ်လေးကိုယ်တိုင်လည်း ရုတ်တရက် နေနေ ရောက်လာ
တာကို အံ့သြစိတ်နှင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ကာ မျက်ရည်လေး
တွေ သီဝေလာ၏။

“ကရုပ်”

“မောင်”

“အခုချိန်ကစပြီး ကရုပ်နားက မောင် ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး၊ ကရုပ်နားမှာပဲ မောင်နေမယ်၊ ကရုပ်နဲ့ မခွဲဘူး၊ ကရုပ်ကို မောင်ချစ်တယ်”

“ကရုပ်ကို မောင် လုံးဝမခွဲနိုင်ဘူး၊ အဲဒါ ကရုပ်သိလား”

ကရုပ်လေးနှုတ်ဖျားက ဘာသံမှထွက်မလာဘဲ နေနေကိုယ်ကြီးကို သူမလက်ကလေးများဖြင့် တင်းကြပ်စွာ ပြန်လည် သိမ်းဖက်လိုက်ပြီး အင့်ခနဲ ငိုချသည်။

“မငိုပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ အချစ်မျက်ရည်တွေကို မောင် မကြည့်ရက်ဘူး”

ကြင်နာခြင်းတွေက ရင်နှင့်အမျှ ဖြစ်ပေါ်လာသလို ကရုပ်လေး မျက်ရည်တွေကို အနမ်းနှင့် ဖွဖွညင်သာ ဖယ်ရှားပေးမိသည်။

“မောင်...သွားပါကွယ်၊ ကိုယ့်ဆီကို မလာပါနဲ့၊ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း မောင် မသွားဘူး၊ မောင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဘဝက အခုမှစတာ၊ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ကရုပ်လေး နေရမယ်”

“တေးကို မောင် ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“ရှား...အခုအချိန်ဟာ တခြားတစ်ယောက်အကြောင်း ပြောရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးလေ၊ အခု ကရုပ်လေးပြောရမှာက မောင်နဲ့ ကရုပ်လေးအကြောင်း”

“ပြော...မောင့်ကိုချစ်လား”

ကရုပ်လေးက ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးပြီး နေခနဲ မျက်နှာကို လှပသော မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ညှိတ်၏။

“ချစ်တယ်”

“ကရုပ်ရယ်”

နူးညံ့အိထွေးသော ကရုပ်လေးကိုယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်လိုက်တော့ ကရုပ်က သူမလက်လေးတွေ နှင့် နေခနဲကိုယ်ကို တင်းကြပ်စွာ ပြန်ဖက်ထား၏။ သူက ကရုပ်လေးမျက်နှာကို ဆွဲမော့ပြီး လှပသောမျက်နှာလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ချွေချလိုက်၏။

“ချစ်တယ် ကရုပ်ရယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်”

“ကရုပ်ရောပဲ”

“ကရုပ်ရယ်”

ချစ်သူလေး လိုအပ်သမျှကို မေတ္တာစေတနာအပြည့် ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် အချိန်ပြည့် ဖြည့်ဆည်းပေးနေသူက နေနေ။ ကရုပ်လေးကတော့ နေနေ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို ချစ်မြတ်နိုးသော မျက်လုံးလက်လက်များဖြင့် မျက်တောင်မခတ် လိုက်ကြည့်လျက် ချစ်စရာကောင်းအောင် ပြုံးနေတတ်သည်။

“မောင်”

“ဗျာ”

“ကိုယ့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲလားဟင်”

ကရုပ်လေးအမေးကို မဖြေဘဲ နေနေက ပြုံးပြီး ကရုပ်လေး၏ ပါးဖြင့်ကို ငုံ့နှိမ်းသည်။

“မောင့်အတွက် အဲဒီစကားနှစ်ခွန်းထဲနဲ့ မလုံလောက်ဘူးထင်တယ်။ ကရုပ်လေးကိုချစ်တာတွေထက် ပိုချစ်တယ်”

“သင့်ခံယူ...မောင့်စကားကို ကိုယ်နောင်ဘဝတွေအထိ အောင် မမေ့ဘူး၊ အမြဲအမှတ်ရနေမယ်နော်”

“ကိုယ်လည်း မောင့်ကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ရှား”

“ဒါပေမဲ့ဆိုတဲ့ စကားကို မောင် မကြားချင်ဘူး၊ ကရုပ်က မောင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာပဲ ကြားချင်တယ်”

နေနေက ကရုပ်လေးနှုတ်ခမ်းဖျားပေါ် သူလက်ကလေး တစ်ချောင်းတင်ပြီး တားမြစ်စကားဆိုတော့ ကရုပ်လေးက ပြုံးသည်။

“တကယ်တော့ ကိုယ့်အနားမှာ မောင် မနေသင့်ပါဘူးဗွယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် မောင် ပင်ဖန်းနေတာ ကိုယ်မကြည့်ရက်ဘူး”

“မောင်လည်း ကရုပ်လေး ခံစားရသလို ခံစားနေရမယ်ဆိုတာရော ကရုပ်လေး တွေးမိရဲ့လားဟင်”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“လာပြန်ပြီလား ဒီစကား”

“တေးကို ကိုယ်သနားတယ် မောင်၊ ကိုယ့်ဒီလိုပြောတာ ကိုယ့်ကို မောင် စိတ်ဆိုးလား”

“ဆိုးတယ်”

“အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ကလေးတစ်ယောက်လို နှုတ်ခမ်းစူးပြီး တမင်စိတ်ကောက်

ပြနေသော မောင်ကို ကြည့်ပြီး ကရုပ်လေးက ကြည်မွေ့စွာရယ်ရင်း မောင်မေးဖူးလေးကို လှမ်းနှမ်းသည်။

“မောင်က သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

“အခုမှသိလား”

“ဟင့်အင်း...မောင်ကို စတွေ့တဲ့နေ့ထဲကသိတာ”

ကရုပ်လေးစကားက နေနေရင်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းလာသလို သံဖြင့် ချစ်သူကိုယ်လေးကို သူရင်ခွင်မှာ နစ်နေအောင်ပွေ့လျှော်လှပသော ချစ်သူမျက်နှာကို အငမ်းမရ နှမ်းရှိုက်မိသည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး မောင်ကို ခွဲမသွားပါနဲ့လား အချစ်ရယ်။ မောင်ချစ်သူအနားမှာပဲ မောင် ထာဝရနေပါရစေ။

ဖြူဖျော့ပါးလျှသော ချစ်သူကိုယ်လေးကို အနမ်းများများ နွေးထွေးစေရင်း နေနေရင်ထဲက လှိုက်လှဲပြင်းပြစွာ ဆုတောင်းသလို ကရုပ်လေး မကြားပါ။ ချစ်သူရှေ့မှာ ဘာမှမဖြစ်သလို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဟန်ဆောင်နေကြရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ်စီခံစားမှုများစွာဖြင့် ကျွမ်းမြေ့လောင်မြိုက်လျက်။

○ ○ ○

အခန်း (၂၃)

“မောင်”

“ဗျာ”

“ကိုယ်မရှိတော့ရင် တေးကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကိုယ့်ကို ကတိပေးနိုင်မလား မောင်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကရုပ်လေးက မောင်အနားမှာ အမြဲရှိနေမှာမို့လို့”

“မောင်ရယ်”

ကရုပ်လေးက နေနေရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်လျက် အကြာကြီး ငြိမ်နေလျက် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ နှုတ်က ထုတ်မပြောပေမယ့် နှုတ်က ကိုယ်စီအသံတိတ်ပြောနေမိသည့် စကားတွေထဲ အများ

ကြီး။ နှုတ်ကပြောတာထက် ပိုထိရောက်သည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကရုပ်လေး နားလည်သလို နေနေကိုယ်တိုင်လည်း နားလည်သည်။

ညိုမှိုင်းသော ကောင်းကင်ပြင်က လေပြင်းနှင့်အတူ သယ်ဆောင်လာသော မိုးကို သွန်ချသလို ဝေါခနဲရွာချ၏။ ကရုပ်လေးကိုယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ နေစေ အတင်းကြပ်ဆုံး ပြုဖတ်ထားလိုက်၏။

“ကရုပ်”

“ဟင်”

“အပြင်မှာ မိုးတွေရွာနေပြီဗျာ၊ ကြည့်ပါဦး ဘယ်လောက်လှလဲ”

“အင်း”

ကရုပ်လေးအသံက တိုးတိုးလေး။ ညည်းညူသံလား၊ ထောက်ခံသံလား မကွဲပြား။ မှေးမှိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းအနံ့ထဲ မဖွင့်။

ဖြူဖြူသော မျက်နှာလှလှလေးက သိသာစွာ သွယ်ဆင်းသွားပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းအောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့နေဆဲ။ သူ့ရင်ခွင်

ထဲမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေသော ချစ်သူပါးပြင်လေးကို ဖွဖွင့်နမ်းရင်း ပါးပြင်နဲ့မှာ ကပ်ကရိုက်ကျနေသည့် ဆံနွယ်လေးများကို အသာဖယ်ရှားပေးလိုက်၏။

“ကရုပ်”

“သိပ်အေးနေလားဟင်၊ ကိုယ် အနွေးထည်ယူပေးရမလား”

ကရုပ်လေးထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေဆဲ။ သူ ကရုပ်လေးအမည်ကို ထပ်ခေါ်လိုက်၏။

“ကရုပ်”

“သိပ်အေးနေလားဟင်၊ ကိုယ် အနွေးထည်ယူပေးရမလား”

ကရုပ်လေးထံမှ ဘာသံမှထွက်မလာ။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေဆဲ။ သူ ကရုပ်အမည်ကို ထပ်ခေါ်လိုက်၏။

“ကရုပ်”

ကရုပ်က မထူး။

နေမေ့ရင်ထဲ ပူလာ၏။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကရုပ်လေးကိုယ်လေးကို လှုပ်ကြည့်သည်။

“ကရုပ်...ကရုပ်လေး”

“ကရုပ်”

နေနေရင်ခွင်မှာ ကရုပ်လေးက အရုပ်ကြီးပြတ် ပျော့ချွေလျက် နေနေကို ဖက်တွယ်ထားသော သူမလက်ကလေးတွေက နေနေလက်ပေါ် ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာ၍ နေနေမျက်လုံးထဲ ပြာသွား၏။

“ကရုပ်”

ရင်ကွဲသံကြီးနှင့် ကရုပ်လေးအမည်ကို ခေါ်လိုက်၏။ သူ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ကရုပ်လေးကို ဘယ်လိုပဲ လှုပ်နှိုးလှုပ်နှိုး ကရုပ်လေးက ပြန်လည်နိုးထမလာနိုင်တော့သလို ထူးလည်း ပြန်မထူးနိုင်တော့ပါ။ လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေသော ကရုပ်လေးကိုယ်ကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ရင်း နေနေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ချွေစီးကျလာ၏။ ကရုပ်လေးဆိုသည့် ချစ်သူက နေနေကိုထား၍ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနိုင်သော ခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

နေနေဘက်က ဘာဆိုဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့။

နေနေ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ မစဲနိုင်သလို အပြင်မှာ

လည်း မစဲနိုင်သောမိုးက အပြီးတကြီး ရွာချနေပြန်သည်။

ကရုပ်လေးရယ်...။

နောင်ဘဝတွေရှိရင် မင်းနဲ့မောင် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံပါရစေနဲ့ အချစ်ရယ်။

○ ○ ○

အနီး (၂၄)

လူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်။ ကိုယ် အချစ်ဆုံးချစ်သူကို ဘယ်တော့မှ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်မရနိုင်တော့သည့် နောက်ဆုံးခရီးကို လွှတ်လိုက်ရသည့် နာကျင်နှင့်စို့မှုက နေဓနလုံးသားကို ထုတ်ချင်းခတ် ပေါက်ထွက်သွား၏။

“ကရပ်”

နေဓနနှုတ်မှ ချစ်သူ၏အမည်ကို နောက်ဆုံး ဟစ်အော်ခေါ်လိုက်မိသည်မှတစ်ပါး ဘာဆိုဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့သည့်ဘဝ။ ထာဝရလဲလျောင်းအိပ်စက်သွားသည့် ချစ်သူအုတ်ဂူဘေးမှာ နေဓနတစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက်။ ဒူးထောက်နေချိန်...

“ကို”

တိုးတိတ်သောခေါ်သံ၊ ညင်သာသော ထိတွေ့မှုနှင့် နေနေပန်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် နေနေအပါး နီးကပ်စွာ ထိုင်ချလိုက်သူက တေးသံသာ။

“ကိုရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားနေရမယ်ဆိုတာ တေးသံပါတယ်ကွယ်၊ တေးကိုယ်တိုင်လည်း ကရုပ်လေးအတွက် စိတ်ကောင်းပါဘူး၊ တစ်နေ့ကြရင် တေးတို့လည်း ဒီခရီးလမ်းကို သွားကြရမှာပဲလေ၊ ကို ဒီလောက် ခံစားနေရရင် သွားတဲ့လူကတော့ ကိုအတွက် စိတ်ကောင်းနိုင်ပါဦးမလား ကိုရယ်”

တေးသံသာစကားတွေက နေနေနားထဲ နီးလာလိုက်ပေးသွားလိုက်။ သူ့အာရုံထဲမှာတော့ တေးအသံကို မကြားသလို တေးကို ကြည့်လျက်နှင့်မမြင်။

တေးသံသာက မျက်ရည်တွေပြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် နေနေမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ချစ်သူအမည်ကို ခေါ်လိုက်ပေမယ့် နေနေက မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေမြဲ။

တေးက ချစ်သူရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ရှိုက်ငိုချလိုက်သည့်အချိန်အထိ နေနေက ကျောက်ရုပ်။

“ကိုရယ်”

“ကိုနားမှာ တေး ရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ ကိုကို တေးချစ်တယ်”

ရှိုက်သံနှင့် ရောထွေးနေသည့် တေးစကားသံလေးတွေကို ကြားပေမယ့် နေနေ တေးကို ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်။

သူ့ရင်ထဲမှာ စွဲနင်းနာကျင်မှုတွေနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းရတာတွေက မွန်းကြပ်လျက်။

သူ့ကိုချစ်သည့် စိတ်တစ်ခုထဲနှင့် တေးမှာ ရှိသမျှမာန်မာနတို့ လျော့ချပြီး နေနေရှိရာ ရောက်လာသည့် တေးအချစ်၊ တေးမေတ္တာကို နေနေ နားလည်သဘောပေါက်မိပေမယ့် ကရုပ်လေးအတွက် ရူးမတတ် ခံစားနာကျင်ကြေကွဲမှုက နေနေတစ်ကိုယ်လုံး ရက်စက်စွာ ဝါးမျိုးထား၏။

“ကို”

တေး ခေါ်ပေမယ့် သူ မထူး။

ရင်ထဲမှာ ပူကျွမ်းလောင်မြိုက်နေသည်က ကရုပ်လေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် သောကဗျာပါများ။ မျက်ဝန်းအစုံကို မှိတ်အချလိုက်မှာ မျက်ရည်ပူတွေ လျောခနဲ ပါးပြင်ပေါ် ဖြိုဆင်းသွား၏။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဗယ်လင်တိုင်းဒေးရှိတာ လူတိုင်းသိသည်။ ချစ်သူတိုင်း နားလည်ကြသည်။ အားလုံးက အသိအမှတ်ပြု ဂုဏ်ပြုကြသည့် ဗယ်လင်တိုင်းဒေးရှိသလို ချစ်သူကို ထာဝရစွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ကြရသူများကိုတော့ ဘယ်သူကမှ အသိအမှတ်မပြုကြပေမယ့် နေနေကတော့ ကိုယ့်အချစ်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံး ချစ်သူကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် ထိုနေ့ကို အသည်းကွဲကြသူများနေဟု သတ်မှတ်ပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးချစ်ရသူတွေနဲ့ ကွေကွင်းခွဲခွာခဲ့ကြသူတွေ။ နေနေအပါအဝင် ဘယ်၍ဘယ်လောက် များပြားနေခဲ့ပြီလဲ။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးစွာ ငိုကြွေးခဲ့ရသည့် မျက်ရည်တွေက ရော။ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေသော မိုးနှင့်အပြိုင်ဝဲလား။

ညိုမှိုင်းသော ကောင်းကင်ပြင်က လေပြင်းနှင့်အတူ သယ်ဆောင်လာသော မိုးကို နေနေကိုယ်ပေါ်ကို အငြိုးကြီးစွာ ရွာချ၏။

“ပြန်ကြပါစို့ ကိုရယ်၊ ကို သိပ်ပင်ယန်းနေပြီ၊ ကိုကိုတေး မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့၊ တေးကို သနားပါဦး ကိုရယ်၊ ပြန်ကြပါစို့နော်”

တေးက နေနေ၏ နာကျင်ဆွေးမြေ့လွှက် မလှုပ်မယှက်

ငြိမ်သက်နေသော ချစ်သူကိုယ်ကို သူမလက်လေးများဖြင့် ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းရင်း နေနေ ခံစားနေရတာကို မကြည့်ရက်သလို နေနေကိုယ်ကိုဖက်ကာ ကိုယ်လေး သိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ ငိုချလိုက်၏။

သည်းထန်သောမိုးနှင့်လေကြားမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသူ နှစ်ဦးက ကိုယ်စီ ကွဲကြွေနေသည့် နှလုံးသားဆီမှ မျက်ရည်များကို မိုးနှင့်အပြိုင် သွန်ထုတ်လိုက်ကြ၏။ အငြိုးကြီးသော မိုးကတော့ လေပြင်းနှင့်အတူ တဝေါဝေါရွာသွန်းနေဆဲ။

အသံသွယ်ကြည့်ရန်

အသံသွယ်ကြည့်ရန်

မြတ်ဗုဒ္ဓ